

Xuyên Thành Pháo Hôi Nam Xứng

Contents

Xuyên Thành Pháo Hôi Nam Xứng	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	14
4. Chương 4	20
5. Chương 5	26
6. Chương 6	31
7. Chương 7	37
8. Chương 8	42
9. Chương 9	47
10. Chương 10	52
11. Chương 11	59
12. Chương 12	65
13. Chương 13	71
14. Chương 14	78
15. Chương 15	84
16. Chương 16	90
17. Chương 17	98
18. Chương 18	104
19. Chương 19	111
20. Chương 20	119
21. Chương 21	124
22. Chương 22	130
23. Chương 23	137
24. Chương 24	142
25. Chương 25	150
26. Chương 26	157
27. Chương 27	165
28. Chương 28	173
29. Chương 29: Phiên Ngoại	176

Xuyên Thành Pháo Hôi Nam Xứng

Giới thiệu

Thể loại: Tình hữu độc chung, xuyên sách, chủ thụ, vô cùng ngược, HE, đoản văn, cấm dục hệ công VS chết không biết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuyen-thanh-phao-hoi-nam-xung>

1. Chương 1

Nhâm Hoài Phong trước khi trở thành Nhâm Hoài Phong, chỉ là một người bình thường, giấc mộng của hắn là trước khi ba mươi tuổi có thể sở hữu một căn phòng thuộc về mình. Nhưng sự thực chứng minh, chuyện này vĩnh viễn không thể.

Hiện tại hắn nằm trong một trạch viện lớn cực kỳ tráng lệ, trở thành tân chủ nhân của trạch viện này, cũng thừa kế tước vị của phụ thân, Phụng An Bá.

Phụ thân hắn lão Bá gia chết thật không khéo, đang lúc chuẩn bị cho hắn một hôn nhân môn đăng hộ đối, với trưởng nữ của quan to tam phẩm Đông Thượng Thư trong triều, Đông Tích Thu.

Ủy thác ông mai bà mối nói rằng, gia trưởng hai bên đã gặp mặt, hợp bát tự, sẽ sớm bái đường thành thân, ai ngờ lão Bá gia vậy mà gắng không nổi, chết.

Về phần chết thế nào, còn phải oán hắn sinh một nghịch tử.

Nhâm Hoài Phong phong lưu thành tính, là tiểu Bá Vương trong kinh thành người người thống hận, ngang nhiên đùa giỡn phụ nữ bên đường, cũng không phải giỡn một, hai lần.

Không ngờ lúc tưởng như sắp chạm được chất tử, sự tình đến tai Thiên Tử, khiến lão Bá gia tức chết đi được, vì giúp nghịch tử khắc phục hậu quả, bản trước gấp sau dốc hết tâm huyết thậm chí còn bệnh nặng bỏ mình.

Ngày lão Bá gia chết, Nhâm Hoài Phong vẫn đang hôn mê, phụ thân hắn sắp chết cũng không yên tâm, lắm bầm cấn dặn lão quản gia, nhất định phải hảo hảo giáo dưỡng nhi tử bất hiếu này.

Lão quản gia bị lão Bá gia gắt gao siết tay, rưng rưng đáp ứng nhất định sẽ chăm sóc tiểu Bá gia thật tốt.

Nhưng ai cũng biết, Tam công tử nhà Phụng An Bá, hết thuốc chữa.

Thiên gia niệm tình lão Bá gia khi còn trẻ có chiến công, vì triều đình đánh giặc đã mất hai nhi tử, bây giờ ôm hận mà qua đời, không thể làm gì khác ngoài bỏ qua cho Nhâm Hoài Phong không truy cứu nữa, cũng trấn an tốt người bị hại bên Tuyên Ninh hầu phủ.

Tuyên Ninh hầu phủ chẳng lẽ dễ chọc, mấy ngày liền đều dâng lên ba phần tấu sớ, lần này thấy Hoàng Đế muốn bỏ qua cũng phải nể mặt mũi, trong thâm tâm lại có ý xấu, chờ cơ hội báo thù riêng.

Chỉ vì Nhâm Hoài Phong trêu chọc lần này, không phải người khác. Chính là bảo bối của Tuyên Ninh hầu Tiều gia Ngũ tiểu thư, Tiêu Minh Tú.

Kỳ thực nếu Nhâm Hoài Phong cô nương kia là Tiêu Minh Tú, ngược lại sẽ lần đi xa xa, hẳn có ngốc cũng biết không thể đụng đến Tuyên Ninh hầu phủ.

Nhưng thực tế hẳn không biết chút nào về thân phận Tiêu Minh Tú, không chỉ không biết, còn không biết trời cao đất dày mà ngang nhiên đùa giỡn bên đường. Không chỉ đùa giỡn, còn tự ngã đến bất tỉnh nhân sự. Việc này đủ khiến mọi người cười đến rụng răng.

Vì vậy Nhâm Hoài Phong lúc tỉnh lại, vạn phần đau đầu.

Thứ nhất, đắc tội Tuyên Ninh hầu phủ Tiêu gia, lúc nào cũng phải đề phòng người nhà kia trả thù.

Thứ hai, trên người công mỗ hôn nhân môn tộc chẳng hiểu gì sất, trời mới biết Đông Tích Thu kia tròn hay dẹt, hình dáng ra sao.

Thứ ba, đầu là đau thật.

Nhâm Hoài Phong uống một bát cháo, nghỉ ngơi nửa ngày mới góp nhặt đủ manh mối rõ ràng. Hẳn bây giờ là, xuyên việt?

Có tiền có địa vị, không cần tiếp tục phải làm một trấn trạch phó trảo gan cào phổi, đã vậy còn có một đồng lớn hạ nhân hầu hạ, muốn gì có đó, cảm giác này ngược lại vô cùng tốt.

Nhâm Hoài Phong có chút lảng lảng, đang chuẩn bị thử một chút lạc thú sai khiến người khác, đột nhiên từ ngoài cửa phòng tràn vào một đoàn oanh oanh yến yến, người trước ngã xuống, người sau tiến lên nhào về phía thân thể hắn, vừa nhào vừa gọi: “Tam gia, làm thiếp lo chết mất!”

Lời kịch đại khái giống nhau, từ đầu đến cuối không sai biệt, còn có chung đặc thù, tất cả đều là nữ nhân.

Nhâm Hoài Phong sợ hãi, chờ phục hồi tinh thần, vội vã đuổi hết người ra ngoài, các nữ nhân vừa nghe, ai nấy đều bật khóc sụt sùi, còn có mấy đứa nhỏ được dẫn theo cũng khóc, khiến Nhâm Hoài Phong phiền gần chết.

Nhâm Hoài Phong khóc không ra nước mắt, nghĩ thâm nguyên thân trong nhà nếu có nhiều thiếp thị xinh đẹp như hoa thế này, còn cần gì phải thường thường đi đùa giỡn phụ nữ trên đường, cuối cùng nào đến kết cục tức chết cha?

Còn có một vấn đề, nguyên thân đã phong lưu thành tính như vậy, vì sao Đông gia trưởng nữ kia còn nguyện ý gả làm vợ hắn? Dù cho vì ngày sau trở thành phu nhân lớn, cũng không cần chọn một tay ăn chơi tiếng lành đồn xa như thế này a!

Vương hầu Bá tước trong kinh thành ngày càng nhiều, Thiên gia tâm tình tốt, một ngày bịa một cái, tước

vị phong hào không đáng giá, ngoại trừ đại môn Tiêu gia, cái quý tộc khác bất quá là có tiếng không có miếng, còn không bằng vị Thượng thư đại nhân Đông gia kia.

Đông Tích Thu thực sự không cần vì một cái danh hiệu mà ủy khuất chính mình...

Nhâm Hoài Phong suy nghĩ xuất thần, đột nhiên ý thức được một chuyện. Ba chữ Đông Tích Thu này sao nghe quen tai như vậy?

Ngọa tào! Là vai nữ chính trong quyển truyện đấu văn mới xem không lâu! Một lần bị ức hiếp lại trở thành nữ trọng sinh hung hăng phản công!

Trước khi trọng sinh bị kẻ mẫu sắp đặt, gả cho Phụng An Bá Thế tử danh tiếng vô cùng thối nát! Cũng chính là... Nhâm Hoài Phong, chính hắn!

Mẹ, đây là cái nội dung vở kịch gì thế? Hắn không chỉ xuyên việt? Còn xuyên sách?

Nhâm Hoài Phong thống khổ che mặt, nhớ tới nhân vật này của mình, trong sách không chỉ là loại pháo hôi, còn là đối tượng đầu tiên nữ chủ sau khi sống lại báo thù, kết cục cực kỳ thảm!

Nữ chủ sắp xếp đánh tráo đối tượng thành thân, đem thứ muội không ưa mình đẩy tới Nhâm gia, nhưng thứ muội ác độc kia cùng nguyên thân không có hạnh phúc, ngược lại nhận bao dẫn vật, cuối cùng nguyên thân bị nữ chủ hãm hại dính lú tới tội mưu phản rồi đẩy vào trại giam. Gia cảnh Nhâm gia sa sút, chỉ còn lại mỗi thứ muội nữ chủ, không chỉ đem tất cả thiệp thị trong phủ bán vào kỹ viện, còn khát khe chèn ép thứ tử nguyên thân gần chết, còn thứ nữ thì coi như cây rụng tiền từng người từng người gả ra ngoài, hoặc gả cho lão già nát rượu, hoặc gả cho ma ốm. Nói tóm lại, Nhâm Hoài Phong cùng trên dưới cả nhà hắn, đều không có kết quả gì tốt.

Nếu thật như vậy, Nhâm Hoài Phong chỉ tưởng tượng thôi cũng không rét mà run.

Lúc trước hắn sơ dĩ chú ý quyển tiểu thuyết này, cũng bởi vì trong đó có nhân vật cùng tên với hắn, bây giờ thật sự trở thành nhân vật kia, hắn mới sợ muốn chết.

Hắn biết mình không thể ngồi chờ chết, chắc chắn hiện tại nữ chủ đã trọng sinh, nếu như hôn sự này tiếp tục, bản thân dĩ nhiên phải thứ thứ muội ác độc kia, như vậy khác nào dẫn sói vào nhà, hắn khẳng định không thể làm. Như vậy kể trước mắt, chính là phải mau rũ sạch quan hệ với Đông gia, thuận tiện quét sạch ác cảm trước mặt nữ chủ, chỉ cần nữ chủ không hướng hắn báo thù, tất cả đều dễ nói chuyện.

Vậy, gây hảo cảm cho nữ chủ thế nào? Nhâm Hoài Phong nghĩ đến một người, nam chủ! Không phải mục đích cuối cùng của nữ là cùng nam chủ trải qua hạnh phúc sinh hoạt sao, nam chủ nhất định là điểm đột phá.

Về phần nam chủ là ai? Nhâm Hoài Phong cố gắng suy nghĩ một chút, rốt cục nghĩ ra đáp án.

Nội tâm hẩn hẩn một câu ngọa tào, nam chủ này không ai khác, chính là con thứ tư của Tuyên Ninh hầu phủ Tiêu gia, Tiêu Tứ Lang!

Thật sự là thật đúng dịp nha.

Vừa tới liền đắc tội cả nam nữ chủ, còn có để cho người sống hay không?

Nhâm Hoài Phong sống chẳng thể vui mà nằm trên giường một ngày, ưu buồn nhìn chim bay ngoài cửa sổ, gằm gằm gừ gừ niệm: “Ta phải về nhà, ta phải về nhà...”

Ngoài cửa lão quản gia qua lại nhìn vài lần, lời đại phu thường trú trong phủ hỏi: “Tiểu Bá gia nhà chúng ta không sao chứ?”

Đại phu nói: “Ta xem mạch tượng tiểu Bá gia, ngoại trừ thận hư thể giả ở ngoài, không đáng lo ngại.”

Lão quản gia chỉ chỉ đầu: “Vây chỗ này, cũng không có vấn đề?”

Đại phu biểu thị: “Nói như vậy, là không có vấn đề, nhưng không bài trừ xảy ra bất ngờ.”

Lão quản gia lo lắng: “Có thể xảy ra bất ngờ gì? Đại phu, người ở Nhâm gia nhiều năm, lão Bá gia không xử bạc với người, hẳn chỉ còn lại một nhĩ tử như thế, không thể có chuyện được!”

Đại phu bình tĩnh nói: “Lão quản gia xin yên tâm, mặc dù đầu tiểu Bá gia bị thương, cũng không trở ngại nổi đôi tông đường, hưởng chi tiểu Bá gia đã có dòng dõi.”

Lão quản gia gật gật đầu: “Nói cũng đúng.”

Vậy mà tán đồng rồi? Toàn bộ quá trình nghe lỏm của Nhâm Hoài Phong, cảm giác nội tâm có một ngàn thốt fuck your mother lao nhanh qua.

Tránh để lão quản gia làm ra việc gì không thể tưởng tượng nổi, Nhâm Hoài Phong cấp tốc điều chỉnh tâm thái, gọi lão quản gia tới như vậy như vậy mà phân phó một phen, cuối cùng nói: “Hôn nhân với Đông gia, liền hủy đi.”

Lão quản gia ngạc nhiên: “Đây là hôn nhân lão Bá gia vì người chọn!”

Nhâm Hoài Phong liếc mắt một cái: “Phụ thân vừa mới mất, ta sao có thể thú thê sinh tử? Ta muốn vì phụ thân giữ đạo hiếu, hôn nhân Đông gia coi như thôi vậy.”

Lão quản gia hai mắt rưng rưng kích động nói: “Lão Bá gia ở dưới tuổi vàng nếu biết, chắc chắn vui mừng không thôi. Chỉ là hôn nhân với Đông gia không thể từ!”

Nhâm Hoài Phong không rõ: “Vì sao?”

Lão quản gia: “Nếu từ Đông gia, còn có ai nguyện ý gả cho tiểu Bá gia?”

Lời này thực có đạo lý, thực thẳng thắn.

Nhâm Hoài Phong không có gì để nói: “...”

Lão quản gia lại nói: “Lão Bá gia vừa mới mất, Đông gia tất nhiên không thể mất mặt từ hôn, chỉ cần tiểu Bá gia an bài sính lễ thỏa đáng, dù có chờ thêm ba năm kết thúc hiếu kỳ rồi kết hôn, cũng không ai dám nói gì.”

Nhâm Hoài Phong biểu thị, ta không muốn rước cạp cái vào cửa a! Nàng sẽ ăn ta! Ta không muốn chết!

Nhâm Hoài Phong thành khẩn nói: “Lão quản gia, người vì muốn tốt cho ta, ta hiểu tâm ý của người. Chỉ là phụ thân mất khiến ta cảm thấy rất khó vượt qua, ta bây giờ không có tâm tình bàn việc hôn nhân, huống chi để Đông gia tiểu thư chờ ta ba năm, thật sự không công bằng, kính xin lão quản gia giúp ta hủy hôn sự này.”

Nhâm Hoài Phong rành mạch lí lẽ mấy lời, khiến lão quản gia giật mình không thôi, người đã già nước mắt càng nhiều, thút thít nói: “Tiểu Bá gia, người rất cục lớn rồi, lão Bá gia nếu chứng kiến, nhất định sẽ rất vui mừng.”

Nhâm Hoài Phong mặt xạm lại: “...”

Vội vã giục: “Việc từ hôn, xin nhờ lão quản gia, kính xin lão quản gia nhanh chóng xử lý.”

Lão quản gia lúc này biểu thị: “Ta đi làm ngay đây.”

Đi được hai bước, do dự quay đầu lại căn dặn: “Tiểu Bá gia, mấy ngày nay người nên yên ổn sống trong phủ, tốt nhất đừng đi lại trên phố.”

Nhâm Hoài Phong không hiểu: “...”

Lão quản gia ý vị sâu xa: “Lão Bá gia vừa tạ thế, người tránh né khó khăn, đừng tiếp tục trêu chọc thị phi đùa giỡn phụ nữ nữa.”

Một cơn giận trào lên ngực Nhâm Hoài Phong, mẹ, vẫn là chưa tin ta!

2. Chương 2

Nhâm Hoài Phong ở trong phủ mấy ngày, thực sự bị thiếp thị của nguyên thân huyền não đến đau đầu, hần lạng lẽ đi hỏi lão quần gia, trong phủ này nữ nhân có hai mươi ba người, còn thứ tử thứ nữ cũng có mười ba đứa.

Mẹ, sao hần có thể sinh nhiều như vậy!

Nhâm Hoài Phong hoài nghi mình sau này không nuôi nổi, nếu không nhờ phụ thân tích góp gia tài bạc triệu, sợ là Bá phủ không qua nổi mấy năm sẽ sụp đổ.

Đến lúc đó đầu đường cuối ngõ đồn đại, Nhâm Tam tiểu tử phá của kia, để nhiều không nuôi được, đáng đời nhà tan người mất.

Ý thức được gian nan khổ cực như vậy, Nhâm Hoài Phong hỏi lão quần gia các khoản thu của Bá phủ, lão quần gia cả kinh hỏi Nhâm Hoài Phong có phải muốn lấy ra đốt.

Nhâm Hoài Phong biểu thị, người vẫn không tin ta?

Lão quần gia trả lời một câu, tiểu Bá gia, người tới bây giờ đều xem không hiểu sổ sách mà.

Nhâm Hoài Phong lúc này mới nhớ, bản thân từ nhỏ đến lớn toán học cũng không tốt, không chắc sau đó làm ra trò cười gì cho thiên hạ, lúc đó mới thật mất mặt.

Đơn giản hần muốn xem các khoản, hỏi sản nghiệp trong nhà đất ruộng có cái nào, đại khái rõ số lượng, lúc này mới hơi hơi yên tâm chút.

Lão quần gia tâm lý sinh nghi, liên tục dặn Nhâm Hoài Phong tuyệt đối đừng lấy bạc đi đánh cược lung tung.

Hần còn nói, tiểu Bá gia vận khí người không tốt, đánh cược ắt thua.

Cái này Nhâm Hoài Phong có ấn tượng, trong nguyên văn tiểu thuyết có nam chủ vì giáo huấn nguyên thân, sắp đặt để nguyên thân đánh cược đến táng gia bại sản, cuối cùng nguyên thân bất đắc dĩ bí quá hóa liều, đáp ứng thuyền tạo phản, rơi vào kết cục không được chết tử tế.

Nghĩ tới kết cục này, Nhâm Hoài Phong sợ hãi, vội vàng hỏi lão quản gia: “Hôn nhân Nhâm gia hủy chưa? Nhanh hủy đi, ta chốc lát cũng không chờ được.”

Lão quản gia nguyên bản còn cảm khái tiểu Bá gia trải qua nỗi đau mất phụ thân, hẳn là hiểu chuyện chút, bây giờ vừa nhìn Nhâm Hoài Phong lo lắng giục như vậy, tâm lý không khỏi đánh cái dấu hỏi.

Lúc trước lão Bá gia muốn vì Thế tử đính hôn, tâm tư muốn thú dâu về quản giáo nghịch tử, thỏa thuận cùng trưởng nữ Đông phủ, cũng vì gần đây nữ tử kia truyền ra chút danh tiếng mạnh mẽ, hẳn sẽ thành đương gia chủ mẫu lợi hại.

Tiểu Bá gia sốt ruột đến hoảng loạn muốn từ hôn, chắc là không muốn bị thê tử tương lai quản giáo, chưa bao giờ phụ sự phò thác của lão Bá gia vì muốn tốt cho tiểu Bá gia, lão quản gia không nghĩ sẽ hủy hôn sự này.

“Tiểu Bá gia, Đông gia Tam tiểu thư kia ôn lương thực đức, thật sự là hiền thê lương mẫu tốt nhất, người nên cân nhắc một chút.”

Cân nhắc cái rắm! Nhâm Hoài Phong liếc lão quản gia một cái, hạ giọng: “Ta thú ai cũng sẽ không thú Đông gia nữ, lão quản gia việc này ta quyết định, người nếu không đi từ hôn, ta tự mình tới cửa.”

Lão quản gia còn muốn khuyên bảo một phen, nhưng Nhâm Hoài Phong một khắc cũng không chờ được, gọi gã sai vặt thiếp thân: “Trư Mao, lấy xe, chúng ta đi Đông phủ.”

Lão quản gia không ngăn được, không thể làm gì khác ngoài chuẩn bị bái thiếp [1] cho Nhâm Hoài Phong và đồ vật đính hôn của gia đình nhà gái, cũng tha thiết dặn, nhất định phải theo lễ nghi, chớ mạo phạm Đông lão gia cùng Đông gia tiểu thư.

[1] kiểu công văn cuộn trong thời xưa, tới bái kiến

Nhâm Hoài Phong từng cái đáp ứng, lòng nói lão tử ôm cái đùi lớn cũng không kịp, nào dám đuổi tới tìm đường chết!

Đông phủ lão gia hôm nay hưu mộc [2], bái thiếp Nhâm Hoài Phong vừa gửi đi, được người đưa tới tiền viện thư phòng Đông phủ, vừa vào cửa trước lơ đãng phát hiện có một nữ tử trốn sau góc tường trong rừng trúc, lộ ra chút góc áo.

[2] nghỉ ở nhà, chắc vậy

Hắn ngưng thần nghĩ, lẽ nào mở hack trong truyền thuyết, to gan chạy loạn trong phủ hẳn là nữ chủ Đông Tích Thu?

Nàng ở đây làm gì? Hay muốn đến hỏi thăm mục đích mình đến đây hôm nay? Cũng không đúng, dù sao nữ chủ sau khi sống lại mở ra thông minh, thu phục nhiều nha hoàn tâm phúc, tuyệt sẽ không đích thân đến đây làm cái chuyện cón con mà khiến người lên án này.

Tiền viện là nơi các nam nhân lui tới, vạn nhất bị phát hiện, lại bị người có tâm lợi dụng, chính là giậu đổ bìm leo. Nữ chủ tuyệt đối sẽ không làm như thế, vậy nàng sở dĩ đến nơi này, là bởi vì...

Nhâm Hoài Phong trong chớp mắt nhớ tới, trong nguyên văn viết qua Đông gia có Nhị tiểu thư, cùng môn sinh Đông lão gia đặc ý lén lút tư tình, hai người trong hậu viện ản núp hẹn hò. Không ngờ kế mẫu nữ chủ, cho là Đông Tích Thu cùng người kia có quan hệ, lợi dụng lý do trong nhà có trộm mất đồ, trắng trợn tìm kiếm sân sau, huyên não náo loạn. Nữ chủ giúp Nhị tỷ tỷ, phát huy tinh thần hiến thân, thay đôi uyên ương số khổ dẫn dụ hỏa lực kế mẫu, một đường chạy trốn trốn đến trong này.

Sau rừng trúc kia, có cửa nhỏ thông với sân sau, lúc đó truy binh kế mẫu đến quá nhanh, nàng không nghĩ nhiều, kết quả lại đến tiền viện thư phòng. Nhưng kế mẫu vì không bắt được người, không có bằng chứng nên đành phải thôi. Sau việc này, tình cảm nữ chủ cùng Nhị tỷ tỷ càng sâu đậm hơn, hai người đồng tâm hiệp lực, chính mẹ con kế mẫu có nỗi khổ không nói được, cuối cùng kế mẫu bị Đông lão gia chán ghét, cả đời tu tại phạt đường, nửa đời sau trải qua cực kỳ thê lương.

Chuyện hữu kinh vô hiểm [3] này, còn giúp nữ chủ lung lạc lòng người, chỉ là có một vấn đề. Đông Tích Thu bây giờ trốn ở kia, không thể bị người phát hiện, nếu không sẽ thành dã tràng xe cát. Cho nên, nàng hiện tại cần có người trợ giúp gấp, nếu mình giúp nàng việc này, chẳng phải là có thể tăng cường độ thiện cảm?

[3] Bị kinh sợ nhưng không gặp nguy hiểm

Nhâm Hoài Phong cẩn trọng nghĩ, tâm lý tính toán chín chín tám mốt lần. Lại không phát hiện trong thư phòng ngoài Đông gia lão gia, còn có một thanh niên ngọc thụ lâm phong, nam tử ôn lương cung kiệm [4], trong lúc phát tay đều là phong độ thể gia quý tộc.

[4] tính cách ôn hòa, thiện lương, cung kính, khiêm nhường

Đợi lúc Nhâm Hoài Phong chú ý tới, hai mắt liền nhìn đến ngay đại.

Cho tới khi Đông lão gia mở miệng: “Nhâm tiểu Bá gia, hôm nay đến đây không biết có chuyện gì?”

Nguyên bản hai nhà thành thân, Đông lão gia ứng đối Nhâm Hoài Phong thân cận một ít mới phải, nhưng Đông lão gia phi thường bất mãn danh tiếng phong lưu của nguyên thân ở bên ngoài, tuy rằng nam nhân tam thê tứ thiếp rất bình thường, nhưng cuối cùng vẫn là nữ nhi của mình, không khỏi vẫn có chút tức giận.

Nhâm Hoài Phong hướng Đông lão gia hành lễ, lại hỏi thanh niên bên cạnh là người phương nào.

Đông lão gia liền giới thiệu: “Vị này chính là diệt nữ tể [5] lão phu, Tuyên Ninh hầu phủ Tiêu Nhị công tử. Nhâm tiểu Bá gia có lời gì, nói thẳng không sao.”

[5] cháu rể

Thanh niên cũng hành lễ với Nhâm Hoài Phong: “Tại hạ Tiêu Diên Lễ.”

Âm thanh cất ra, đặc biệt êm tai.

Nhâm Hoài Phong không nghĩ ra từ hình dung, chỉ cảm thấy người trước mắt này không gì sánh được, hoàn toàn bị hấp dẫn. Thậm chí quên luôn, việc trí mệnh nhất là nguyên thân từng đắc tội Tuyên Ninh hầu phủ này.

Chỉ thấy Tiêu Diên Lễ trên mặt mang ý cười nhạt, hần liền quên mất chính mình là ai.

Sắc đẹp dọa người, chỉ đến như thế.

Nhâm Hoài Phong sững sốt nửa ngày, hướng Tiêu Diên Lễ chấp tay, sau đó nói với Đông lão gia: “Đều là người một nhà, văn bối liền không cần bận tâm. Đông lão gia, văn bối lần này đến đây, là vì từ hôn.”

“Từ hôn?” Đông lão gia trước tiên kinh sợ sau phần nộ, “Người muốn từ hôn?”

Tiêu Diên Lễ cũng giật mình không nhẹ, hần biết bây giờ Nhâm lão Bá gia qua đời, Nhâm Thế tử là hạng phá gia chi tử, Phụng An Bá phủ từ nay về sau sẽ xuống dốc không phanh. Nếu như cùng Đông gia kết thân, ngược lại coi như trợ lực, lúc này không sợ Đông gia từ hôn, ngược lại chủ động từ hôn. Nhâm Thế tử này thật ngu dại đến vậy hay sao?

Nhâm Hoài Phong không hề ngu dại, hần kiên định nói: “Đông lão gia, văn bối thật muốn từ hôn.”

Đông lão gia cả giận nói: “Nhâm Hoài Phong, ngươi ghét bỏ nữ nhi nhà ta sao?”

Nhâm Hoài Phong vội vàng nói: “Văn bối không dám, văn bối bất quá là không muốn làm trẻ nãi Đông tiểu thư. Đông lão gia, xin ngài bớt giận, mà nghe văn bối một lời.”

Đông lão gia hừ lạnh nói: “Ta xem ngươi có thể nói ra trò gian gì!”

Nhâm Hoài Phong áy náy cười cười: “Phụ thân văn bối vừa qua đời, văn bối muốn vì phụ thân giữ đạo hiếu, không thể tiếp tục hôn sự này. Đông tiểu thư hiền lương thực đức, thật là hiền thê lương mẫu tốt nhất, văn bối có lí nào lại từ chối? Chỉ là Đông tiểu thư đang hoa niên [6], nếu như cùng văn bối kết thân, chẳng lẽ phải chờ ba năm? Văn bối không đành lòng làm lỡ Đông tiểu thư, kính xin Đông lão gia thứ lỗi.”

[6] tuổi đẹp nhất trong đời người

Đông lão gia nghe vậy, tức giận tiêu phân nửa, nhưng bị nhà trai từ hôn khác nào ném mặt mũi, không khỏi còn không cao hứng.

Nhâm Hoài Phong nhìn sắc mặt Đông lão gia một chút, lúc này lại nói: “Vãn bối hôm nay đến đây, vẫn chưa tuyên bố ra ngoài, chỉ muốn cùng Đông lão gia thương nghị, nếu Đông lão gia đồng ý, có thể thỉnh Đông gia tới cửa từ hôn.”

Đây coi như bảo toàn mặt mũi nhà gái, nhưng tâm lý Đông lão gia không hiểu sao vẫn cảm thấy không thoải mái, hần tinh tế quan sát Nhâm Hoài Phong, đột nhiên cảm thấy không đúng ở đâu. Tiểu tử này xưa nay không phải đồ vật, sao có thể nói năng đường hoàng như vậy? Hần muốn lừa gạt hần?

Lúc này cả giận nói: “Tiểu tử ngươi đến tốt cùng đang đùa tâm tư gì? Hôn nhân đại sự, phụ mẫu chi mệnh, lời mai mối, là chuyện tiểu tử chưa ráo máu đầu như ngươi nói hủy liền hủy sao?”

Một tiếng này rống dọa Nhâm Hoài Phong tim run lên ba cái, suýt ngã lặn ra đất.

Mẹ, lão tử đã nói đến mức này phân thượng, ngươi còn không hủy? Chẳng phải vì nữ nhi ngươi thân sinh cân nhắc qua sao? Chẳng trách nàng hận ngươi thấu xương!

“Đông lão gia, vãn bối không có ác tâm, quả thật vãn bối từng ở trước linh thể phụ thân lập lời thề, từ nay về sau tránh nữ sắc, không thú thê không sinh tử, chuộc lại mọi tội lỗi vãn bối gây ra.”

Nhâm Hoài Phong cuồng quá nói dối, dọa chính mình cũng sợ.

Hần cung kính hướng Đông lão gia cúi một cái, rồi hướng Tiêu Diên Lễ cúi một cái, “Tiêu Nhị công tử, việc của lệnh muội, ta vô cùng áy náy, ta sẽ chép một trăm quyển kinh thư tặng Linh Quang tự ngoài thành, vì lệnh muội cầu phúc.”

Tiêu Diên Lễ vội vàng nói: “Nhâm tiểu Bá gia không cần như vậy, gia muội ngày đó chỉ là chịu kinh hách, bây giờ ở nhà an dưỡng nhiều ngày, cũng không lo ngại.”

Nhâm Hoài Phong lắc lắc đầu, kiên định nói: “Xin cho ta một cơ hội chuộc tội.”

Tiêu Diên Lễ ngạc nhiên, nhất thời nói không ra lời.

Qua việc này, hai người trước sau cáo từ Đông lão gia, sau khi ra cửa lại cùng chung đường.

Tiêu Diên Lễ chỉ lan ngọc thụ [7], là một nhân tài, cùng Nhâm Hoài Phong đồng hành, cao hơn nửa cái đầu,

trên người trước sau mang theo một luồng khí tức trơn bóng như ngọc, khiến người như gió xuân ấm áp.

[7] con em tài giỏi, ưu tú

Nhâm Hoài Phong muốn nói vài câu rút ngắn quan hệ, đột nhiên nghe góc tường rừng trúc có tiếng động rất nhỏ, hắn sững sờ một chút, mới nhớ tới nữ chủ còn đang trốn ở nơi đó.

Nghĩ đến vừa nãy có hạ nhân bưng trà dâng nước lui tới, Đông Tích Thu cũng không tìm được cơ hội rời đi, lúc này hắn là đứng chân tê không cẩn thận phát ra tiếng, hoặc là thấy Tiêu Diên Lễ đi ra, cố ý kinh động hắn.

Không quản loại tình huống nào, Nhâm Hoài Phong đều dự định thò một chân vào.

Dù sao trong nguyên văn tiểu thuyết, Đông Tích Thu quả thật đã cầu viện Tiêu Diên Lễ.

Cũng chính lần này gặp mặt, khiến Tiêu Diên Lễ đối với tiểu di tử [8] sinh ra một ít tâm tư khác, sau đó tâm tư này chậm rãi lên men, cuối cùng tình cảm thâm chủng, trở thành nam nhân bé ngoan sau lưng nữ chủ.

[8] em gái vợ

Yêu tha thiết cũng không dám nói rõ, chỉ có thể làm nam thứ si tình lặng yên bảo vệ.

Nhâm Hoài Phong chỉ tưởng tượng thôi, cũng cảm thấy được đau lòng. Bất quá việc này không nằm trong phạm vi lo lắng của hắn, hắn chỉ muốn có thể gây hảo cảm với nữ chủ là đủ.

“Tiêu Nhị công tử, rừng trúc kia tựa hồ có người?”

Tiêu Diên Lễ dừng chân lại, vì cẩn thận, vẫn chưa lập tức tiến lên.

Nhâm Hoài Phong lại không nhìn này đó, tiến lên đi mấy bước, người kia nghe tiếng bước chân, không thể không hiện thân.

“Đại tỷ phu [9], là ta, Tích Thu.” Tiểu cô nương ước chừng mười bốn, mười lăm tuổi, trông thật thiên chân khả ái, âm thanh cũng giòn giã.

[9] anh rể

Nàng nhìn thấy Nhâm Hoài Phong, bản năng chột lóe một tia chán ghét, sau đó giả vờ như thường, chờ

Tiêu Diên Lễ đến gần, liền đối Nhâm Hoài Phong sinh ra một tia khiếp ý.

Nhâm Hoài Phong nhìn trong mắt, không thể không vì tâm cơ nữ chủ cùng kỹ năng diễn xuất thuyết phục.

Bất quá hần không chờ Tiêu Diên Lễ nói chuyện, vừa lùi về sau nửa bước, vừa xưng: “Đông Tam tiểu thư, thất lễ. Không ngờ người lại ở sau rừng trúc sau, nguyên tưởng kẻ nào lén lút, nếu có mạo phạm, xin hãy tha lỗi.”

Đông Tích Thu nghe nói như thế, cực kỳ kinh ngạc. Nàng cơ bản không nghĩ tới, có một ngày Nhâm Hoài Phong như biến thành người khác, trong lòng cũng sinh nghi hoặc.

Tiêu Diên Lễ nhìn thấy Đông Tích Thu, trong mắt quả nhiên chợt lóe một tia kinh diễm, nữ chủ không hổ là nữ chủ, Nhâm Hoài Phong cũng cảm thấy, nàng là cô gái xinh đẹp thứ hai trong sách, không có người thứ nhất.

“Tam tiểu thư có chuyện gì?”

Đông Tích Thu trấn định thần sắc, thấy chung quanh không có người khác, ngoại trừ kẻ làm người ta ghét Nhâm Hoài Phong.

Nàng liền mở miệng: “Việc này nói rất dài dòng, kính xin đại tỷ phụ giúp ta, ta không thể bị những người khác nhìn thấy.”

Tiêu Diên Lễ gật gật đầu, Nhâm Hoài Phong biết điều mà không nói lời nào.

Đúng lúc này, ngoài sân có người tới.

Tiêu Diên Lễ vội vàng xoay người, che Đông Tích Thu lại, hần thân hình cao lớn, thừa sức che chắn nữ chủ.

Người kia thấy Tiêu Diên Lễ, hưng phấn dị thường, vừa chạy tới, vừa gọi: “Đại tỷ phụ, người còn chưa đi.”

Tiêu Diên Lễ gật gật đầu, liếc mắt nhìn Nhâm Hoài Phong, mặt không đổi sắc nói đối: “Ta cùng với Nhâm tiểu Bá gia có lời muốn nói, Mẫn Chi là đang đi hỏi Đông lão gia học vấn.”

Đông Mẫn Chi ngẩng khuôn mặt tươi cười, lạnh lạnh trả lời: “Đúng vậy.”

Tiêu Diên Lễ tán thưởng nói: “Người bỏ công đọc sách như vậy, ngày sau tất thành tài.”

Đông Mẫn Chi ngượng ngùng cười cười: “Vị này chính là Tam tỷ phụ tương lai của ta?”

Nhâm Hoài Phong vội vàng nói: “Đông công tử đừng nói bậy, danh tiết của tỷ tỷ người quan trọng.”

Đông Mẫn Chi nghi ngờ chốc lát, vẫn đáp ứng.

Tiêu Diên Lễ nói: “Đại tỷ tỷ người thân thể không tốt, nếu rảnh rồi, đi Tuyên Ninh hầu phủ thăm nàng một chút.”

Đông Mẫn Chi lộ ra vẻ ảm đạm, “Đại tỷ tỷ thân thể, là không lành được?”

Tiêu Diên Lễ thở dài một hơi, vẫn chưa trả lời.

Trước khi rời đi Đông phủ, Tiêu Diên Lễ lại đem lời vừa dặn Đông Mẫn Chi, nói một lần cho Đông Tích Thu.

Đông Tích Thu biểu thị ít ngày nữa liền theo tổ mẫu đến nhà, Tiêu Diên Lễ nghe vậy cũng gật gật đầu.

Tại cửa Đông phủ, Nhâm Hoài Phong cùng Tiêu Diên Lễ nói lời từ biệt, cũng báo cho Tiêu Diên Lễ chuyện hôm nay chắc chắn sẽ không để lộ nửa câu.

Tiêu Diên Lễ nghe xong, lộ vẻ tươi cười: “Nhâm Tam công tử, tựa hồ cùng ngày xưa không giống nhau lắm.”

Nụ cười kia sáng loáng đẹp mắt, Nhâm Hoài Phong cảm thấy tựa như chao đảo.

Không khỏi rùng mình, bức bách chính mình không nên nhìn ngây dại, cũng làm ra thần sắc đau buồn: “Nỗi đau mất sinh phụ, đau thấu tim gan.”

Tiêu Diên Lễ run lên chốc lát, thở dài nói: “Nhâm Tam công tử, mong nén bi thương.”

Nhâm Hoài Phong không ngờ Tiêu Diên Lễ có tình có nghĩa không màng hiềm khích lúc trước như vậy, tâm lý không khỏi sinh ra chút hổ thẹn, hẳn không nên lừa gạt người này.

3. Chương 3

Nhâm Hoài Phong vì thực hiện lời hứa, liền tiếp mười mấy ngày đều ở trong phủ, tự tay chép kinh thư.

Hắn hiện tại hơi hối hận, lúc trước không nên nói một trăm quyển, thật sự quá nhiều, khiến hắn đau đến

không muốn sống.

Nhưng từ mặt khác, có thể dùng một trăm quyển kinh thư, giảm bớt địch ý người Tiêu gia đối với Nhâm Hoài Phong, cũng đáng.

Vì vậy kinh thành đa sự đều cảm thấy kỳ quái, tay ăn chơi Nhâm Tam gần đây sao không ra ngoài? Chẳng lẽ thật sự thay đổi tốt?

Có người nhân tiện nói ra lời thề của Nhâm Hoài Phong, từ nay về sau không gần nữ sắc không thú thê không sinh tử, người bên cạnh đều cười ha ha.

Nhâm Tam gieo vạ nữ tử kinh thành bao nhiêu năm? Đột nhiên có thể thay đổi, nói cho quỷ nghe, quỷ cũng sẽ không tin.

Còn có người nói, Nhâm Tam đang trong thời gian hiếu kỳ, nếu như còn giống trước làm xằng làm bậy không thu liễm, đó mới là không bằng heo chó súc sinh! Lão Bá Công gia nuôi không hẳn!

Những lời này đều từ Trư Mao nghe từ bên ngoài, chuyển đạt cho Nhâm Hoài Phong, Nhâm Hoài Phong một bên nâng kinh phạt, một bên vẽ mặt đau khổ phát sầu, một công tử bột nổi tiếng xấu xa, đến tột cùng làm sao mới có thể xoay chuyển hình tượng a!

Lão quản gia vội vàng vàng chạy tới, Nhâm Hoài Phong hỏi: “Chuyện gì?”

Lão quản gia nói: “Người Tuyên Ninh Hầu phủ đến báo tang, nói là Tiêu Nhị phu nhân đã qua đời.”

Nhâm Hoài Phong sững sốt chốc lát, Tiêu Nhị phu nhân, không phải là thê tử Tiêu Diên Lễ sao? Chết rồi?

Mấy ngày trước tại Đông phủ, Tiêu Diên Lễ còn dặn Đông Tích Thu và Đông Mẫn Chi đến Tuyên Ninh Hầu phủ thăm, chắc khi đó cũng đã bệnh đến giai đoạn cuối không thể cứu vãn.

Nhâm Hoài Phong nghĩ đến các sự cố trong sách, không khỏi vì Tiêu Diên Lễ thở dài một hơi, vị Tiêu gia Nhị công tử này vì gia tộc hi sinh quá nhiều, lúc Đại ca chết trận, sau khi Tứ đệ mất tích, một thân một mình đẩy lên toàn bộ Tuyên Ninh Hầu phủ.

Thê tử hán Đông Tích là trưởng nữ đại quan Đông Tiết Độ Sứ biên cương, nội diệt nữ [1] Đông Thượng Thư, hai người cũng không tình cảm, có chỉ là thông gia gia tộc. Đông Đại tiểu thư thể yếu nhiều bệnh, sau hơn mười năm kết hôn, chưa từng sinh con.

[1] cháu gái ruột

Làm gia tộc tồn vong, bắt đắ dĩ thú đời thê tử thứ hai là phái tạo phản Thận Quận Vương phủ Thừa Ninh quận chúa, cô gái này mạnh mẽ có thừa trí tuệ không đủ, làm việc nông cuồng tính cách quái đản, suýt liên lụy toàn bộ Tuyên Ninh Hầu phủ. Cũng tương tự không giúp Tiêu Diên Lễ sinh con nối dõi.

Về phần nữ tử duy nhất hấn động tâm, quay đầu lại lại thành Tứ đệ tức [2] của hấn, ngày ngày gặp ngày ngày khắc chế, yêu không được, quên lại không thể, cuối cùng hấn sinh bệnh, ốm chết tha hương.

[2] em dâu

Cả đời này của Tiêu Diên Lễ, dường như giống hệt tên của hấn, trang trọng, khắc chế, ẩn nhẫn, cô độc.

Hấn không tử không thê, khi chết bên người không có một người, chết rồi cũng không có phần mộ, biết bao cô độc, biết bao bi thương!

Đây coi như là kết cục trong sách.

Nhâm Hoài Phong thở dài một hơi, thu hồi tâm tư, nói cho lão quản gia: “Chuẩn bị đồ vật kỹ càng, sau đó theo ta đi Tiêu phủ phúng viếng.”

Lão quản gia đáp dạ, lui ra.

Nhâm Hoài Phong đặt bút, thay đổi một bộ y phục trang nghiêm nghiêm túc, Trư Mao chuẩn bị xe ngựa, vội vàng đi Tiêu phủ.

Tuyên Ninh Hầu phủ Tiêu gia, là gia tộc lớn gốc gác mấy trăm năm, Tiêu Nhị phu nhân mất, cơ hồ kinh động toàn bộ kinh thành, so với Đông lão Bá gia phô trương còn muốn lớn hơn.

Tiêu gia người đến người đi, đông như mắc cửi.

Nhâm Hoài Phong mặc dù thân phận Bá Tước, nhưng kinh thành vương tôn quý tộc quá nhiều, hấn liền xưng tay ăn chơi, tự nhiên không được coi trọng, nhưng tốt xấu so với quan ngũ, lục phẩm đãi ngộ tốt hơn rất nhiều, ít nhất có gã sai vặt đến đưa hấn vào cửa.

Tiêu Diên Lễ đứng bên cạnh linh đường, hấn không cần mặc áo tang, chỉ cần biểu đạt cảm tạ với thân hữu đến phúng viếng.

Có lẽ bởi vì tang thê, thần sắc hấn có chút ảm đạm, nhưng vẫn không thể giấu đi ánh sáng.

“Thỉnh nén bi thương.” Nhâm Hoài Phong đối Tiêu Diên Lễ nói.

Ánh mắt Tiêu Diên Lễ dừng trên người Nhâm Hoài Phong một chút, không nhiều lời.

Nhâm Hoài Phong lại bổ sung một câu: “Nhị gia, bảo trọng.”

Tiêu Diên Lễ nghe vậy, ngẩn người.

Hắn kinh ngạc với cách xưng hô Nhâm Hoài Phong đối với hắn, Nhâm Hoài Phong cũng đột nhiên ý thức được mình vừa kêu cái gì. Cái gọi là Nhị gia, thường là người trong nhà hoặc cực kỳ thân cận gọi.

Tỷ như người hầu Nhâm Hoài Phong Trư Mao, hoặc nhóm thiếp thị của hắn, cũng gọi hắn Tam gia.

Cho nên tiếng Nhị gia này của Nhâm Hoài Phong, cũng có chút vượt phép tắc, dù sao quan hệ của bọn họ còn chưa tới mức độ đó.

Cũng may, tiếng Nhị gia này chỉ có hai người trong cuộc nghe thấy.

Phúng viếng xong, Nhâm Hoài Phong cấp tốc rời khỏi linh đường.

Vì chiêu đãi khách nhân, phần lớn vườn trong Tuyên Ninh Hầu phủ đều mở ra. Nhâm Hoài Phong không vội vã trở lại, đơn giản theo hạ nhân dẫn dắt, tham quan Tiêu phủ một phen.

Thật trùng hợp, đụng phải mấy tay con cháu thế gia khó ưa.

Một người trong đó ngăn Nhâm Hoài Phong: “Nha, đây không phải Nhâm Tam công tử sao? Nghe nói người lập thề, từ nay về sau từ bỏ nữ sắc, ha ha, người từ bỏ rồi chứ?”

Người còn lại nói: “Đùa giỡn Tiêu gia tiểu thư, khiến phụ thân mình tức chết, thế gian này ngoại trừ Nhâm tiểu Bá gia chỉ sợ cũng không có người khác. Lời thề kia của hắn, có thể tin sao?”

Người thứ ba nói: “Tất nhiên không thể tin, Nhâm tiểu Bá gia nói chuyện, khác nào đánh rắm, không thể coi là thật. Ha ha ha ha...”

Mọi người nở nụ cười, thấy Nhâm Hoài Phong không trả lời, bọn họ càng kiêu ngạo. Người lúc đầu kia còn nói: “Các người còn không tin, vị Nhâm Tam công tử này, nói xong còn muốn vì Tiêu gia tiểu thư chép một trăm quyển kinh thư cầu phúc.”

Lại có người nói: “Kinh thư? Thực là chết cười! Hắn biết viết chữ sao? E là bút cũng không biết lấy, người nào không biết Nhâm tiểu Bá gia là kẻ ngu ngốc a!”

“A? Lấy bút cũng không biết? Chứ không phải đang nói mạnh miệng rồi!”

“Nhâm Tam công tử nói mạnh miệng, không ngạc nhiên! Người xem hấn hiện tại kinh sợ thành cái dạng gì! Còn dám đến Tuyên Ninh Hầu phủ, cũng không soi nước tiểu nhìn mình một cái, Tiêu gia tiểu thư há là người hấn có thể mơ tưởng!”

Có người đẩy Nhâm Hoài Phong một cái, khiêu khích nói: “Họ Nhâm, người câm? Không biết nói chuyện? Thật là, phụ thân chết rồi, không biết hướng ai cáo trạng đây.”

Nhâm Hoài Phong nguyên bản không dự định động thủ, nhưng vừa nghe người kia nhắc đến Nhâm lão Bá gia, trong lòng thực không thoải mái, thẳng tay đẩy người kia ra.

Nhìn hấn chậm chậm, gần từng chữ: “Người có thể nói ta, nhưng không được nói phụ thân ta!”

“Ta cứ nói, sao nào? Có tử tất có phụ!”

Nhâm Hoài Phong vung lên một quyền đánh trên mặt người kia, đánh cho hấn lão đảo một bước, Nhâm Hoài Phong chỉ vào đầu hấn, hung ác nói: “Ta nói rồi, không được nói phụ thân ta!”

Người kia bị ánh mắt hung tàn của Nhâm Hoài Phong dọa sợ hết hồn, nhưng ở trước mặt mọi người, không chịu nếm mặt mũi, mạnh mẽ gắt: “Họ Nhâm, người đừng tưởng người là vật gì tốt! Ta há sợ người sao!”

Mắt thấy muốn đánh, xa xa truyền đến quát khê một tiếng: “Làm gì?”

Nhâm Hoài Phong quay đầu nhìn, người đến vóc người cao lớn, thần sắc lạnh lẽo, cùng Tiêu Diên Lễ dung mạo có sáu, bảy phần tương tự, chỉ là thô lỗ hơn chút.

Hấn đến gần, nhìn về phía Nhâm Hoài Phong chột lóe một tia chán ghét.

“Đường đường Tuyên Ninh Hầu phủ, há lại là nơi cho các người đánh lộn? Là các người xem thường Tiêu gia ta, hay muốn đối nghịch cùng Tiêu gia?”

Lời vừa nói ra, mọi người tại đây đều liên tục phủ nhận.

Nhâm Hoài Phong cũng ý thức được, người trước mắt này, hấn là nam chủ quyền sách, Tứ đệ của Tiêu Diên Lễ, ngày sau trở thành Đại tướng quân có chiến công to lớn hiển hách nhất thời, dưỡng phụ [3] tương lai của Thái tử, Tiêu Tứ Lang!

[3] cha nuôi

Tiêu Tứ Lang không hổ là nam chủ, chỉ khí tràng cũng có thể kinh sợ tứ phương, đám gia tử thế gia từng người từng người vội vã tản đi, chỉ lo trêu đến Tiêu Tứ công tử không cao hứng.

Chỉ còn lại Nhâm Hoài Phong, Nhâm Hoài Phong cũng dự định cáo từ.

Tiêu Tứ Lang lại gọi hắn lại, gọi thẳng tên húy: “Nhâm Hoài Phong, ta không quản người có ý định gì, cả gan dám đụng đến một cọng tóc gáy muối muối ta, ta sẽ cho người nếm thử tư vị dở sống dở chết!”

Nhâm Hoài Phong sợ đến run lên, hắn biết nam chủ nói được làm được, trong nguyên văn tiểu thuyết nam chủ còn có một biệt hiệu, gọi Sát Thần.

Hắn chỉ ôn nhu với nữ chủ, còn lại đều tàn khốc vô tình.

Cho nên Nhâm Hoài Phong không nghi ngờ tính chân thực lời nói này của Tiêu Tứ Lang chút nào, hắn kinh sợ hề hề gật gật đầu: “Ta biết rồi.”

Tiêu Tứ Lang dùng ánh mắt hoài nghi nhìn hắn phút chốc, cuối cùng hừ lạnh một tiếng rời đi.

Sát Thần đi rồi, Nhâm Hoài Phong mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm.

Hắn lại tiếp tục dạo một vòng trong vườn, sau đó hắn phát hiện, hắn lạc đường.

Hạ nhân dẫn đường kia, sớm tại lúc gia tử thế gia trào phúng hắn, liền tìm cơ né tránh, nếu không làm sao sẽ tùy theo bọn họ suýt động tay đến?

Bây giờ Nhâm Hoài Phong là hai mắt một màn mù, không biết phải đi đường nào.

Nói thật, mấy ngày trước hắn cũng đam mê dạo quanh phủ mình, nhưng tốt xấu gì cũng là nhà mình, Nhâm Hoài Phong nửa canh giờ không thấy tăm hơi, lão quản gia sẽ tìm đến. Cho nên chuyện lạc đường này, tại Phụng An Bá phủ, căn bản không thành vấn đề.

Nhưng ở đây, Nhâm Hoài Phong lại khóc không ra nước mắt.

Tuyên Ninh Hầu phủ không biết lớn hơn Phụng An Bá phủ bao nhiêu lần, cảnh sắc cũng càng tinh xảo hơn phức tạp hơn, Nhâm Hoài Phong mù mù mờ mờ, đi loạn vài bước, càng thêm choáng váng đầu óc. Đơn giản hắn ngay cả động đậy một chút cũng không dám, chỉ còn chờ lão quản gia ở cửa Tiêu gia sốt ruột, phái người vào tìm hắn.

Nhưng đợi hơn nửa canh giờ, bên ngoài một chút động tĩnh cũng không có, Nhâm Hoài Phong nóng lòng không thôi, phải biết nơi này chính là Tiêu phủ, nhà nam chủ lãnh khốc vô tình Tiêu Tứ Lang a.

Vạn nhất gặp nữ quyến gì đó, vậy hẳn có trăm cái miệng cũng không nói được.

Dù sao tên tuổi hẳn kia phong lưu thành tính vẫn còn.

Nhưng thế giới này chính thực quái gở, sợ điều gì sẽ gặp điều đó. Nhâm Hoài Phong mới vừa nảy lên cái ý niệm này, liền nghe âm thanh nữ tử đàm tiếu, trong lòng hẳn giật mình, vội vã hướng ngược lại chạy trốn.

Chạy đến lúc không nghe được âm thanh mới thôi, hẳn đứng lại thở hổn hển hai cái. Nhắc tới cũng kỳ, hẳn dọc theo con đường này không đụng tới bất kỳ hạ nhân nào, chẳng lẽ hẳn đến trọng địa Tiêu gia, người không phận sự không được đi vào?

Nhâm Hoài Phong đi mấy bước, phát hiện trong sân có một gian thanh tĩnh u nhã, mới trồng một lũng trúc nhỏ, hương trúc nhân nhật nhiều tại chớp mũi, khiến người tinh thần sáng khoái.

Trong một gian phòng, truyền đến một ít động tĩnh.

Nhâm Hoài Phong do dự một chút, tính toán nơi này hẳn không phải là sân sau, dù sao khuê phòng nữ tử căn bản thường trồng hoa thảo, ai chọn loại trúc này. Chi bằng hẳn ở đây tìm người, hỏi lối ra.

Nghĩ vậy, liền tiến lên.

Ở trước cửa, Nhâm Hoài Phong nghe tiếng nước chảy nhỏ nhẹ, nghi hoặc liền nhòm qua khe cửa xem bên trong, không ngờ lại nhìn thấy một thân thể thanh thoát.

Tác giả có lời muốn nói:

Tiêu Diên Lễ: Người... vậy mà nhìn lên ta tắm rửa!

Nhâm Hoài Phong: ...

4. Chương 4

Nhâm Hoài Phong sợ hết hồn, theo bản năng lui về phía sau.

Nếu danh tiếng nhìn trộm người khác tắm rửa truyền ra ngoài, nghĩ đến hẳn cũng không cần sống, mất mặt chết cho rồi.

Nhâm Hoài Phong do dự chốc lát, chuẩn bị đi ra ngoài, đúng lúc này, cửa phòng đột nhiên mở.

Nam nhân mặc một bộ áo đơn trắng như tuyết, trực tiếp đi ra. Vết nước nơi cổ còn chưa lau khô, trên mặt vì nhiệt khí mà hơi ửng hồng, mặt mày giống như rêu đục đao khắc, khóe môi hơi cong một chút, hiện ra thần sắc ôn nhu.

“Nhâm Tam công tử, hóa ra là người.”

Nhâm Hoài Phong không dám nhìn thẳng mắt Tiêu Diên Lễ, hắn hôm nay tới chỗ nào cũng đều lúng túng.

“Vô ý mạo phạm, kính xin Tiêu Nhị công tử bao dung.” Nhâm Hoài Phong chấp tay hành lễ, Tiêu Diên Lễ quay người vào phòng, từ trên bàn đổ ra hai chén trà, giơng mắt ra hiệu Nhâm Hoài Phong: “Mời.”

Trà còn nóng, lá trà dĩ nhiên là lá trà ngon.

Tiêu Diên Lễ bất kể là bị mạo phạm hay bị nhìn lén, đều lo liệu đạo đãi khách, cũng có vẻ không để ý Nhâm Hoài Phong tùy tiện vô lễ.

Nhâm Hoài Phong không uống trà, cũng không dám đi vào nhà, hắn biết đại khái nơi này là sân viện Tiêu Diên Lễ cư trú, gian phòng là phòng ngủ Tiêu Diên Lễ, chẳng trách bốn phía không thấy một bóng người.

“Tiêu Nhị công tử, quý phủ... quý phủ quá lớn, ta không biết làm sao ra ngoài, kính xin Tiêu Nhị công tử dẫn đường.”

Tiêu Diên Lễ không nghĩ tới Nhâm Hoài Phong nói vậy, cổ quái nhìn hắn chốc lát, sau đó nói: “Chờ.”

Hắn quay người trở về phòng trong, thay đổi một thân y phục, Nhâm Hoài Phong đứng ở cửa không có việc gì, chợt thấy Tiêu Diên Lễ từ trong nhà đi ra, cả người đều ngây dại.

Chẳng biết vì sao, rõ ràng là thân phục bình thường, mặc trên người Tiêu Diên Lễ, lại chói lọi đến vậy.

Nhâm Hoài Phong nghĩ, công tử nhẹ nhàng hoa lệ, cũng chỉ đến như thế đi.

Tiêu Diên Lễ tự mình đưa Nhâm Hoài Phong xuất môn, hai người không nói lời nào.

Nhâm Hoài Phong đợi cơ hội, lần nữa nói áy náy, Tiêu Diên Lễ chỉ cười cười: “Nhâm Tam công tử không cần đa lễ.”

Nhâm Hoài Phong , tâm lý vẫn không dễ chịu.

Ra cửa Tuyên Ninh Hầu phủ, lão quản gia cùng Trư Mao đều đợi trước xe ngựa, thấy Nhâm Hoài Phong đi ra, vội vã chạy tới, lão quản gia vội hỏi: “Tiểu Bá gia, người sao lâu như vậy mới ra ngoài?”

Nhâm Hoài Phong không tiện đem chuyện mất mặt nói ra khỏi miệng, chỉ nói: “Trong vườn đựng Tiêu Nhị công tử, đơn giản hàn huyên hai câu. Đến, để các người đợi lâu, hồi phủ đi.”

“Tiêu Nhị công tử?” Lão quản gia vừa nghe, sắc mặt hơi có chút không tự nhiên.

Nhâm Hoài Phong hỏi: “Làm sao?”

Lão quản gia liếc mắt nhìn hai phía: “Nghe hạ nhân Tiêu phủ nói, Đông gia Tứ tiểu thư, đánh đổ dầu vừng trên người Tiêu Nhị công tử, chà chà, trên linh đường kia là Đông gia Đại tiểu thư, Tứ tiểu thư này cũng quá không quy củ.”

Nhâm Hoài Phong vừa nghe, vừa lên xe ngựa.

Trư Mao đánh xe, lão quản gia ngồi phía trước, cách một lớp màn, không nhìn rõ biểu tình Nhâm Hoài Phong.

Đông gia Tứ tiểu thư này, hẳn biết.

Chính là thê tử Đông Tích Ngọc mà nguyên thân cưới vào nhà trong sách, ác độc nữ xứng vẫn đối nghịch nữ chủ, gả vào Nhâm gia coi như nhảy vào hố lửa, sau đó một đời đều trải qua cực kỳ thê thảm, rồi lại vì mặt mũi mà không thể không làm ra dáng dấp thái thái quý phủ.

Trước khi gả vào Nhâm gia, Đông Tích Ngọc thích chính là Tiêu gia Nhị công tử Tiêu Diên Lễ. Thậm chí Đông phu nhân còn ủy thác Đông lão thái thái thương lượng với Tiêu lão thái quân, nói nàng mặc dù xuất thân thứ nữ, nhưng sinh mẫu [1] đã phù chính [2], thừa sức làm kế thất Tiêu gia, sau này sinh hài tử cũng có huyết mạch của Đông Đại tiểu thư, càng thêm tôn kính đích mẫu [3].

[1] mẹ đẻ

[2] nâng bậc, từ thiếp lên thất

[3] mẹ cả

Tiêu lão thái quân có vẻ xiêu lòng, dù sao Đông phủ tuy không tước vị nhưng có thực quyền, mối thông gia tốt như vậy, nàng cũng không muốn mất đi. Vì vậy cũng hỏi qua ý tứ Tiêu Diên Lễ, Tiêu Diên Lễ biểu thị tất cả nghe theo mẫu thân an bài, nàng liền làm dự định. Chẳng hiểu sao nữ chủ Đông Tích Thu biết được, cố tình phá hủy hôn sự này, khiến Tiêu lão thái quân ấn tượng cực sai với Đông Tích Ngọc, sau đó Thận Quận Vương phủ Thừa Ninh Quận chúa chọn trúng Tiêu Diên Lễ, xin thái hậu hạ chỉ ban cho hôn.

Trong các loại này, Tiêu Diên Lễ chưa từng tự mình lựa chọn.

Việc đánh đổ dầu vừng hôm nay, không chắc gây ra bao nhiêu vấn đề, Đông Tích Ngọc muốn gả cho Tiêu Diên Lễ, sợ là không thể nào.

Nhâm Hoài Phong dựa trong xe ngựa nhắm mắt dưỡng thần, trong đầu vẫn hiện ra bộ thân thể thanh mảnh kia, hẳn cũng không biết mình đây là thể nào, tự dưng sinh ra mấy phần cảm xúc cô quạnh. Vừa nghĩ tới Tiêu Diên Lễ ngày sau còn muốn cưới vợ sinh con, phần tâm tình kia càng thêm nghiêm trọng.

Vừa về tới phủ, hắn gọi đám thứ tử thứ nữ của nguyên thân qua, để nhận mặt. Nguyên thân nạp vào phủ có hai mươi ba thiếp thị, tổng cộng sinh mười ba đứa hài tử, trong đó năm nam, tám nữ. Lớn nhất là một nữ nhi, đã chín tuổi, nhỏ nhất còn trong tã lót, được vú em ôm.

Nguyên thân hiện hai mươi lăm tuổi, cả ngày ăn uống chơi gái đánh cược, làm chuyện gì cũng không thành, chỉ có bộ sinh con rất tốt, trong đám người cùng lứa, chưa từng có ai dòng dõi nhiều hơn hắn. Cũng may hắn vẫn còn bộ túi da tốt, được lão Bá gia khi còn sống đốc thúc rèn luyện, không có bị thanh sắc khuỷu mả [4] móc rỗng thân thể.

[4] chuyện làm tình

Chỉ là việc hậu viện, chưa yên tâm nổi, mười ba đứa hài tử nhét tại hậu viện không người quản giáo. Khi Nhâm Hoài Phong đến, hắn lệnh lão quản gia đi bên ngoài mời mấy tiên sinh dạy học cùng nữ mẫu giáo dưỡng, muốn nhân phẩm tốt lại có kinh nghiệm, tốt xấu xứng với hài tử trong phủ, miễn ngày sau rơi vào kết cục như vậy, quá mức thê thảm.

Lại hơn một tháng trôi qua, Nhâm Hoài Phong cầm đầu chép xong kinh thư, tới Linh Quang tự ngoài thành cung phụng. Trước khi ra cửa vừa vặn đụng Đại Lang, được hài tử ngọt vù vù hô một tiếng phụ thân, Nhâm Hoài Phong lòng mềm nhũn, ôm đứa nhỏ ra cửa.

Đứa nhỏ rất ngoan ngoãn, ngày thường cùng phụ thân tiếp xúc không nhiều, nên càng thêm ngoan ngoãn hiểu chuyện. Đi được nửa đường, Nhâm Hoài Phong sai Trư Mao đi mua vài đồ ăn vặt được mọi người yêu thích, Đại Lang mừng rỡ đôi mắt chỉ còn dư lại một cái khe, Nhâm Hoài Phong nghĩ thầm gien Nhâm gia tốt, sẽ không phải tại Đại Lang này liền gãy đoạn mất đi.

Linh Quang tự ở ngoài kinh thành hai mươi dặm trên một núi đá lớn, trên núi còn có một toà am ni cô, bên trong tất cả đều là nữ ni cô, cho nên không tiện mở cửa đón ngoại nhân. Phần lớn là các nữ nhân ở đại trạch viện trong kinh thành đi thanh tu hoặc liệu dưỡng thân thể. Thê tử đời thứ hai của Tiêu Diên Lễ Thừa Ninh quận chúa sau đó bị đưa vào, nói là tự nguyện vì Tiêu gia cầu phúc, kỳ thực chính là điên rồi.

Nhâm Hoài Phong thở dài một hơi, trong lúc lơ đãng liền nghĩ tới Tiêu Diên Lễ

Trước Linh Quang tự có một đoạn bậc thang phi thường dài, Nhâm Hoài Phong nắm tay Đại Lang, từng bước từng bước đi lên. Đi một chốc, đứa nhỏ không làm nữa, hắn nói hắn mệt, mặt dày đòi ôm.

Nhâm Hoài Phong tất nhiên không đồng ý, nói: “Người năm nay đã bảy tuổi, là Đại ca ca, không thể tùy tiện đòi ôm.”

Đại Lang cong miệng nhỏ làm nũng, Nhâm Hoài Phong thực sự không đủ sức chống cự, không thể làm gì khác hơn ngoài ôm nó lên, một bên còn nói: “Người là Đại thiếu gia nhà chúng ta, phải làm gương cho các đệ đệ muội muội, tấm gương này người làm không tốt, đệ đệ muội muội học người thế nào được?”

Đại lang làm sao nghe, một bộ dáng dấp công tử bột, Nhâm Hoài Phong chỉ có thể bất đắc dĩ bỏ qua.

Đi tới cửa đại điện, Nhâm Hoài Phong định thả Đại Lang xuống, chợt thấy đoàn người, đặc biệt nhìn quen mắt. Không phải là phụ nhân tiểu thư Đông gia này đó sao? Đây thật là không xảo [5] không thành sách, hẳn chỉ tùy tiện lượm ngày, cư nhiên cũng có thể va vào nội dung vở kịch.

[5] khéo

Chỉ cần nơi có nữ chủ, nhất định có nội dung vở kịch.

Đông Tích Thu cùng Đông lão thái thái tới dâng hương, Đông Tích Mộng đi theo, Đông Tích Ngọc đứng hàng Đông phu nhân, còn có nha hoàn vú già một đoàn, đông đảo mệnh mông mà hù chết người.

Nhâm Hoài Phong là văn bối, thấy Đông lão thái thái, vẫn nên tiến lên hành lễ, người Đông gia vì việc từ hôn, nhiều ít đối với Nhâm Hoài Phong lòng mang khúc mắc, mặt cùng tâm bất hòa mà trả lời qua loa vài câu.

Quay đầu tiến vào đại điện, trong đại điện thờ phụng phật tổ, sau khi mọi người thành kính quỳ lạy, Nhâm Hoài Phong đi tìm trụ trì, đem kinh thư đã chép giao cho hắn xử lý, cũng nói rõ là vì Tiêu gia Ngũ tiểu thư cầu phúc.

Thời điểm đi ra, đụng phải Đông Tích Ngọc cùng với nha hoàn của nàng tách đoàn, nguyên bản hắn còn muốn chào hỏi, ai ngờ các nàng cư nhiên đang nói xấu hắn.

“... Nhâm tiểu Bá gia kia có gì tốt, thoát nhìn ra đáng lăm, không phải muốn nịnh bợ Tiêu gia? Vì nịnh bợ Tiêu gia, mới chơi trò gian mới, cư nhiên vì Tiêu Minh Tú cô nương kia chép kinh thư, hẳn có chép một trăm năm kinh thư, cũng khỏi tơ tưởng đụng đến một sợi tóc của Tiêu Minh Tú! Nguyên vốn còn muốn để mẫu thân lãng phí Đông Tích Thu, không ngờ họ Nhâm vậy mà hủy thân, coi trọng con ma ốm Tiêu gia kia! Hừ, thực đúng là cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga! Hắn cho con ma ốm kia có gì tốt lành, không chắc có thể sống bao lâu đây.”

Đông Tích Ngọc xiết chặt khăn tay, trong mắt tràn đầy căm ghét.

Nha hoàn nhà nàng nói: “Tứ tiểu thư, lời này đừng để Tiêu Nhị công tử nghe thấy...”

Đông Tích Ngọc nói: “Nghe thấy thì đã có sao? Ta biết hôn sự này vô vọng, người không phải không thấy hấn... hấn vừa nãy liếc ta một cái cũng không thèm, mắt lúc nào cũng nhìn chăm chăm Đông Tích Thu con nha đầu chết tiệt kia! Cái đồ hồ ly tinh, câu dẫn Tiêu Tứ Lang không nói, còn muốn dây dưa Tiêu Nhị công tử, tiện nhân sinh chính là tiện nhân!”

Nhâm Hoài Phong không muốn nghe nhiều, miễn cho vấy bẩn một thân tao nhã, nhanh chóng chuồn.

Bên ngoài Trư Mao cùng Đại Lang chơi đùa, Đại Lang cầm miếng đồng ném vào ao ước nguyện, làm bộ ước nguyện, Trư Mao đau lòng muốn chết, liên tục nói: “Đại thiếu gia, người có thể đừng đùa, để Tam gia nhìn thấy, sẽ đến dạy dỗ người.”

Đại Lang không để ý lắm: “Phụ thân ta mới không đánh ta.”

Nhâm Hoài Phong nghĩ thầm tiểu tử thú vị này, cho người vài màu, người liền dám vấy loạn cả phòng! Xem lão tử không dạy dỗ người mới lạ.

Hấn kéo kéo ống tay áo, bày ra bộ dạng, quát một tiếng: “Đại Lang!”

Chủ tớ hai người quay đầu lại, Đại Lang hô “Phụ thân”, Nhâm Hoài Phong hừ lạnh nói: “Tiểu tử thú vị, người vút không phải cục đá, đều là tiền a! Phụ thân nuôi các người không dễ dàng, Bá phủ không tới hai năm sẽ bị ăn tới sụp đổ, người còn không biết cần kiệm tiết kiệm?”

Đại Lang há miệng, định nói chuyện, Nhâm Hoài Phong chợt nghe sau lưng truyền đến một tiếng cười nhạo.

Hấn quay đầu lại nhìn, thấy hai vị công tử Tiêu gia đứng sừng sững.

Tiêu Diên Lễ một thân trường sam nho nhã, Tiêu Tứ Lang một thân hắc y, hai người trông có đến sáu, bảy phần tương tự, cũng vô cùng khác biệt.

Tiêu Tứ Lang cười nhạo nói: “Một tay công tử bột ăn chơi, cư nhiên còn không thấy ngại giáo dục nhi tử cần kiệm tiết kiệm? Nhâm Tam công tử, người không biết có câu nói gọi là lấy mình làm gương sao?”

Nhâm Hoài Phong bị trào phúng đến không đất dung thân, trước đây những chuyện kia tuy rằng không phải hấn làm, nhưng bây giờ lại đổ trên người hấn, nếu như không phải hấn mang tên tuổi cùng thân thể Nhâm tiểu Bá gia, dĩ nhiên không để người nhạo báng. Nhưng mà hấn hiện tại chính là Nhâm Hoài Phong, bị trào phúng hai câu cũng không cách nào cãi lại.

Chỉ là hấn không muốn ở trước mặt Tiêu Diên Lễ bị người cười nhạo. Như vậy quá lúng túng rồi!

“Tứ đệ, mẫu thân cùng muội muội còn đang chờ chúng ta, người không cần nói nhiều.” Tiêu Diên Lễ ngữ khí nhàn nhạt, Nhâm Hoài Phong nhìn về phía hấn, hấn liền mỉm cười.

Lễ phép mà xa cách.

Nhâm Hoài Phong có ý đối diện với Tiêu Diên Lễ, hắn cảm thấy Tiêu Diên Lễ mới là nam nhân anh tuấn tiêu sái nhất trong sách, so với nam chủ chỉ có hơn chứ không kém.

Hắn cùng với nam chủ là huynh đệ, xuất thân thế gia võ tướng danh môn, bàn luận tài học so với nam chủ cao hơn một bậc, luận võ công cũng không thua đối phương, chỉ có điều nam chủ có một thân thể rất đặc biệt, được nữ chủ ưu ái, tự nhiên mọi người đều vây quanh.

Nhưng trong mắt Nhâm Hoài Phong, Tiêu Diên Lễ mới là viên kim cương lấp lánh nhất.

Tiêu Tứ Lang đáp lại lời Tiêu Diên Lễ nói, ra hiệu Tiêu Diên Lễ đi trước, Tiêu Diên Lễ không hài lòng, Tiêu Tứ Lang nhân tiện nói: “Ta cũng không để ý tiểu tử này ra sao, để mẫu thân chờ lâu, nàng sẽ liên tục thúc giục.”

Chờ Tiêu Diên Lễ đi, Tiêu Tứ Lang nở nụ cười gần, sát vào Nhâm Hoài Phong nói: “Ta đã cảnh cáo ngươi, không nên đánh chủ ý với muội muội ta, ngươi cố tình không nghe, ngày hôm nay còn theo tới, là muốn khiêu chiến kiên nhẫn của ta sao?”

5. Chương 5

Nhâm Hoài Phong tất nhiên không phải muốn khiêu chiến kiên nhẫn của Tiêu Tứ Lang, hắn ước gì nam chủ cùng nữ chủ đem hắn quên đến không còn một mống, hắn tiếp tục đi con đường tiêu sái của chính mình.

Nhưng sự thực chính là có trùng hợp như vậy, khiến tất cả mọi người cho là Nhâm Hoài Phong muốn đánh chủ ý với Tiêu Minh Tú, trời mới biết hắn dù có lá gan muốn cùng Tiêu gia dây dưa, đó cũng là coi trọng Tiêu Nhị công tử, thêm nhỏ dãi sắc đẹp đối phương thôi.

Nhâm Hoài Phong đẩy mắt hiện ra dáng dấp Tiêu Diên Lễ, há mồm giải thích: “Tiêu Tứ công tử hiểu lầm, tại hạ không xứng với Tiêu Ngũ tiểu thư, thực không dám nghĩ.”

Tiêu Tứ Lang hừ lạnh một tiếng, căn bản cũng không tin Nhâm Hoài Phong.

“Không xứng là thật, cho nên Nhâm Tam, lần sau đừng để ta thấy ngươi, ta gặp một lần đánh một lần. Đừng trách ta lòng dạ độc ác, có trách thì chỉ trách ngươi trêu chọc muội muội ta.”

Nhâm Hoài Phong liên tục nói không dám, bên kia Tiêu Diên Lễ đứng đằng xa hô một tiếng “Tứ đệ”, Tiêu Tứ Lang trả lời một tiếng, vứt cho Nhâm Hoài Phong một ánh mắt đao, quay người liền đi.

Xa xa còn nghe thấy Tiêu Tứ Lang nói với Tiêu Diên Lễ: “Nhị ca khi nào dài dòng như vậy, ta có thể làm gì tiểu tử kia hay sao?”

Tiêu Diên Lễ trả lời một câu: “Người tính tình lỗ mãng, không nên gây chuyện.”

Tiêu Tứ Lang đáp: “Biết rồi, Nhị ca.”

Nhâm Hoài Phong yên lặng nhìn kia bóng lưng của hai người dần dần đi xa, phục hồi tinh thần lại phát hiện Trư Mao cùng Đại Lang đã đứng chết trân tại chỗ.

Hắn đột nhiên nhớ tới chính mình trước mặt Tiêu Tứ Lang cụp đuôi, bị nhi tử thấy hết, hình tượng phụ thân uy nghiêm tan vỡ đến không còn một mảnh, hắn có chút ngượng ngùng đối mặt với nhi tử nhà mình.

Ai ngờ Đại Lang mở miệng nói: “Thúc thúc này thoát nhìn đã thấy cực hung ác! Ta không thích hắn!”

Nhâm Hoài Phong nói: “Không thích à? Chúng ta không trêu chọc nổi còn không trốn thoát? Đi, về nhà.”

Đông Tích Thu ẩn ở trong bóng tối, lén lén lút lút chuẩn bị tìm cơ hội trả thù, phần nào hiểu được chỗ khác thường của Nhâm Hoài Phong, nàng tâm lý nghi hoặc sâu hơn.

Một hai tháng này, Nhâm Hoài Phong cả ngày ở trong phủ, quy củ hết như học sinh mười năm học hành gian khổ, nhất thời nàng càng không tìm được bất kỳ cơ hội trả thù nào.

Một công tử bột hơn hai mươi năm, chớp mắt giống như biến thành người khác, không khỏi quá mức kỳ quái.

Đông Tích Thu không nghĩ ra, cũng không có ý định nghiên cứu cẩn thận, trọng điểm bây giờ là kế mẫu cùng thứ muội trong phủ cả ngày kiểm sự gây phiền phức cho nàng, nếu không phải do các nàng, kiếp trước nàng cũng sẽ không gả cho Nhâm Hoài Phong bại hoại kia, cuối cùng phải ôm hận mà chết.

Đông Tích Thu ánh mắt lóe lên tia hận ý, lại tiếp tục rũ con ngươi xuống, hợp lại cùng nhóm Đông lão thái thái.

Tiêu Tứ Lang cùng Tiêu Diên Lễ trả lời vài câu, xa xa nhìn thấy muội muội dựa sát bên người Tiêu lão thái quân, không nhịn được lại nói: “Cái tay Nhâm Hoài Phong ăn chơi kia, làm bộ thay đổi triệt, còn trưng mặt giương oai trước mặt Tiêu gia chúng ta, Nhị ca, người chó đẻ cho hắn lừa! Tâm tư kia của hắn, người khắp kinh thành đều biết, tiểu muội muội không thể lui tới cùng người như vậy.”

Tiêu Diên Lễ khẽ cau mày, cơ hồ khiến người khó có thể phát hiện, Tiêu Tứ Lang cũng không chú ý tới, chỉ nghe Tiêu Diên Lễ ngữ khí bình tĩnh trả lời: “Tiểu muội muội là hòn ngọc quý nhà chúng ta, ta thương nàng còn không kịp, sao có thể hại nàng?”

Tiêu Tứ Lang gật gật đầu nói: “Nhị ca cơ trí, đệ đệ tất nhiên nhiều lời rồi.”

Ba nhóm người trước sau xuống núi, nửa đường gặp mưa lớn, xe ngựa cũng không nhúc nhích được, chỉ có thể tìm chỗ tránh mưa.

Nhâm Hoài Phong ôm Đại Lang vội vã chạy vào một toà từ đường bỏ hoang, một bên thét to gọi Trư Mao: “Tiểu tử ngươi mau lên, dính mưa sinh bệnh, chớ trách Tam gia không nhắc nhở ngươi.”

Trư Mao ở phía sau trả lời: “Tam gia, ta nào có được thân thể như ngài? Ngài có cánh tay sắt, ôm Đại thiếu gia còn bước đi như bay, ta sao có thể so với ngài?”

Nhâm Hoài Phong đang cười chờ mắng, chợt thấy trong từ đường sớm đã có người, hẩn thả Đại Lang xuống, kiến lễ với Tiêu lão thái quân, lão thái quân cũng không phải người nhỏ mọn, cười ha hả nói chuyện cùng Nhâm Hoài Phong, không một chút hiềm khích hay không thích.

Nhâm Hoài Phong cảm thán, đây mới là phong độ đại gia, cùng biểu hiện của Đông lão thái thái cơ hồ khác biệt một trời một vực.

Lão thái quân còn thân thiết kéo tay Đại Lang hỏi han ân cần, nhìn ra được nàng thích đứa nhỏ vô cùng, đại lang cũng lạnh lợi, chọc lão thái quân cười không ngớt, lão thái quân lúc này liền cảm khái: “Nếu là có tôn [1] bên người, lão thái bà ta sẽ rất vui.”

[1] cháu

Vừa dứt lời, thần sắc Tiêu Diên Lễ có chút không tự nhiên, chỉ là quá cẩn thận, nên không ai phát hiện ra.

Tiêu gia bốn nam một nữ, tất cả đều do Tiêu lão thái quân sinh, ngoại trừ Tam công tử chết trẻ, chỉ có Thế tử Tiêu Diên Đình và thứ tử Tiêu Diên Lễ đã kết hôn, hai người kết hôn nhiều năm lại đều không có con nối dõi. Còn Tiêu Tứ Lang càng không cần nhắc tới, hai mươi còn chưa từng liên quan cùng bất kỳ cô gái nào, nhiều năm như vậy Tiêu gia tôn bối không có một đứa, tâm lý lão thái quân không tránh được tiếc nuối.

Nhâm Hoài Phong một người ngoài cũng không biết khuyên lơn thế nào, cũng không thể nói ngày sau thường mang theo hài tử đến nhà bái phỏng đi, chưa đến nơi hẩn đã bị Tiêu Tứ Lang giết chết?

Lão thái quân thấy không có ai lên tiếng, vuốt ve ống tay áo, nói: “Ta bắt quá nói một chút thôi, các người tưởng thật sao? Các người có dự định của các người, ta cũng không muốn can thiệp nhiều, đời này sống đến từng ngày, đã đáng giá lắm rồi.”

“Mẫu thân...” Tiêu Diên Lễ muốn nói, lão thái quân xua tay ngăn lại, “Được rồi, không nói cái này. Vừa ở Linh Quang tự dựng người Đông phủ, bây giờ đợi một lúc cũng vẫn chưa thấy bóng người, có phải trên đường gặp phiền toái rồi không?”

Tiêu Tứ Lang lập tức nói: “Ta đi xem xem.”

Lão thái quân gật đầu nói: “Đi đi, nhà bọn họ nhiều nữ tử, nếu gặp chuyện, không hỗ trợ không được. Lão nhị, người cũng đi cùng đi, Đông phủ với người quan hệ thông gia, Thu Tích mất, người càng phải tốt với Đông gia.”

Tiêu Diên Lễ nói: “Nhi tử rõ ràng.”

Tiêu Tứ Lang trước khi đi, theo bản năng nhú mày nhìn về phía Nhâm Hoài Phong, có lời muốn nói.

Hắn không yên lòng mẫu thân và muội muội ở cùng tay ăn chơi này, Nhâm Hoài Phong thức thời giành nói: “Bên ngoài mưa rào xối xả, cũng không tiện đi, ta đi cùng, thêm một người nhiều thêm một phần lực, mong lão thái quân hỗ trợ chăm nom Đại Lang.”

Lão thái quân cười nói: “Ta và Đại Lang có duyên, người cứ đi đi.”

Nhâm Hoài Phong quay đầu phân phó Trư Mao vài câu, cùng hai nữ tử Tiêu gia ra cửa.

Mưa thực sự quá lớn, quất trên mặt đau rát.

Nhâm Hoài Phong không mang dù, chỉ có thể ra sức chống đỡ, hai công tử Tiêu gia ngược lại có hai cái dù, nguyên là Tiêu Ngũ tiểu thư Tiêu Minh Tú thân thể yếu kiều yếu ớt, xuất môn đều phải chuẩn bị chu toàn, nên mới mang theo hai cái dù. Bây giờ Tiêu Diên Lễ và Tiêu Tứ Lang một người một cái, Nhâm Hoài Phong chỉ có thể chịu xối mưa.

Đi mấy bước, Tiêu Diên Lễ dần dần trì hoãn bước chân, sóng vai cùng Nhâm Hoài Phong, y đem dù nghiêng về Nhâm Hoài Phong một chút, miễn cưỡng che được đầu Nhâm Hoài Phong.

Cái này dù quá nhỏ, hai người cũng chỉ có thể che khuất đầu, nửa người đều sẽ bị xối ướt.

Nhâm Hoài Phong cảm kích hướng Tiêu Diên Lễ cười cười: “Đa tạ Tiêu Nhị công tử.”

Tiêu Tứ Lang không khách khí hừ lạnh một tiếng: “Nhị ca, hà tất tốt với hắn? Cái loại bại hoại như hắn, xối chút mưa sợ cái gì?”

Tiêu Diên Lễ chưa trả lời Tiêu Tứ Lang, nói với Nhâm Hoài Phong: “Tứ đệ tính tình nóng nảy, cũng không có ác ý, Nhâm Tam công tử chớ để trong lòng.”

Lòng Nhâm Hoài Phong nói, ác ý sáng loáng như vậy hắn còn không thấy, hắn mù chắc?

Bất quá nghe Tiêu Diên Lễ ôn tồn nhỏ nhẹ nói, trong lòng hắn cũng không tức giận nổi, coi Tiêu Diên Lễ nói cái gì thì là cái đấy.

Ba người đi không tới nửa canh giờ, thấy ba chiếc xe ngựa đứng giữa đường, trong đó có hai chiếc đụng vào nhau, một con ngựa chạy, một con ngựa đang phát điên, gã sai vặt đánh xe liều mạng động viên nó, nhưng không có hiệu quả gì.

Chiếc thứ ba đứng cách đó không xa, bánh xe kẹt ở trong khe đá, làm sao cũng không nhúc nhích được. Người trên xe lại không chịu xuống dưới, chỉ có nữ chủ Đông Tích Thu cùng Đông phủ Nhị tiểu thư Đông Tích Mộng hai người che một cái dù trốn dưới một cây đại thụ.

Nhà hoàn Đông phủ không có dù, đa số run lấy bầy đứng dưới tán cây, nhưng một thân cây cũng không che được bao nhiêu, cho nên trông càng đáng thương.

Nhâm Hoài Phong nhìn thấy cảnh này, lên tiếng: “Đông lão thái thái và Đông phu nhân các nàng ở trên xe ngựa cũng không phải biện pháp, một bên kia là vách núi, vạn nhất xuất hiện bất ngờ, không thể cứu vãn được.”

Tiêu Diên Lễ ừ một tiếng, nói: “Việc cấp bách, là đem chiếc xe ngựa kẹt lấy ra.”

Nhâm Hoài Phong không hiểu hỏi: “Vì sao phải là xe ngựa? Để Đông lão thái thái các nàng xuống xe không được sao?”

Tiêu Diên Lễ nói: “Ở đây đều là nữ quyến, lão thái thái lớn tuổi như vậy, dính mưa lớn thế này sợ sẽ bị thương. Để các nàng xuống không có khả năng lắm, kể trước mắt chỉ có thể dùng hai chiếc xe còn lại, đưa lão thái thái cùng mọi người tới từ đường tránh chút mưa.”

Nhâm Hoài Phong nghĩ một hồi, đúng là như thế.

Đông lão thái thái diễn đại gia chủ mẫu, không cho phép bản thân quá mức chật vật, đặc biệt ở trước mặt người ngoài, huống chi còn có mấy tiểu thư chưa chồng, ngoại trừ nữ chủ Đông Tích Thu trọng sinh tùy ý làm vậy, đối lại không có bất kỳ cô gái nào khác, chịu xuống xe ngựa xối ướt chính mình.

Tiêu Diên Lễ dặn dò Tiêu Tứ Lang: “Tứ đệ, người đi hỗ trợ thuần mã, ta cùng Nhâm Tam công tử hỗ trợ đẩy xe, người nếu xong trước, liền tới giúp ta.”

Tiêu Tứ Lang đáp lại, Tiêu Diên Lễ quay đầu nói với Nhâm Hoài Phong: “Một nhóc Nhâm Tam công tử rồi.”

Nhâm Hoài Phong nói: “Tiêu Nhị công tử không cần khách khí.”

Dù bọn họ mang đến đều cho người Đông phủ, tự mình dầm mưa cùng gã sai vặt Đông phủ đẩy xe, ngồi trên xe kia chính là Đông lão thái thái và Đông Tích Ngọc, Đông lão thái thái đối người nhà họ Tiêu luôn luôn rất có hảo cảm, thấy Tiêu Diên Lễ không nhịn được cười nói: “Diên Lễ thật có tâm.”

Tiêu Diên Lễ mỉm cười ra hiệu, Đông Tích Ngọc mắt lom lom nhìn y, một bộ dáng muốn nói lại thôi, tia sáng trong mắt lấp lánh.

Tiêu Diên Lễ làm như không thấy.

Nhâm Hoài Phong kiểm tra tình trạng xe ngựa, có một cái bánh xe bị kẹt lại, nài ép lôi kéo khăng định không được.

“Đổi phương hướng, đẩy nghiêng phía sau, đừng đẩy phía trước, phía trước đã kẹt chết, khăng định không ra được.” Nhâm Hoài Phong nói với Tiêu Diên Lễ.

Tiêu Diên Lễ gật đầu: “Chỉ có điều bên kia là vách núi, người đứng bên đó không an toàn, mưa lớn đường trơn, phải cẩn thận mới được.”

Nhâm Hoài Phong cười nói: “Ta xem qua, tuy là vách núi nhưng cũng không chót vót, người té xuống, bắt quá chỉ gãy tay gãy chân bại liệt ở giường, đại khái không chết được. Tiêu Nhị công tử mới là người nên cẩn thận, bại hoại ta đây nếu tàn phế, cũng là vì dân trừ hại!”

Tiêu Diên Lễ nghe được ngăn ra, không nói nên lời, đợi đến khi nghĩ kỹ mở miệng, thanh niên trước mắt đã đi rồi.

Tác giả có lời muốn nói:

Chú thích: Không hắc nam chủ nữ chủ, nam chủ không phải công pháo hôi

6. Chương 6

Nhâm Hoài Phong hồi tưởng lại lời vừa nói, cảm thấy oán khí của mình quá sâu, sợ khiến Tiêu Diên Lễ sinh phản cảm. Tiêu Diên Lễ không nói gì, hẩn lén lút liếc qua, cũng chỉ thấy gò má tuấn mỹ của đối phương, thoạt nhìn cẩn thận tỉ mỉ, dường như bất cứ sự vật gì cũng không lay động nổi nổi lòng của hắn.

Nhâm Hoài Phong âm thầm thở dài một hơi, phát hiện bản thân có chút lo được lo mất.

Đúng lúc này, đột nhiên xe ngựa run rẩy dữ dội, giống muốn đẩy bọn họ bên này trượt, hắn không kịp phản ứng, thấy Tiêu Diên Lễ lui về sau một bước, lui một bước chính là vách núi.

Cơ hồ theo bản năng, hắn đưa tay kéo Tiêu Diên Lễ lại, Tiêu Diên Lễ nghiêng đầu nhìn hắn, hắn lộ ra nụ cười khéo léo, nụ cười còn chưa dừng, liền cứng ở trên mặt.

Hắn không kịp mở miệng, thậm chí ngay cả kêu to cũng không, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, hai chân bay lên không, hắn đưa tay muốn tóm lấy cái gì, lại cái gì cũng không bắt được.

Mưa rào xối xả, mặt đất trơn trượt, đứng bên vách núi đầy xe, vốn là cực kỳ nguy hiểm, huống chi Nhâm Hoài Phong còn không bận tâm chính mình.

Trong nháy mắt rớt xuống vách núi đó, trong đầu hắn chợt lóe vô số ý nghĩ, hắn nghĩ hắn đến tột cùng là làm sao ném ra, hắn nghĩ hắn tại sao muốn kéo Tiêu Diên Lễ, hắn tưởng tượng nếu như hắn không làm động tác kéo kia, có thể ngã xuống không phải chính mình không.

Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, đều đổ cho một vấn đề, hắn vì sao lại vì Tiêu Diên Lễ mà không bận tâm chính mình?

Cái vấn đề này cho tới khi hắn hôn mê, cũng không nghĩ ra đáp án.

Không biết qua bao lâu, Nhâm Hoài Phong tỉnh lại, xung quanh một mảnh đen nhánh, không nhìn thấy bầu trời, không nhìn thấy ánh sáng, hắn vui mừng nghĩ mình còn chưa chết.

Hắn giật giật thân thể, cảm giác toàn bộ lưng đều đau, chân phải mất cá chân đặc biệt vô cùng đau đớn.

Nếu như không có người tới tìm hắn, không nghi ngờ chút nào hắn sẽ chết, loại chết này cùng dần vật lâu dài không sai biệt lắm, tro mắt nhìn sinh mệnh không ngừng tiêu vong, năng lượng trôi đi từng chút, không bằng trực tiếp ngã chết cho mau.

Nhâm Hoài Phong tuyệt vọng nhắm mắt lại, lại tiếp tục lên tinh thần, cắn răng nghiêng lợi dời động. Chỉ cần có một chút hi vọng sống, hắn đều muốn bò ra ngoài, để Tiêu Diên Lễ trả ơn hắn chuyện này.

Thời điểm đó hắn nên vợ vét cái gì đây, tên, sắc, tài, hay là người?

Nhâm Hoài Phong nghĩ đến một chữ cuối cùng, kim lòng không được hơi cười, hắn rốt cục nghĩ rõ ràng chính mình vì sao bị ném tới đây vực.

Cõi đời này vô luận thế nào, cũng không sánh bằng một người Tiêu Diên Lễ.

Mà sắc đẹp sai người, chỉ đến như thế.

Cũng tại nháy mắt tâm tư bay tán loạn, Nhâm Hoài Phong nghe được một tiếng la lên: “Nhâm Tam công

tử! Nhâm Hoài Phong!”

Nhâm Hoài Phong đại hỉ, thanh âm này, nghe như là Tiêu Diên Lễ.

Hắn kim lòng không dặng trả lời một tiếng, ai ngờ âm thanh phát ra lại khàn khàn dị thường, cuống họng cũng đau đến tàn nhẫn.

Cũng may Tiêu Diên Lễ tìm đúng nơi, theo âm thanh bước tới.

Một đoàn bóng người đen sì sì, Nhâm Hoài Phong không thấy rõ dáng dấp của đối phương.

“Nhâm Tam công tử, người thế nào rồi?”

Nhâm Hoài Phong miễn cưỡng nở nụ cười: “Còn chưa chết.”

Tiêu Diên Lễ nói: “Đa tạ Nhâm Tam công tử giúp đỡ, nếu không quãng xuống vách núi chính là Tiêu mỡ.”

Nhâm Hoài Phong nỗ lực ngẩng đầu lên, vẫn không thấy rõ mặt Tiêu Diên Lễ, cũng không biết y hiện tại mang bộ dáng gì.

“Tiêu Nhị công tử, bên ngoài còn mưa sao?”

Tiêu Diên Lễ ngẩng đầu nhìn bầu trời, “Không có mưa.”

Nhâm Hoài Phong nghe xung quanh quá mức yên tĩnh, cảm thấy có gì đó không đúng, liền cười hỏi: “Sao chỉ có mình Tiêu Nhị công tử? Tại hạ không phải nhân duyên kém như vậy, không người để ý sự sống chết của ta đi?”

Tiêu Diên Lễ nói: “Tứ đệ nhà ta che chở nữ quyến Đông phủ đi trước một bước, tránh lại xảy ra bất trắc, rất nhanh sẽ có người tới cứu chúng ta, kính xin Nhâm Tam công tử kiên trì chờ đợi.”

Nhâm Hoài Phong đại để nghe được mấy cái ý tứ, nghĩ những người kia thật sự không thêm để ý sự sống chết của hắn, dù sao tính cách thiết lập cho nguyên thân quá mức cẩn thận xác thực không thể nào được hoan nghênh, nếu có lòng tốt thông báo người Nhâm phủ tới cứu hắn, chính là hết lòng quan tâm giúp đỡ.”

Nhưng trong nhiều người như vậy, chỉ có Tiêu Diên Lễ không quản nguy hiểm xuống tìm hắn, không riêng có một phần ân cứu mạng, e cũng vì nội tâm tinh thần trọng nghĩa.

Nhâm Hoài Phong thở dài một hơi, đằng hoàng nói với Tiêu Diên Lễ: “Nếu như người không tìm đến ta,

đại khái Nhâm phủ tìm tới cũng chính là một bộ thi thể, như vậy Tiêu Nhị công tử đối với ta cũng có ân cứu mạng, người với ta xem như thanh toán xong.”

Tiêu Diên Lễ nói: “Nếu không phải Nhâm Tam công tử kéo ta một cái, giờ khắc này nằm ở đây, chính là ta. Cho nên tìm Nhâm Tam công tử, là việc ta phải làm, không thể nói là ân cứu mạng, ngược lại Nhâm Tam công tử đối với ta mới có ân cứu mạng, ta vô cùng cảm kích.”

Nhâm Hoài Phong nói: “Đừng nói vậy, ta không muốn thấy người có chuyện thôi, thà rằng chính mình ngã chết cũng không đáng kể.”

Tiêu Diên Lễ nghe nói như thế, tâm lý tuôn ra một luồng cảm giác kỳ quái, luôn cảm thấy lời này quái quái, có chỗ nào không đúng.

Nhâm Hoài Phong cười khở nói: “Ta hiện tại khắp toàn thân từ trên xuống dưới đều không nhúc nhích được, chỉ có thể hi vọng Tiêu Nhị công tử.”

Tiêu Diên Lễ bỗng nhiên nhớ lời vừa nói, Nhâm Hoài Phong cơ hồ một lời thành sấm, chẳng biết vì sao hắn cảm thấy từ sâu trong nội tâm sinh ra một tia hổ thẹn.

Trầm mặc một lát sau, hắn nói: “Nhâm Tam công tử xin yên tâm, ta nhất định sẽ mang người về.”

Nhâm Hoài Phong nói: “Gặp phải người, ta có gì không yên tâm?”

Vừa nói vừa ngẩng mặt lên, nhìn bầu trời một chút, phát hiện vẫn cứ không thấy rõ, không khỏi cảm thấy bất an, “Ngày này sao lại đen cơ chứ?”

Tiêu Diên Lễ nói: “Bây giờ là buổi tối.”

Nhâm Hoài Phong nói: “Há, ta còn tưởng rằng ta mù đấy.”

Tiêu Diên Lễ gương mặt nhìn sắc trời, hỏi: “Người còn có những nơi nào không thoải mái?”

Nhâm Hoài Phong nói: “Khắp toàn thân từ trên xuống dưới không một chỗ nào tốt, đau muốn chết luôn, chỉ có thể co quắp bất động, nếu không Tiêu Nhị công tử ôm ta đi một đoạn? Biết đâu còn có thể đi trở lại.”

Nhâm Hoài Phong tuy rằng đầy mặt bùn đen, lại lộ ra ý cười câu hồn đoạt phách, Tiêu Diên Lễ im lặng, đáp một tiếng: “Được.”

Hắn giơ tay muốn đụng vào Nhâm Hoài Phong, lại bị Nhâm Hoài Phong ngăn cản.

“Vẫn là khoan đã, để ta nghỉ một lát, xem ra hai ta phải ngủ ngoài trời cả đêm rồi, trước tiên tỉnh dưỡng tinh thần đi.”

Nhâm Hoài Phong vừa dứt lời, Tiêu Diên Lễ liền bất động.

Nhâm Hoài Phong trong lòng cảm khái một tiếng, nỗ lực trợn tròn mắt, nhìn mặt Tiêu Diên Lễ.

Đáng tiếc khoảng cách gần như vậy, hắn vẫn không thấy rõ.

Hắn nghĩ, cơ hội nhìn nhau gần trong gang tấc thế này, không biết sau này có còn không.

Bất tri bất giác Nhâm Hoài Phong ngủ thiếp đi, Tiêu Diên Lễ nhìn hắn vết thương đầy người uể oải bất kham, tâm lý xúc động kia càng sâu hơn, chỉ là y nhếch khóe miệng, không bộc lộ ra bất kỳ ngôn ngữ thần sắc gì.

Thời điểm Nhâm Hoài Phong lần thứ hai mở mắt ra, hắn đã nằm trên giường trong phòng ngủ ở Phụng An Bá phủ, thậm chí hắn hoảng hốt cảm thấy, hết thấy giống hệt lần đầu tiên hắn tới thế giới này, nhưng sau khi chỉnh lý tâm tư mới phát hiện trong trí nhớ nhiều hơn một Tiêu Diên Lễ.

Mọi người đều nói thương tổn gân cốt nghỉ một trăm ngày, Nhâm Hoài Phong ở phủ dưỡng thương mấy tháng, thời gian đó Tiêu Diên Lễ mấy lần phái người đưa đến dược liệu quý hiếm, nhưng lại chưa từng tự đến cửa.

Nhâm Hoài Phong hoàn toàn tiếc nuối, nghĩ hậu viện oanh oanh yến yến này doạ vị Tiêu Nhị công tử ngọc thụ lâm phong một phái chính khí nhà chúng ta, muốn đuổi hết ra hậu viện, kết quả hắn chưa kịp phân phó thực hiện, Tiêu phủ bên kia đã phái người đến.

Trư Mao cùng lão quản gia trước sau vào cửa, Trư Mao nhanh miệng, đoạt lời lão quản gia nói: “Tam gia, Tuyên Ninh Hầu phủ vừa chết người.”

“Cái gì?” Nhâm Hoài Phong bật dậy, cả kinh không kèm chế được.

Lão quản gia bổ sung: “Là Tiêu gia Thế tử gia, chết trận tại phương Bắc, thi thể đã đưa trở về, Hoàng Thượng hạ lệnh dùng lễ nghi quốc táng, vừa nãy người Tiêu gia đến báo tang.”

“Ồ.” Nhâm Hoài Phong sờ trán, cảm giác trán lạnh ngắt, hắn nhớ tới trong nguyên văn tiểu thuyết, Tiêu gia trưởng tử Tiêu Diên Đình trên danh nghĩa quả thật chết trận, sau khi Tiêu Nhị phu nhân qua đời không lâu liền truyền đến tin qua đời, người người đều cảm khái Tiêu gia thời vận không tốt, liên tiếp làm hai tang lễ.

Nhưng chỉ có người chân chính nắm quyền mới có thể nhìn thấu, Tiêu Thế tử chết chỉ mới là bắt đầu, mở

ra một màn lớn tranh quyền đoạt vị, ngay cả loại tôm tép như Phụng An Bá phủ này cũng chạy không thoát cảnh nhà tan người mất, những người quyền cao chức trọng càng hăm sâu trong vòng xoáy, không thể tự thoát ra.

Nhâm Hoài Phong sững sốt phút chốc, dấn dò lão quản gia theo quy củ phục vụ, lại tiếp tục một mình cân nhắc hồi lâu, quyết định bo bo giữ mình, những chuyện kia có thể không dính líu liền tuyệt không dính líu.

Tạm thời bắt luận mình có mấy vị đùa bỡn quyền mưu thông minh hay không, xem trong nguyên văn Nhâm Hoài Phong xui xẻo hết sức kia, đồng thời làm cái đinh trong mắt cả nam chủ lẫn nữ chủ, hẳn nên người nhỏ làm việc nhỏ, tốt nhất làm con rùa đen rúc đầu, ở trong phủ không ra cổng nửa bước.

Chỉ là Tiêu Diên Lễ, nghĩ đến tên của người này, Nhâm Hoài Phong tâm lý dù sao cũng hơi dị dạng. Nếu Tuyên Ninh Hầu phủ không đứng mũi chịu sào bảo đảm cho Hoàng tộc, khiến phái tạo phản hận không thể không trừ, không phải cũng sẽ không có kịch tình Tiêu Diên Đình chết trận, Tiêu Tứ Lang mất tích, Tiêu Diên Lễ phụng chỉ thú thê Thừa Ninh quận chúa.

Toàn bộ Tuyên Ninh Hầu phủ đều phải dựa vào một mình Tiêu Diên Lễ chống đỡ, Nhâm Hoài Phong không đành lòng, luôn muốn tìm cơ hội vì người kia làm gì đó, dù cho cuốn vào hậu quả phân tranh khó mà lường trước cũng sẽ không tiếc.

Tiêu Diên Đình tử đối Tiêu gia mà nói đã kích rất lớn, Tiêu lão thái quân thường ngày khôn khéo nay xuống sắc điều tàn. Trên đại sảnh ngoại trừ Tiêu Diên Lễ vẫn đứng thẳng tắp, là Tiêu gia Thế tử phu nhân nước mắt giàn giụa làm sao cũng không ngừng được, được nha hoàn đỡ, cả người mềm nhũn giống như ngã sóng soài.

Tiêu lão thái quân mở miệng khuyên tức phụ [1] vài câu, nhưng cũng biết vào lúc này dù miệng có phun hoa sen cũng vô ích, càng tăng bi thương thôi.

[1] con dâu

Trầm mặc nửa khắc, nàng hỏi Tiêu Diên Lễ: “Lão Tứ đâu?”

Tiêu Diên Lễ nói: “Tứ đệ đi ra ngoài.”

Tiêu lão thái quân giận tái mặt đi: “Vào lúc này hẳn còn có tâm trạng lắc lư bên ngoài hay sao?”

Tiêu Diên Lễ giải thích: “Tứ đệ làm việc tự có suy tính, mẫu thân không cần lo lắng, huống chi Tứ đệ cùng Đại ca tình cảm rất tốt, hẳn sao gây rối tung lên? Nhi tử có lẽ biết Tứ đệ muốn làm gì.”

Tiêu lão thái quân thở dài nói: “Lão Tứ tính tình quá kích động, người để ý nhiều chút, hẳn muốn làm gì để hẳn đi đi, mối thù lão Đại Tiêu gia chúng ta sớm muộn phải báo.”

Tiêu Diên Lễ đáp lại, Tiêu lão thái quân xua tay ra hiệu hần trước tiên đi xử lý sự vụ, lúc này Thế tử phu nhân lại đột nhiên té xỉu.

Tiêu lão thái quân căng thẳng không thôi, gấp gáp gọi người đi mời đại phu.

Cũng may mỗi gia đình giàu có trong nhà đều chuẩn bị một hai đại phu, đặc biệt Tiêu gia còn có Ngũ tiểu thư thân thể gầy yếu, trong phủ thậm chí còn có ngự y thường trú.

Đại phu rất nhanh chạy tới, Thế tử phu nhân cũng đã tỉnh, gương mặt tái nhợt, tùy theo đại phu bắt mạch.

Một lát sau, đại phu vui vẻ nói: “Lão thái quân, Thế tử phu nhân chuyện này... Đây là hỉ mạch a! Bây giờ đã có hơn ba tháng rồi!”

7. Chương 7

Trên gương mặt tái nhợt của Thế tử phu nhân cũng nhiều hơn phần sắc vui mừng, vuốt ve bụng, trong đôi mắt dấy lên ánh sáng hi vọng.

Lão thái quân đi lên phía trước, kéo Thế tử phu nhân vào trong lòng ngực, cảm tính nói: “Tuệ Trân, đây là tổ tông phù hộ, người mấy ngày nay ngàn vạn hãy tự yêu quý bản thân, an tâm dưỡng thai, những việc khác đều có bà lão ta đây.”

Thế tử phu nhân vâng một tiếng, dùng sức gật gật đầu.

Lão thái quân vỗ về búi tóc của nàng, hỏi: “Mang thai hơn ba tháng, vậy mà người một chút cũng không phát hiện?”

Thế tử phu nhân nói: “Tức phụ thân thể yếu đuối, không nghĩ tới là hỉ mạch, vẫn theo biện pháp điều dưỡng thân thể như trước, nếu không phải hôm nay có đại phu bắt mạch, tức phụ sợ là vẫn luôn không biết được.”

Lão thái quân cười nói: “Người đứa nhỏ ngốc này, cũng may chén thuốc người điều dưỡng thân thể vô hại với thai nhi, nếu không thật không biết ra sao, vạn nhất xảy ra sai lầm thì không cách nào cứu vãn được.”

Thế tử phu nhân gật đầu liên tục: “Tức phụ sẽ chú ý.”

Hai nàng sau khi cao hứng lại đồng thời nổi lên nước mắt, nghĩ đến Tiêu Diên Đình đã chết, dâng lên một trận bi thống, cuối cùng lão thái quân kéo hai tay thứ tử, cực kỳ trầm trọng nói: “Diên Lễ, Tiêu gia chúng ta, liền nhờ vào người.”

Tiêu Diên Lễ cảm nhận được nếp nhăn trên tay mẫu thân, hấn khẽ rũ mắt, ngử khí trước sau như một bình tĩnh ôn hòa: “Thỉnh mẫu thân yên tâm.”

Sau tang lễ Tiêu Diên Đình, Tiêu lão thái quân tự mình tiến cung, cầu tước vị Thế tử cho thứ tử Tiêu Diên Lễ, nguyên Thế tử phu nhân trở thành Tiêu gia Đại phu nhân, an tâm ở nhà dưỡng thai, che chở nhi tử Tiêu Diên Đình mồ côi từ trong bụng mẹ, tôn bồi đầu tiên của Tuyên Ninh Hầu phủ.

Chớp mắt đến tháng sáu, Thận Quận Vương phủ có vườn hoa sen mở rộ, đồng thời vị trí rất tốt, thích hợp hóng mát. Thận Quận Vương phi liền làm chủ mời các tiểu thư, phu nhân huân quý trong kinh thành tới viện nghỉ mát thưởng hà [1].

[1] ngắm cảnh sông nước

Đúng lúc Tiêu Đại phu nhân ghen nghiêm trọng, không chịu được khô nóng, Tiêu lão thái quân liền dẫn tước phụ và nữ nhi cùng đi.

Thận Quận Vương phủ là hoàng thân quốc thích, là nhà sinh mẫu thái hậu, mẫu gia Nhị Hoàng tử hiện nay, thân phận vô cùng tôn quý, năm đó viện tử kia xây theo kiến trúc khuôn viên Hoàng gia, bây giờ viện xây xong, trở thành địa phương nổi tiếng trong kinh thành.

Mặc dù đều là nhân gia huân quý, vẫn không nhận được, ánh mắt lộ thần sắc hăm dọa.

Trong hậu viện Phụng An Bá phủ không có đương gia chủ mẫu, tất nhiên không ở hàng ngũ được mời, mặc dù Thận Quận Vương phủ có lòng kết giao với Nhâm Hoài Phong, cũng lo lắng cùng một đám thị thiếp đi lại mất thân phận, cho nên Nhâm Hoài Phong lẽ ra không nên xuất hiện.

Nhưng hấn vẫn phải tới, không phải trùng hợp, mà là hấn đột nhiên nhớ Tiêu Đại phu nhân sẩy thai không còn hài tử chính vào lần hội họp thưởng cảnh này.

Không trách người Tiêu gia không đủ tỉ mỉ chu đáo, thật sự có tiểu nhân làm loạn khó lòng phòng bị.

Hấn biết mình không nên tới, cần phải bé ngoan trong phủ tu thân dưỡng tính, tránh thoát kiếp nạn này. Nhưng hấn không khống chế được bước chân chính mình, sau đó liền đi ra cửa, vừa ra khỏi cửa, liền lắc lư đến nơi này, đây đều là mệnh.

Nhâm Hoài Phong cười khở chốc lát, làm phiền gã sai vặt gác cửa chốc lát, rồi tiến vào trong vườn.

“Thừa Ninh Quận chúa!” Nhâm Hoài Phong không ngờ đầu tiên tới lại đụng phải Thẩm Thừa Ninh.

Thẩm Thừa Ninh giống đại đa số đại gia khuê tú kinh thành, không ưa Nhâm Hoài Phong, thậm chí biểu hiện càng rõ ràng hơn, dù sao nàng là viên minh châu người người nâng trên lòng bàn tay, không ai dám

ngỗ nghịch, tự nhiên tính tình cũng nuông chiều một ít.

Nàng lạnh mắt nhìn Nhâm Hoài Phong: “Sao Nhâm tiểu Bá gia không mời mà tới nha?”

Nhâm Hoài Phong ngoan ngoãn vâng lời không nói.

Thẩm Thừa Ninh lại nói: “Mẫu thân ta mở hội thỉnh đều là nữ tác nhân gia, chẳng lẽ Nhâm tiểu Bá gia cũng coi mình như nữ tử, không phải nam nhân?”

Nhâm Hoài Phong không mở miệng không được: “Thừa Ninh Quận chúa nói đùa.”

Thẩm Thừa Ninh cười lạnh, trong mắt vô cùng khinh bỉ.

“Đừng cho là ta không biết người có ác tâm gì, Nhâm Hoài Phong, người phải nhớ kỹ, ngoài viện này, danh tiếng người bại hoại ra sao, đều cùng ta không hề quan hệ! Nhưng nếu tiến vào viện này, dám to gan gây ra một chút lời nói không dễ nghe, đừng trách Thận Quận Vương phủ ta trở mặt không quen biết!”

Nhâm Hoài Phong nỗ lực gượng cười nói: “Đạo lý này ta hiểu rõ.”

Thẩm Thừa Ninh thấy Nhâm Hoài Phong nghe lời như vậy, tốt tính đến nhẫn nhục chịu đựng, tâm lý còn hơi nghi hoặc.

Đúng lúc này, Nhâm Hoài Phong thấy Tiêu Đại phu nhân đi cùng Tiêu Minh Tú, thấy nàng vẫn bình yên vô sự, tâm lý thở phào nhẹ nhõm.

Hắn biết Tuyên Ninh Hầu phủ dòng dõi đơn bạc, nếu không bảo vệ nổi huyết mạch Tiêu Diên Đình, không biết sẽ khiến Tiêu Diên Lễ tự trách bao lâu, hắn không đành lòng.

“Thừa Ninh Quận chúa, ta còn có việc, trước hết xin lỗi không tiếp được.”

Nhâm Hoài Phong vội vội vàng vàng lùi lại, Thẩm Thừa Ninh liếc mắt nhìn, nghĩ thầm: Đúng như nghe đồn, tay ăn chơi này, vậy mà coi trọng nha đầu Tiêu Minh Tú ốm bệnh kia!

Nhâm Hoài Phong mới vừa đi tới trước người Tiêu Đại phu nhân mấy bước, liền thấy một nha hoàn từ phía sau hốt hoảng chạy tới, hắn theo bản năng cảm thấy không đúng, vội vã đi nhanh xông lên.

Tiêu Minh Tú đứng bên người Tiêu Đại phu nhân, thấy Nhâm Hoài Phong xông lại giật mình, vội la lên: “Người làm gì?”

Nhâm Hoài Phong không giải thích, kéo cánh tay Tiêu Đại phu nhân, lúc này nha hoàn kia đánh tới, không đụng vào Tiêu Đại phu nhân, trái lại đụng phải Tiêu Minh Tú, Tiêu Minh Tú trong lòng cả kinh, bị lực lớn đẩy ngã vào trong ao sen.

“A!” Nhất thời tiếng thét chói tai nổi lên bốn phía, “Có người rơi vào trong nước rồi!”

Tiêu Minh Tú trong nước giãy dụa, nàng là đại gia khuê tú nửa bước không ra khỏi cổng, sao biết bơi lội? Giống như mù bay nhảy vậy!

Nhâm Hoài Phong trong lòng giật mình, hần nhìn bên người Tiêu Đại phu nhân một chút, Tiêu Đại phu nhân sắc mặt lo lắng, liên tục gọi người: “Người đâu! Mau tới cứu người!”

Tiêu Minh Tú nguyên bản thân thể yếu ớt, mặc dù trong cái vườn này hơn nửa sẽ không bị chết đuối, nhưng chờ người khác tới cứu, chỉ sợ cũng phải bị tội lớn, không những thế còn có thể bởi vậy mà lưu lại mầm bệnh.

Nhâm Hoài Phong nghĩ tới đây, liền dẫn Tiêu Đại phu nhân: “Đại phu nhân, người tự chiếu cố tốt thân thể mình, cẩn thận có người cố ý va chạm người!”

Tiêu Đại phu nhân đầu tiên là cả kinh, lập tức sáng tỏ gật gật đầu, một tay che chở bụng của mình, tình huống vừa rồi nàng không thấy rõ ràng, nhưng được Nhâm Hoài Phong nhắc nhở, trong lòng cũng có tính toán.

Nhâm Hoài Phong dứt lời, nhảy xuống ao sen, thời tiết khí trời này, trong nước không lạnh nhưng bốn phía đều là phụ nữ trẻ em, không khỏi dẫn tới náo động.

Nhâm Hoài Phong biết bơi, rất nhanh kéo Tiêu Minh Tú bơi đến bên bờ, Tiêu Minh Tú ban đầu muốn giãy dụa, Nhâm Hoài Phong thừa dịp nàng còn có ý thức quát bảo ngưng lại, Tiêu Minh Tú một mặt tái nhợt nhìn Nhâm Hoài Phong, hai mắt thất thần, Nhâm Hoài Phong biết nha đầu này kinh ngạc cũng sợ, sợ cứu nàng là ai chính nàng cũng không rõ.

Đúng lúc này, bởi vì Tiêu Minh Tú giãy giụa hồi lâu, bị cò dưới đáy ao cuốn lấy chân, Nhâm Hoài Phong không có cách nào ngoài lặn xuống đáy nước hỗ trợ tháo ra.

Hần vừa từ đáy nước nổi lên, liền nghe đến trên bờ tất cả xôn xao. Rất nhiều gia đình Thận Quận Vương phủ đều tới, Thừa Ninh Quận chúa mang theo hai nương mẫu đỡ Tiêu Đại phu nhân gần như hôn mê, nói: “Nhanh mời đại phu tới đây, Tiêu Đại phu nhân nếu có sơ xuất ta không tha cho các người! Người, mấy người các người, nhanh chóng đi xuống cứu người! Không thấy Tiêu Ngũ tiểu thư cùng Nhâm tiểu Bá gia đều rơi xuống nước sao?”

Tiếng nói vừa dứt, những gia đình kia liền nhảy xuống. Ba, bốn thân hình mạnh mẽ kéo Nhâm Hoài Phong lên bờ, mà chăm sóc Tiêu Minh Tú là hai phụ nữ. Thấm Thừa Ninh làm việc có chừng mực, Tiêu Minh Tú là một nữ nhi gia, tất nhiên không thể để cho gia đình đụng vào thân thể, Nhâm Hoài Phong thấy vậy, bắt

đắc dĩ nhắm mắt lại, hắn cuối cùng vẫn không làm được gì tốt.

“Giỏi cho Nhâm Tam người! Dám bắt nạt muối muối ta! Ta ngày hôm nay không giết người, ta liền...”

Nhâm Hoài Phong nghe đến thanh âm phẫn nộ của Tiêu Tứ Lang, hắn giương mắt nhìn thấy một thân anh tuấn khó nén sát khí đầy mặt.

“Đừng kích động, Tứ đệ.” Tiêu Diên Lễ giơ tay ngăn Tiêu Tứ Lang, “Đến xem Đại tẩu cùng Ngũ muội quan trọng.”

Tiêu Tứ Lang hừ lạnh một tiếng: “Nhâm Tam, lần này ta sẽ không bỏ qua người!”

Bỏ lại câu nói này, vội vàng quay người đến gian nhà thu xếp cho Tiêu Đại phu nhân cùng Tiêu Minh Tú, Nhâm Hoài Phong giải thích với Tiêu Diên Lễ, nhưng há miệng, Tiêu Diên Lễ lại chưa hề liếc hắn một cái.

Hai nam nhân chói mắt nhất thành Trường An đáng vẻ vội vã đi quan tâm thân nhân của bọn họ.

Nhâm Hoài Phong cuối cùng là ngậm miệng.

Đại phu Thận Quận Vương phủ thần sắc ảm đạm lắc lắc đầu, quỳ gối trước mặt Thừa Ninh Quận chúa: “Quận chúa, xin thứ cho tiểu nhân vô dụng, thai nhi trong bụng Tiêu Đại phu nhân chỉ sợ giữ không được.”

“Cái gì?” Tiêu Tứ Lang nghiêng răng nghiêng lợi, không thể tin được.

Tiêu Diên Lễ giật mình đến thất thần, đây chính là huyết mạch duy nhất của Đại ca hắn, tôn bối đầu tiên của Tiêu gia. Tâm lý hắn không hiểu sao càng trầm trọng, nặng nề, tựa hồ không thở nổi.

Tiêu lão thái quân âm u ngồi một chỗ.

Thẩm Thừa Ninh hỏi tiếp: “Tiêu Ngũ tiểu thư thì sao?”

Đại phu đáp: “Tiêu Ngũ tiểu thư rơi xuống nước thụ hàn, vừa bị dọa sợ, chỉ sợ bệnh cũ tái phát, hung hiểm vạn phần!”

Tiêu Tứ Lang bộp một tiếng đập nát một cái ghế, Thẩm Thừa Ninh cả kinh, nhưng cũng không nói gì.

Tiêu Diên Lễ thay Tứ đệ hắn bày tỏ áy náy, Thẩm Thừa Ninh hào phóng mà tỏ vẻ không ngại: “Xảy ra chuyện như vậy, ta cũng rất xin lỗi, tâm tình Tiêu Tứ công tử ta có thể hiểu được, chuyện này Thận Quận Vương phủ chúng ta cũng có trách nhiệm, thật không ngờ sự tình trở thành như vậy. Ta còn tưởng Nhâm

Tam công tử không mời mà tới, bất quá là đến tham gia chút náo nhiệt, không ngờ hần vừa đến liền xảy ra chuyện như vậy.”

Thẩm Thừa Ninh thở dài một hơi, Tiêu Tứ Lang phần nộ cực điểm, hần biết Nhâm Hoài Phong vì Ngũ muội muội nhà hần mà đến, sợ hai người dây dưa thương tổn tới đại tẩu, ngay sau đó liền lụy Ngũ muội muội rơi xuống nước.

Tay ăn chơi đáng chết này, thật là sống đủ rồi!

8. Chương 8

Tiêu Tứ Lang theo bản năng đem toàn bộ nguyên nhân sự tình quy kết trên người Nhâm Hoài Phong, mà Nhâm Hoài Phong lại không thể nào biện giải.

Trong phòng, trên một cái giường, nằm hai nữ nhân quan trọng nhất Tuyên Ninh Hầu phủ, Tiêu lão thái quân ngồi trên ghế thái sư, sắc mặt âm trầm, không nói một lời.

Tiêu Tứ Lang nổi giận đùng đùng muốn ra ngoài tìm Nhâm Hoài Phong tính sổ, Tiêu lão thái quân lại lên tiếng: “Xung quanh nội viện, dù sao cũng không tiện, Diên Lễ, sắp xếp người đưa Đại tẩu cùng muội muội người về đi.”

Trong giọng nói nghe không ra một chút cứng rắn, nhưng không để bất luận người nào từ chối.

Tiêu Diên Lễ đáp một tiếng vâng, Tiêu lão thái quân quay đầu đối Thẩm Thừa Ninh nói: “Quấy rầy quận chúa.”

Thẩm Thừa Ninh đang chờ nói mấy câu khách sáo, Tiêu lão thái quân đã đứng lên, nàng thẳng tắp lưng dường như muốn tỏ rõ nàng vẫn là nữ cường nhân năm đó phụ tá Tuyên Ninh hầu chinh chiến tứ phương.

Thẩm Thừa Ninh theo bản năng cảm thấy hồi hộp, lời đến miệng đều nuốt trở vào.

“Ai nha, tỷ tỷ, tiểu muội đến muộn.” Người chưa tới tiếng đã tới trước, một vị quý phụ chậm rãi vào phòng, thẳng đến bên Tiêu lão thái quân.

“Vốn định hảo hảo thỉnh các nhà trong phủ đến thưởng hà tiêu khiển, không ngờ xảy ra chuyện như vậy, là ta làm chủ chiêu đãi không chu đáo, tiểu muội ở đây bồi lễ cho người.”

Tiêu lão thái quân nói: “Quận Vương phi không cần khách khí, việc này không trách người, người không cần đa lễ. Chân tướng sự tình, Tiêu gia ta tất nhiên sẽ truy xét ngọn nguồn, lúc đó kính xin Thận Quận

Vương phủ phối hợp.”

Thận Quận Vương phi cười nói: “Tất nhiên rồi. Bất quá dưới cái nhìn của ta, Phụng An Bá phủ Tam tiểu tử kia không tránh khỏi liên quan, hắn từ trước đến giờ là hỗn đản, từ nhỏ đến lớn gây chuyện thị phi, đã sớm nổi danh. Lão Bá gia nhiều người tốt, nếu không phải vì hắn, sao có thể...”

Thận Quận Vương phi nói đến đây, thấy Tiêu lão thái quân cũng không tỏ vẻ đồng ý, miễn cưỡng ngừng miệng, cười nói: “Ai nha, ta nói chuyện đó làm gì, đều là chuyện đã qua.”

“Thừa Ninh, người tự mình tiến cung cầu Thái hậu nương nương, mời Chu thái y nàng đặc ý nhất tới, cấp Tiêu gia Đại phu nhân cùng Ngũ tiểu thư điều dưỡng thân thể.”

Thẩm Thừa Ninh đáp lại, Tiêu lão thái quân liếc mắt nhìn mẫu tử này một cái, không nói gì.

Tiêu Diên Lễ vội vàng nói: “Vậy thì đa tạ Quận Vương phi cùng Quận chúa.”

Thận Quận Vương phi cười nói: “Ai nha, người đứa nhỏ này, khách khí cái gì?”

Giọng điệu này thân mật đến có chút quá phận, tâm trạng Tiêu Diên Lễ cảm thấy quái dị, nhưng không biểu lộ ra.

Thời điểm người Tuyên Ninh Hầu phủ rời đi, mang theo hai bệnh nhân, áp giải một công tử.

Tiêu Tứ Lang không nghĩ buông tha Nhâm Hoài Phong, Nhâm Hoài Phong cũng không có chỗ giải thích.

Hắn nói hắn là vì cứu Tiêu Minh Tú, dùng việc xấu đầy rẫy của hắn, ai tin? Hắn nói hắn tới nơi này là vì bảo vệ Tiêu Đại phu nhân cùng hài tử trong bụng nàng, vậy xin hỏi hắn sao biết Tiêu Đại phu nhân ngày hôm nay ở chỗ này có chuyện? Nếu hắn không nói ra được nguyên do, tất nhiên là nói dối không thể nghi ngờ.

Chẳng lẽ còn muốn hắn giải thích, kỳ thực thế giới này phát sinh tất cả đều trong một quyển sách hắn từng xem qua, tất cả các người đều là nhân vật trong sách, chỉ sợ hắn thốt ra lời này, liền sẽ bị xem là tinh thần thác loạn mắc bệnh thần kinh, hoặc là quái vật tà thuyết mê hoặc người khác, đóng trên cây cột đốt chết tươi.

Cho nên Nhâm Hoài Phong thật sự không có lời nào để nói, hắn nghĩ, ngày hôm nay quả thật là phiền toái.

Đến Tuyên Ninh Hầu phủ, Nhâm Hoài Phong được chiêu đãi trong một gian khách phòng, cửa có thị vệ cung kính trông coi, mỹ danh nói là vì hầu hạ hắn, kỳ thực chắc chắn là trông coi.

Nhâm Hoài Phong không sợ việc này, hắn biết Tiêu gia cùng thân phận của mình, dù Tiêu Tứ Lang thật muốn giết hắn giải hận, Tiêu lão thái quân cũng sẽ không cho phép. Hắn sẽ không chịu quá nhiều tội, có thể không bị thương chút nào mà rời đi, thậm chí còn được cung cung kính kính đuổi về Phụng An Bá phủ.

Bất quá hắn trong lòng vẫn rất lo lắng, hắn lo lắng chính là, Tiêu Diên Lễ sẽ nghĩ thế nào về hắn.

Qua tầm một canh giờ, Tiêu Tứ Lang đến.

Hắn thấy Nhâm Hoài Phong ung dung tự tại ngồi uống trà ăn điểm tâm, giận không chỗ phát tiết.

“Nhâm Tam!” Gầm lên giận dữ từ đáy lòng.

Nhâm Hoài Phong sợ đến run tay, điểm tâm đưa đến bên mép rơi trên mặt đất.

Hắn liếc mắt nhìn, cảm thấy rất đáng tiếc.

“Đừng cho là ta không dám lấy mạng người, có tin ta giết người ngay không!” Tiêu Tứ Lang cơ hồ mất đi lý trí, hắn từ đầu đã không thích gia hỏa họ Nhâm này, đặc biệt khi biết hắn từng là vị hôn phu của Đông Tích Thu, tâm lý càng không dễ chịu.

Hiện tại tiểu tử này hết lần này tới lần khác trêu chọc tiểu muội muội hắn thương yêu nhất, thậm chí gây ra sự tình ngày hôm nay, hắn quả thực hận y thấu xương, hận không thể lột da rút xương để tiết mối hận trong lòng.

Mới vừa lại nghe đại phu nói, hải tử Đại tẩu không thể giữ được, thân thể tiểu muội muội cũng cần tiêu tốn nhiều công phu điều dưỡng, thậm chí có trở lại trạng thái như trước không còn chưa biết. Tất cả những thứ này, toàn bộ đều do gia hỏa vô liêm sỉ trước mắt ban tặng!

Tiêu Tứ Lang giận dữ, loảng xoảng ầm một tiếng, rút bội kiếm thị vệ ra, mũi kiếm nhắm thẳng vào Nhâm Hoài Phong.

Nhâm Hoài Phong sợ hết hồn, liên tiếp lui về phía sau, Tiêu Tứ Lang từng bước áp sát.

Thị vệ đứng ở cửa không biết làm sao, thấy chủ tử nhà mình thật nổi lên sát tâm, vội vàng khuyên nhủ: “Tứ gia, ngài đừng làm chuyện điên rồ! Nhâm Tam công tử...”

“Câm miệng!” Tiêu Tứ Lang quát lên, lập tức hừ lạnh một tiếng: “Người này hại muội muội ta, hại đại tẩu ta, hại chất chưa sinh ra của ta, ta có thể tha cho hắn sao? Dù là ngày hôm nay giết hắn, đến trước mặt Thiên gia đi, ta cũng không sợ! Cùng lắm một mạng đền một mạng! Ta không tin Thiên gia sẽ lại giúp tay ăn chơi vô tình vô nghĩa này! Các người đều rút xa cho ta! Còn dám nói một câu nữa, ta lấy đầu của các người!”

Hai thị vệ dĩ nhiên không dám nói thêm nữa, vội vã ngậm miệng không nói.

Nhâm Hoài Phong lùi tới góc tường, không thể lui được nữa.

Mũi kiếm Tiêu Tứ Lang gác trên cổ Nhâm Hoài Phong, Nhâm Hoài Phong cơ hồ có thể cảm nhận được mũi kiếm sắc bén lạnh ngắt, lập tức cổ nổi lên một tầng da gà.

Ánh mắt của hắn nhìn mặt Tiêu Tứ Lang, tâm lý bách chuyển thiên hồi [1], cuối cùng vô lực nói ra vài chữ: “Người nghe ta giải thích!”

[1] trăm lần nghĩ ngợi

Tiêu Tứ Lang lạnh lùng nói: “Có gì giải thích? Người sớm chết rồi!”

Dứt lời liền muốn động thủ, Nhâm Hoài Phong vội vã hô: “Chờ một chút, Tiêu Tứ Lang, dùng sự thông minh tài trí của người, lẽ nào không đoán được ta chỉ là một cái kẻ thế mạng sao?”

Tiêu Tứ Lang quả nhiên dừng tay, khinh bỉ nhìn Nhâm Hoài Phong: “Kẻ thế mạng? Người thật sự nghĩ mình có cơ hội giải vây! Vậy ta ngược lại muốn nghe một chút, người có thể xảo biện đến mức nào?”

Nhâm Hoài Phong thở phào nhẹ nhõm, chỉnh lý tâm tư, ngay sau đó nói: “Muốn hại Tuyên Ninh Hầu phủ Tiêu gia người, cũng không phải Nhâm Hoài Phong ta, mà là một người khác! Ta không hiểu thế cuộc trong triều, nhưng nhiều ít cũng nghe phụ thân ta đề cập tới một câu nửa câu. Tiêu gia Tam tử vì sao mất sớm, Tiêu Ngũ tiểu thư vì sao thể yếu nhiều bệnh, Tiêu gia Trưởng tử vì sao chết trận, Tiêu gia vì sao dòng dõi đơn bạc, nhưng người vì sao nhiều năm chưa lập gia đình, những chuyện này chắc chắn tâm lý người Tiêu gia các người đều nắm chắc. Phụng An Bá phủ ta cũng là võ tướng thế gia, dùng chiến công lớn lao thu được nửa cuộc đời vinh hoa, dù không sánh được gốc gác lâu đời của Tiêu gia, nhưng ít nhiều gì cũng đã gặp qua vài chuyện dơ bẩn.

Theo như lời người nói, ta nếu như yêu thích Tiêu Ngũ tiểu thư, tất nhiên ngóng trông nàng tốt, sao hại nàng rơi xuống nước? Ta nếu không yêu thích Tiêu Ngũ tiểu thư, càng không để ý tới nàng, về tình về lý ta đều không có lý do hại nàng, chân chính muốn hại nàng, dĩ nhiên là người không ưa Tuyên Ninh Hầu phủ các người! Còn điểm nữa, chuyện của Tiêu Đại phu nhân càng rõ ràng hơn, đoạn dòng dõi Tiêu gia người, là chuyện một tay ăn chơi như ta toàn tâm toàn ý muốn làm sao? Chuyện này rõ ràng là một âm mưu thiết kế tỉ mỉ, nhằm vào nhóm người của Tiêu gia người, ngầm lại bọn họ làm vậy biểu thị cái gì mới hợp lý! Ta bất quá chỉ là một phế vật công lấy vinh quang ăn uống chơi gái đánh cược từ đời nào đời nào thôi, nào có nhiều suy nghĩ như vậy? Tiêu Tứ công tử, người nói đúng không?”

Tiêu Tứ Lang thân là nam chủ quyền sách, có mấy lời nghe một điểm liền rõ ràng, kết hợp manh mối Đại ca Tiêu Diên Đình chết trận hắn tra được, rất dễ dàng bị lời nói của Nhâm Hoài Phong đánh động.

Nhưng hắn không chịu thừa nhận, chỉ nói: “Xảo ngôn lệnh sắc [2]! Nói tới nói lui, đều là phí lời thôi. Người không hiểu tại sao đi thưởng hà là sự thực, người cùng Minh Tú song song rơi xuống nước cũng là sự thật,

thời điểm phát sinh những chuyện này, chỉ có một mình người ở đây, cũng là sự thật, những thứ này đều là sự thực, người có lời gì để bàn?”

[2] lời nói khéo léo, vẻ mặt hiền lành

Nhâm Hoài Phong thấy Tiêu Tứ Lang khó chơi, trong lòng thở dài một hơi, hần nghĩ nát óc suy nghĩ toàn bộ nội dung vở kịch, cuối cùng nói: “Ta đích xác không có lời nào để bàn, nếu như người không muốn ta nói gì, ta chỉ có thể nói, đề phòng Thận Quận Vương phủ mới là điều người nên làm.”

Vừa dứt lời, cửa lớn đột nhiên vang lên tiếng Tiêu Diên Lễ quát lớn: “Tứ đệ, người đang làm gì? Còn không mau bỏ kiếm xuống!”

Tiêu Diên Lễ vội vã đến, tay không cướp đi kiếm trong tay Tiêu Tứ Lang, Tiêu Tứ Lang còn đang bị lời Nhâm Hoài Phong nói khiếp sợ, có chút trì hoãn đến thất thần.

Tiêu Diên Lễ ra hiệu hai thị vệ, đưa Tiêu Tứ Lang ra ngoài.

Sau đó đối với Nhâm Hoài Phong nhận lỗi: “Nhâm Tam công tử, đệ đệ nóng nảy, mạo phạm người, xin hãy tha lỗi.”

Nhâm Hoài Phong lắc đầu một cái: “Là ta quá nóng lòng mới đúng, Tiêu Nhị công tử, vừa nãy ta nói với Tứ đệ người, chắc chắn người cũng nghe thấy?”

Tiêu Diên Lễ ngậy ra chốc lát.

Hắn sở dĩ đứng lúc đánh gãy Tiêu Tứ Lang, chính vì nghe được ít lời không nên nói ra.

Giờ khắc này thấy Nhâm Hoài Phong hai mắt bằng phẳng nhìn hắn, tâm lý hắn dâng lên một loại cảm giác kỳ quái, dường như trước đây từng nhìn thấy, nghe nói Nhâm Hoài Phong trước nay đều giả vờ khờ khạo, Nhâm Tam công tử chân chính, là ẩn giấu danh tiếng thông tuệ hơn người.

Nhâm Hoài Phong không đợi Tiêu Diên Lễ trả lời, trực tiếp nói: “Ta nói đều là thật, còn chân tướng từ đâu mà đến, bất tiện cho biết. Thói đời có người muốn trời đất xoay vần, tất phải trừ hết cây định hải thần châm [3] Tiêu gia người, kính xin Tiêu Nhị công tử tự thân bảo trọng.”

[3] cây châm trấn hải, như gậy Như Ý của Tôn Ngộ Không.

Nhâm Hoài Phong ra ngoài, đi tới cửa, bị Tiêu Diên Lễ gọi lại.

Tiêu Diên Lễ tới gần nói: “Nhâm Tam công tử, lời nói như vậy không thể dễ dàng nói ra miệng, Nhâm lão

Bá gia nếu đã đem hết toàn lực giúp người che giấu không ai đếm xỉa đến, người vì sao còn nói cho ta lời này?”

Nhâm Hoài Phong cười khỏ nói: “Ta cũng không biết ngày hôm nay vì sao đi tới hội thưởng hà, ban đầu ta không định đi, lòng ta rõ ràng nhất, cái chết của lệnh huynh ý vị thế nào, nhưng ta vẫn đi.”

Nhâm Hoài Phong quay đầu, ánh mắt trong suốt sáng ngời, lại thâm trầm chuyên chú nhìn Tiêu Diên Lễ.

Hắn chậm rãi nói: “Có câu nói gọi là, tình không biết mà sinh, càng tiếp tục càng sâu đậm, không biết Tiêu Nhị công tử nghe nói qua chưa?”

9. Chương 9

Tiêu Diên Lễ và Nhâm Hoài Phong bốn mắt nhìn nhau, không nói gì.

Nhâm Hoài Phong cười cười, đập cửa đi ra.

Ngày thứ hai, toàn bộ trong thành Trường An hưng phấn bắt đầu đề tài câu chuyện mới, Nhâm Hoài Phong làm nhân vật trung tâm, cổng lớn không ra cổng nhỏ không bước. Vậy mà trong nhà tản bộ, còn có thể đụng với thị thiếp nguyên thân, gan lớn tới trước mặt hắn trực tiếp hỏi, Phụng An Bá phủ có phải muốn thêm nữ chủ nhân.

Nhâm Hoài Phong cảm thấy buồn cười, hồi đáp: “Phụng An Bá phủ mãi mãi cũng không có nữ chủ nhân, các người thực sự quên mất lời thề ta đã lập?”

Nói vậy, mọi người mới nhớ tới lý do lúc trước Nhâm Hoài Phong hủy hôn sự với Đông gia, cả đời không thú không sinh, đây đối với một tên háo sắc mà nói, là trừng phạt lớn đến mức nào!

Nhưng mấy tháng nay, Nhâm Hoài Phong xác thực không tiến vào hậu viện một lần, cũng không giấu diếm lén lén lút lút hẹn hò kỹ nữ tử nhà ai, thanh tâm quả dục đến giống cao tăng đắc đạo, khiến người kinh ngạc không thôi.

Các nữ nhân hậu viện Nhâm gia, lúc trước cũng vì một bữa ăn vinh hoa cùng Nhâm Hoài Phong, dù sao Nhâm Hoài Phong vốn có danh tiếng như vậy, nếu là cô gái tốt, cũng biết người này không thể là phu quân.

Bởi vậy những nữ nhân này ngày thường an phận cực kì, chỉ cần không đuổi các nàng ra ngoài phủ, quản Nhâm Hoài Phong hắn làm gì, không can hệ tới các nàng. Huống chi vài người trong đó, đã có con nòi đôi bên người, ngày lại ngày trừ ăn cũng chỉ có ngủ nghỉ, đã là tiền đồ của nhi nữ, ai thềm can hệ tới dự định của Nhâm Hoài Phong?

Nhắc tới cũng kỳ quái, các thị thiếp Phụng An Bá phủ này người nào người nấy đều lương thiện hiêm thấy, trừ kẻ sinh nhai, tuyệt không có tâm tư đầu đá. Nhâm Hoài Phong vừa còn rất buồn bực, sau đó nghĩ đến ít chuyện cũ, Nhâm lão Bá gia hẳn đã tự mình chỉnh đốn hậu viện của hắn nhiều lần, nghĩ đến những nữ nhân có tư tâm bất chính, không biết thi thể nơi nào rồi.

Nghe nói hôm sau trời vừa sáng, Tiêu Tứ Lang liền tiến vào cung, mục đích không vì những thứ khác, chính là cáo ngự hình.

Tiêu Tứ Lang từ nhỏ quen ta đây có thể bắt nạt người khác, gặp người không thể bắt nạt ta cáo, cho nên hình dáng cáo ngự ra sao thuộc nằm lòng, năm đó lúc Tiên Hoàng còn tại, càng coi trọng Tuyên Ninh Hầu phủ Tiêu gia, Tiêu Tứ Lang thậm chí còn ở trong cung một thời gian, bản lĩnh cáo mượn oai hùm học được không ít.

Lúc này tuy rằng lớn tuổi, nhưng Tiêu gia xảy ra chuyện lớn như vậy, khiến Tiêu Tứ công tử vô cùng thù dai, tự nhiên muốn xuất thủ đoạn thời kỳ nhi đồng ra, trước mặt nhiều đại thần, đem Phụng An Bá phủ tiểu Bá gia phê đến máu chó đầy đầu, Hoàng Đế đã xuống một đạo thánh chỉ.

Thời điểm thánh chỉ truyền tới Phụng An Bá phủ, Nhâm Hoài Phong còn nằm trên võng hóng mát, gã sai vặt Trư Mao cầm một tấm quạt cói lớn quạt gió cho hắn, một bên còn hỏi: “Tam gia, nhóm di nương hậu viện ngài nhiều như vậy, sự tình bên hoa dưới ánh trăng sầu triền miên, sao cần đến phiên nô tài thay?”

Nhâm Hoài Phong mí mắt đều không nhấc, mặt không đổi nói: “Kêu người quạt một chút, muốn lưỡi biếng, không cửa!”

Trư Mao cười hắc hắc nói: “Tam gia, ta cũng hoài nghi ngài gần đây có phải bị cái gì kích thích, vẫn là...”

Nhâm Hoài Phong nói: “Ta có thể bị cái gì kích thích?”

Trư Mao a một tiếng: “Nô tài sao có thể không nhìn ra, nô tài cảm thấy, ngài nhất định coi trọng cô nương nhà ai, muốn dựng nên hình tượng đoan trang giữ mình trong sạch.”

“Cái rắm!” Nhâm Hoài Phong nhắm mắt lại, phát tay đánh vào mặt Trư Mao. Trư Mao bùm mặt, ủy khuất nói: “Tam gia, ngài mắt cũng không trợn một chút, sao giáo huấn nô tài đánh chuẩn như vậy?”

Nhâm Hoài Phong nói: “Cái nào chuyển động trên người người chế nhạo gia? Cần thận gia cắt đầu lưỡi của người!”

Trư Mao nhận lệnh mà múa quạt, một lát sau lại nói: “Nô tài nghĩ, ngài nhất định là coi trọng Tuyên Ninh Hầu phủ Ngũ tiểu thư kia, nếu như không sao có thể biến hóa lớn như thế? Lần thì không cần mạng mà cứu Tiêu Nhị công tử, lần thì không cần mạng mà xông tới hội thưởng hà, lần này náo lớn như thế, rước phiền toái!”

Nhâm Hoài Phong nhắm mắt lại, trong đầu hiện ra một dáng hình.

Đúng lúc Trư Mao cảm khái một tiếng: “Tam gia, nô tài cùng lão quản gia đều cảm thấy, tâm ngài nhất định là có người, nghĩ tới nghĩ lui, sợ vẫn là Tiêu gia Ngũ tiểu thư này!”

Nhâm Hoài Phong nghe vậy, hơi kéo kéo khóe miệng: “Ta ngược lại thật có tâm ý với người Tiêu gia, nhưng không phải Ngũ tiểu thư!”

“Vậy là ai?” Trư Mao truy hỏi.

Nhâm Hoài Phong không đáp, Trư Mao nói: “Tiêu gia ngoại trừ Ngũ tiểu thư như hoa như ngọc, còn có ai xứng với Tam gia nhà chúng ta? Chẳng lẽ là Tiêu Đại phu nhân?”

“Cút!” Nhâm Hoài Phong nổi giận mắng, “Có vợ có chồng, không thể! Người đừng xuyên tạc gốc rễ loạn cho ta, nếu như bị người nghe thấy, gia có trên mười tám miệng cũng không cãi được!”

Trư Mao bỗng nhiên rầm một tiếng quỳ xuống, Nhâm Hoài Phong còn buồn bực, hấn không phải giỡn uy phong chủ nhân, thì nghe thấy một tiếng la lạnh lạnh: “Thánh chỉ đến!”

Nhâm Hoài Phong cả kinh suýt rơi từ trên vông xuống, miễn cưỡng mở mắt ra, nhìn thấy một gương mặt xa lạ, người kia mặc nội thị y phục, vừa nhìn đã biết từ trong cung đến.

Nhâm Hoài Phong vội vã quỳ xuống, nghênh tiếp thánh chỉ.

Trong thánh chỉ, đầu tiên đồ ập xuống đem Nhâm Hoài Phong mắng một trận, sau đó tuyên hấn tiến cung.

Tiến cung, thực không phải chuyện tốt.

Nhâm Hoài Phong thế mới biết, Tiêu Tứ Lang quả thực vô tình vô nghĩa, lời nói ngày hôm qua kia không những không cảm động đến hấn, trái lại làm cho hấn lấy chính mình làm bia ngắm đánh.

Hoàng Đế cũng không nhân từ, thấy Nhâm Hoài Phong, cũng không nghe hấn giải thích vài câu, để ngự tiền thị vệ áp giải hấn xuống, ở trong hoàng cung, trước mặt mọi người đánh mây chục đại phiến tử, mỹ danh nói là thay phụ thân hấn giáo dục hấn, thực tế chính là giúp Tiêu gia hả giận.

Thời điểm Nhâm Hoài Phong rời đi, thực muốn tự tử.

Được thấy cực hình một trượng hàng thật giá thật, người hành hình là người luyện võ thân thể cường tráng, một gậy cũng không bớt, thậm chí Tiêu Tứ Lang còn giám sát toàn bộ quá trình hành hình, cơ hội hấn lén lút hối lộ người hành hình cũng không có, hung hăng gào khóc thảm thiết, còn suýt quỳ xuống đất

cầu xin tha thứ.

Nguyên bản thương tổn quặng xuống vách núi mới tốt bảy tám phần, lần này lại phải nằm trên giường nhiều ngày không thể đứng dậy. Lại còn lúc trời tháng sáu, khí trời nóng bức, cái nào cho phép hấn dưỡng thương cho tốt đây, Nhâm Hoài Phong thực sự khóc không ra nước mắt.

“Ai u ngọa tào, con mẹ nó người nhẹ chút!” Nhâm Hoài Phong sai Trư Mao bôi thuốc trên cái mông hấn, người kia tay chân vụng về, đau đến hấn vã mồ hôi lạnh, không những không giảm bớt đau đớn, ngược lại tựa nghiêm trọng hơn.

“Người một đại nam nhân, đến việc bôi thuốc cũng làm không xong, ta còn cần người để làm gì?” Nhâm Hoài Phong tức giận nói.

Trư Mao nói: “Nô tài đã sớm nói với ngài, gọi nhóm di nương của ngài đến, các nàng xương mềm, công phu tay nhẹ nhàng. Hoặc gọi nha hoàn vào, ngài còn không nghe, lần này tự làm tự chịu, còn mắng nô tài...”

Nhâm Hoài Phong giận không chỗ phát tiết, “Tiểu tử thú vị, ta trong mấy ngày qua nuông chiều người đứng không? Lại dám chống đối gia người, ăn tim hùm gan báo hử? Có tin chờ gia lành thương, đánh chết người không!”

Trư Mao mới không tin: “Vậy cũng phải chờ ngài lành thương.”

Nói cố ý ầm nặng một chút, Nhâm Hoài Phong oa một tiếng gọi ra, “Người... Người, được Trư Mao người, dám mưu sát gia người!”

Tiêu Diên Lễ đứng ngoài cửa sổ hồi lâu, nghe âm thanh đánh lộn trong phòng, dánh dấp Nhâm Hoài Phong hung hăng, thật giống hạng phá gia chi tử du thủ du thực.

Trong tay hấn siết một bình thuốc, là phương thuốc Tiêu gia nhiều năm vẫn luôn cất giấu, trị ngoại thương rất tốt, hấn tự đến phòng được đại phu kia lấy, liền ngựa không ngừng vó chạy tới, hiện tại lại giấu người sau bức tường cao, không đưa ra.

Tâm tư chốc lát, trong phòng yên tĩnh lại, Tiêu Diên Lễ gơ tay đóng cửa sổ.

Trong phòng trong phút chốc yên tĩnh, Trư Mao hỏi: “Là ai?”

Tiêu Diên Lễ không trả lời.

Nhâm Hoài Phong nói: “Người đi xem xem, hấn là người xấu.”

Trư Mao tiểu tâm dục dục [1] đi tới trước cửa sổ, mở ra cánh cửa chưa đóng chặt, nhìn thấy một người làm cho hắn đặc biệt khiếp sợ.

[1] cẩn thận, nhẹ nhàng

“Tiêu... Tiêu...”

Nhâm Hoài Phong cả kinh nói: “Tiêu Tứ Lang đến? Tổ tông ta, thật muốn tức chết ta!”

“Là ta.” Tiêu Diên Lễ đứng lúc lên tiếng.

Hắn chuyển qua bức tường, từ cửa chính mà vào.

Nhâm Hoài Phong còn tưởng rằng mình nghe nhầm, sao lại nghe thấy giọng Tiêu Diên Lễ, nhưng Tiêu Diên Lễ thật từ cửa đi vào.

Nam nhân ấy vẫn phong độ nhẹ nhàng như vậy, gương mặt tuấn mỹ không lạnh lùng, cũng không thân cận, lộ ra một luồng cảm giác cấm dục không nói thành lời, phảng phất người này vĩnh viễn mẫu mực, vĩnh viễn xa cách.

“Trư Mao, người đi ra ngoài.” Nhâm Hoài Phong không đợi Tiêu Diên Lễ mở miệng, trực tiếp ra lệnh Trư Mao.

Trư Mao cảm thấy khó mà tin nổi, khách nhân tới không muốn hạ nhân hầu hạ, là đạo lý gì?

Nhưng hắn vẫn nghe lời mà rời đi.

Tiêu Diên Lễ đi tới trước giường Nhâm Hoài Phong, Nhâm Hoài Phong đột nhiên ý thức mình đang để chiếc bông trần máu thịt be bét, thật sự nhìn hơi bất nhã, nhất thời e lệ không đỡ được.

Tâm lý 10 ngàn thốt fuck your mother chạy băng băng qua.

Tiêu Diên Lễ nhìn qua thương tổn Nhâm Hoài Phong, mới lấy bình thuốc vẫn giấu trong tay áo ra.

Đó là một bình sứ màu trắng, to hơn bình thường.

Ánh mắt Nhâm Hoài Phong sáng lên, đồ của Tiêu Diên Lễ, quả nhiên đều là thứ có thưởng thức tốt.

Tiêu Diên Lễ nói: “Thuốc này đối với ngoại thương hiệu quả rất tốt, người thử xem.”

Nhâm Hoài Phong ừ một tiếng, lại nói tiếng khỏe, tiếp nhận bình thuốc kia nhìn một chút, yêu thích không buông tay.

Tiêu Diên Lễ nói: “Xá đệ hành sự lỗ mãng, kính xin Nhâm Tam công tử đừng để trong lòng, chuyện này, coi như Tiêu mỗ nợ người một món nợ ân tình.”

Nhâm Hoài Phong suy nghĩ chốc lát, nói: “Nói như vậy, các người là cố ý?”

Tiêu Diên Lễ gật đầu: “Chuyện của xá muội cùng gia tẩu, cũng chỉ có thể trách trên người Nhâm Tam công tử, dù sao...”

Nhâm Hoài Phong rất lý giải: “Ta rõ ràng, cuối cùng có một ngày có thù báo thù có oán báo oán, nhưng trước khi ngày kia đến, chỉ có thể ngủ đông chờ đợi thời cơ, Tiêu Nhị công tử không cần nhiều lời, ta đều hiểu.”

“Vậy thì tốt.” Tiêu Diên Lễ không còn nói chuyện.

Hai người lặng im chốc lát, Tiêu Diên Lễ bỗng nhiên nói: “Minh Tú tuy rằng không thích ra ngoài giao tiếp với mọi người, nhưng là nữ tử rất có chủ kiến, chúng ta là huynh trưởng, cũng không thể thay nàng làm chủ, dù là mẫu thân ta, cũng chỉ có thể nói chuyện phân giải đôi điều với nàng.”

Nhâm Hoài Phong cảm thấy buồn bực, Tiêu Diên Lễ sao đột nhiên nhắc tới Tiêu Minh Tú?

Tiêu Diên Lễ dừng một chút, mới nói: “Ta biết Nhâm Tam công tử tình thâm nghĩa trọng, nếu có duyên...”

“Chờ đã!” Nhâm Hoài Phong nghe hiểu, ý Tiêu Diên Lễ chính là, chỉ cần mình chiếm được yêu thích của Tiêu Minh Tú, người muội phụ [2] này hẳn sẽ không từ chối.

[2] em rể

Cút đi, ai muốn làm muội phụ người!

10. Chương 10

Tiêu Diên Lễ thức thời câm miệng, Nhâm Hoài Phong nhìn hắn nửa ngày, cuối cùng trong lòng thở dài một hơi.

“Tiêu Nhị công tử, người có thể tới nhìn ta, trong lòng ta đã rất cao hứng, không đòi hỏi bất luận đồ gì khác.”

Tiêu Diên Lễ lúc này trong nháy mắt, dĩ nhiên có hối hận, hắn không thể dựa vào tiếp xúc khoảng thời gian này, liền cho là Nhâm Hoài Phong khác với hình tượng tay ăn chơi táng gia bại sản trong dĩ vãng, phải biết hậu viện của hắn còn có hơn mười vị mỹ nhân đấy.

Nếu thật đem lời nói khỏi miệng, muốn thu cũng thu không trở lại được, chính mình sao có thể thay muội muội làm chủ? Đây chính là tiểu thư bảo bối duy nhất của Tiêu gia bọn họ!

Vì vậy hắn nói: “Cũng được, là ta đường đột.”

Nhâm Hoài Phong phơ cái mông máu thịt be bét, thích ứng với sự tồn tại của Tiêu Diên Lễ, tâm tư cũng linh hoạt lên.

Nghĩ Tiêu Diên Lễ nếu có thể nửa đêm lén lút lút lút bò vào Phụng An Bá phủ hắn, tất nhiên đối với hắn cũng có mấy phần đối xử đặc biệt.

Vừa nghĩ tới hai chữ đặc biệt, Nhâm Hoài Phong liền cảm thấy đặc ý, không khỏi hiện ra mấy phần cảm khái.

“Kỳ thực Tiêu Nhị công tử nghĩ cũng không sai, ta tự treo cái việc không liên quan tới mình, xác thực không nên dính líu mà tiến vào hồ sâu Tiêu gia này, nếu đã thiếp thân trong đó, đương nhiên sẽ không vô duyên vô cớ, tất nhiên tâm có mưu đồ mới đúng.”

Mắt Nhâm Hoài Phong nhìn mặt mày Tiêu Diên Lễ, phát hiện hai con mắt y thâm trầm như biển rộng, có thể hấp dẫn vạn vật.

Tiêu Diên Lễ nói: “Nhâm Tam công tử có mưu đồ gì?”

Nhâm Hoài Phong cười cười, nói: “Ta mưu đồ người, muốn xem trước người phản ứng thế nào mà thôi.”

Tiêu Diên Lễ run lên nửa ngày, hỏi: “Người mưu đồ gì ta?”

Nhâm Hoài Phong không trả lời.

Tiêu Diên Lễ tựa có suy nghĩ.

Một hồi lâu, hai người đều không nói gì.

Nhâm Hoài Phong chậm rãi nói: “Thiên kim dễ kiếm, tri kỷ khó cầu, ta chỉ nguyện kết giao Tiêu Nhị công tử, mong rằng Tiêu Nhị công tử đem ta để trong lòng.”

Tiêu Diên Lễ im lặng chốc lát, nói: “Được.”

Nhâm Hoài Phong nở nụ cười, nụ cười hân hoan trong sáng mà tinh khiết, xuất phát từ nội tâm.

Ước chừng nửa tháng sau, cái mộng Nhâm Hoài Phong đã gần như khỏi hẳn, lại bắt đầu tản bộ khắp nơi trong trạch viện. Trong thời gian này hắn vốn muốn đi Tuyên Ninh Hầu phủ tìm Tiêu Diên Lễ, nhưng lão quản gia cùng Trư Mao hai người ngăn lại, không cho hắn ra ngoài gây chuyện thị phi. Hắn cũng không có biện pháp, xưa nay chưa từng thấy nô tài hạn chế chủ nhân, nếu không phải từ hiện đại đến, sớm đem người đánh hai mấy đại phiến tử hảo hảo giáo huấn cho thông suốt, thật không có quy củ!

“Thật không có quy củ!” Nhâm Hoài Phong tuy miệng mắng vậy, trên mặt lại không hề tức giận.

“Trư Mao! Nhanh chuẩn bị xe cho ta, ta hôm nay muốn đi Tiêu phủ!”

Trư Mao nói: “Tam gia, sao cả ngày ngươi muốn đi Tuyên Ninh Hầu phủ thế? Ta nghe nói Tiêu Tứ công tử tuyên bố, sau này thấy ngươi một lần, đánh một lần! Bảo muốn vì Tiêu Ngũ tiểu thư báo thù đấy.”

“Ta không phải đi thấy Tiêu Tứ Lang.” Nhâm Hoài Phong không để ý lắm.

Trư Mao liền vội vàng kéo Nhâm Hoài Phong: “Tiêu Ngũ tiểu thư càng không chịu nổi.”

Nhâm Hoài Phong nhìn hắn, khí nở nụ cười: “Tiểu tử ngươi còn coi ta là tiểu Bá gia trong phủ này sao? Dám quản đến cả trên đầu gia ngươi, ta xem ngươi ngứa da phải không?”

Dứt lời, liền đi ra ngoài.

Trư Mao tất nhiên không cản được chủ tử nhà mình, Nhâm Hoài Phong quyết định chủ ý đi Tuyên Ninh hầu phủ, không ngờ bị người phớt nửa ngày ở cửa, còn chờ được Tiêu Tứ Lang nổi giận bùng bùng.

“Ngươi còn dám trở lại!” Tiêu Tứ Lang đối Nhâm Hoài Phong không khách khí.

Nhâm Hoài Phong tiến lên thi lễ: “Tiêu Tứ công tử, ta lần này đến đây để thăm Đại phu nhân cùng Ngũ tiểu thư.”

“Không tiếp, ngươi về đi!” Tiêu Tứ Lang như thần giữ cửa, ngăn không cho Nhâm Hoài Phong vào, Nhâm Hoài Phong rất bất đắc dĩ.

Hắn ghé sát lại, nhẹ giọng nói với Tiêu Tứ Lang: “Hai chúng ta đứng ở cửa giảng co như vậy, thực chướng tai gai mắt...”

Tiêu Tứ Lang lạnh lùng nói: “Vậy người mau biến đi!”

Nhâm Hoài Phong: “...”

“Người tới là khách, đạo đãi khách của Tiêu gia người chẳng lẽ như vậy, truyền đi cẩn thận bị người chê cười nha!”

Tiêu Tứ Lang không hề bị lay động: “Làm sao? Tiêu gia ta từ trước đến nay xử sự hiền lành, chỉ riêng đối với người thôi, không phải người, chắc chắn không cần lấy lễ để tiếp đón.”

Nhâm Hoài Phong ngàn vạn không nghĩ tới Tiêu Tứ Lang độc miệng như vậy, trợn to hai mắt sững sờ chốc lát.

Đúng lúc tiếng một nhóm vó ngựa trở về, sau đó là âm thanh người xuống ngựa.

Tiêu Tứ Lang kêu một tiếng “Nhị ca”.

Nhâm Hoài Phong quay người, thấy gương mặt Tiêu Diên Lễ tuần mỹ ôn hòa, nhất thời tâm lý tựa như ánh dương tràn ngập mặt đất, lập tức cong khóe miệng, lộ ra nụ cười.

“Nhâm Tam công tử, mời vào trong.”

Nhâm Hoài Phong mừng rỡ cùng Tiêu Diên Lễ đi, thuận tiện nguyền Tiêu Tứ Lang một cái.

Tiêu Tứ Lang tức giận đến: “...”

Tiêu Diên Lễ nói: “Không biết Nhâm Tam công tử hôm nay tới cửa, vì chuyện gì?”

Nhâm Hoài Phong nói: “Tới thăm người.”

Tiêu Tứ Lang theo ở phía sau vội nói, “Người vừa nãy không nói như vậy.”

Nhâm Hoài Phong nói: “Há, còn tiện thể thăm Đại phu nhân cùng Ngũ tiểu thư một chút, bắt quá trai gái khác nhau, ta không thể tự mình đến xem.”

Tiêu Tứ Lang nói: “Người còn muốn tự mình đi xem? Cửa cũng đóng hòng tới!”

Nhâm Hoài Phong cười cười, không lên tiếng.

Tiêu Tứ Lang là người thông minh, Tiêu Diên Lễ nếu đem đó lên lút đến xem hắn, tất nhiên cũng cùng Tứ đệ mình nói rõ lợi hại quan hệ, người Tiêu gia cùng hắn đối cứng chắc hắn chỉ là hình thức thôi.

Nhâm Hoài Phong trước đi bái phỏng Tiêu lão thái quân, sau đó cùng Tiêu Diên Lễ, đi dạo quanh viện Tuyên Ninh Hầu phủ, Tiêu Tứ Lang tất nhiên không muốn ở cùng hắn, không mất bao lâu tìm lý do rời đi.

Nhâm Hoài Phong mừng rỡ vui vẻ, Tiêu Diên Lễ hỏi hắn: “Nhâm Tam công tử vì việc gì mà vui vẻ như vậy?”

Nhâm Hoài Phong nào nghĩ chính mình biểu hiện rõ ràng như thế, cười khúc khích gãi gãi sau gáy: “Cũng không có gì.”

Tiêu Diên Lễ nói: “Nhâm Tam công tử tính tình thẳng thắn, hôm nay tới cửa chắc có lời muốn nói.”

Nhâm Hoài Phong thật có chuyện muốn nói, bởi vì tính theo nội dung vở kịch, đoán được sắp tới rất có thể có đại sự phát sinh, không nhịn được nghĩ tới nhắc Tiêu Diên Lễ một chút, nhưng mở lời việc này thế nào.

Tiêu Diên Lễ lẳng lẳng nhìn hắn, bọn họ dừng dưới bóng cây đại thụ, một cơn gió thổi qua, trên cây rơi xuống mấy cái lá, vừa vặn có một mảnh rơi trên đầu Nhâm Hoài Phong, Nhâm Hoài Phong còn chưa ý thức được, Tiêu Diên Lễ liền đưa tay giúp hắn lấy xuống.

Bàn tay kia dường như là tay đánh đàn, chạm bên tai Nhâm Hoài Phong, Nhâm Hoài Phong không khỏi ửng hồng tai.

“Kỳ thực cũng không có gì, có chút bất an thôi, sợ rằng mấy ngày nữa, trong cung có đại sự phát sinh.”

Tiêu Diên Lễ nghe vậy, khẽ chau mày.

“Sao biết?”

Nhâm Hoài Phong nói: “Trực giác.”

Trực giác của Nhâm Hoài Phong không sai, buổi tối ngày thứ hai, lúc hắn trần trọc trở mình ngủ không yên, đột nhiên nghe phía bên ngoài âm âm, tiếng thét chói tai, âm thanh khóc lóc kể lẽ không dứt bên tai.

Nhâm Hoài Phong gọi Trư Mao: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Trư Mao khóc hề hề: “Tam gia, không xong, trong cung xảy ra chuyện rồi.”

“Cung biến!” Nhâm Hoài Phong kinh ngạc một phen.

Trư Mao tiếp tục nói: “Nô mới vừa đề lên khe cửa xem bên ngoài, trên đường cái đâu đâu cũng có cấm quân, lão quân gia dặn dò nô tài đóng chặt cửa ngõ, ngàn vạn không thể ra ngoài. Nô tài nhìn thấy người ra ngoài, đều bị cấm quân trực tiếp một đao chém chết, thật đáng sợ!”

Trư Mao tuy là người hầu của Nhâm Hoài Phong, nhưng chưa từng trải qua việc chém giết đổ máu, nhất thời bị dọa.

Nhâm Hoài Phong trầm tư chốc lát, nói: “Đi, đi xem xem.”

Trư Mao nói: “Tam gia, chúng ta ở yên trong phủ đi, không biết hình dáng mặt trời ngày mai ra sao.”

Nhâm Hoài Phong nói: “Đợi tổng hội đến, trốn cũng trốn không xong.”

Sắc mặt hần vô cùng trầm tĩnh, Trư Mao bị thái độ trấn định của hần lây nhiễm, cùng ra cửa.

“Dặn dò hộ viện trong phủ, trông coi cẩn thận, tuyệt đối không được nháo chết người.”

Trư Mao nói: “Chuyện đó lão quân gia đều đã phân phó.”

“Ừm.” Nhâm Hoài Phong nhanh chân đi ra ngoài.

Hần là biết nội dung vở kịch này, tối nay là đêm không ngủ, trong cung xác thực đã xảy ra đại sự, nhưng loạn thần tặc tử vẫn chưa đứng ra thách thức soán vị cướp ngôi, chung quy phải có người có tiếng có tên tuổi đứng ra, khiến chuyện mình làm hiện ra danh chính ngôn thuận một chút.

Cho nên chuyện chân chính giết người phóng hỏa, sẽ không quá nhiều, chẳng bao lâu sẽ kết thúc.

Nhưng trọng điểm ở chỗ Tiêu Tứ Lang.

Nhâm Hoài Phong hít sâu một hơi, đi đến cửa bí mật bên hông Phụng An Bá phủ, Trư Mao ở sau người hần, có chút buồn bực hỏi: “Tam gia, chúng ta đây là muốn làm gì?”

Nhâm Hoài Phong không trả lời, hần sớm tại mấy ngày trước đã nhớ toàn bộ bản đồ đường thành Trường An, chính là chờ một ngày xảy ra chuyện như vậy có chuẩn bị tốt.

Ngoài cửa hông là một con đường, đường dẫn từ trong cung tới Đông phủ tất trải qua con đường này, Tiêu Tứ Lang tất nhiên sẽ đi qua nơi này.

Nguyên tác trong nội dung vở kịch Tiêu Tứ Lang trong đêm tiêu điều, mang theo một hài tử vừa ra đời mấy tháng, đến nơi nữ chủ Đông Tích Thu ở, hài tử được nữ chủ lén lút nuôi hai ba ngày, cuối cùng được nam chủ mang đi. Sau đó dùng thân phận sinh tử [1] của nam chủ trở lại Tuyên Ninh Hầu phủ, được Tiêu Tứ Lang và Đông Tích Thu sau khi kết hôn tỉ mỉ chăm sóc.

[1] con ruột

Nhưng thân phận thực sự của hài tử kia, kỳ thực chính là trưởng tử Thái tử hiện nay, hoàng thái tôn duy nhất của đương triều.

Nhâm Hoài Phong hé cửa hông thành khe nhỏ, hần đợi Tiêu Tứ Lang đi qua.

Trong lúc chờ đợi, Nhâm Hoài Phong đều suy tư tại sao mình lại làm như vậy, kỳ thực hần không nhúng tay vào, Tiêu Tứ Lang có nữ chủ Đông Tích Thu phối hợp, cũng sẽ không xảy ra chuyện gì.

Nhưng hần luôn muốn chính mình chuẩn bị tốt, có thể giúp đối phương một ít, nói không chừng còn có thể tạo nên một làn sóng hảo cảm.

Dù sao hần nhớ thời điểm Tiêu Tứ Lang gặp Đông Tích Thu, trong văn miêu tả dáng dấp là người bị thương nặng, dựa vào ý chí chống đỡ, chắc do cấm quân truy sát, còn phải che chở một hài tử, thực sự một thân một mình khó địch nổi.

Đột nhiên, tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, Nhâm Hoài Phong toàn thân đề phòng, Trư Mao khẩn trương đến che miện lại.

Nhâm Hoài Phong mở cửa, nhìn thấy Tiêu tứ lang toàn thân hắc y.

Tiêu Tứ Lang cười lạnh nói: “Từ xa đã thấy cửa nhà ngươi mở một cái khe, hần chờ ta đi?”

Nhâm Hoài Phong mặt không hề cảm xúc, chỉ nói một tiếng: “Đi theo ta.”

Tiêu Tứ Lang không do dự theo sát hần đi, đi thẳng đến phòng ngủ Nhâm Hoài Phong.

Trư Mao canh giữ ngoài cửa, hần biết cái gì nên nghe cái gì không nên nghe, cái gì nên nói cái gì không nên

nói.

Nhâm Hoài Phong nhìn về phía trong lồng ngực Tiêu Tứ Lang, một bao quần áo nhỏ cuộn chặt chẽ, không thấy hài tử.

Tiêu Tứ Lang theo bản năng che chở, Nhâm Hoài Phong nói: “Nếu ta cho người vào, ta với người liền là người trên một cái thuyền, hài tử kia ta sẽ không hỏi nhiều, nhưng người mang theo bên người không an toàn, quần cần thận thể không có không khí.”

Tiêu Tứ Lang lúc này mới mở bao quần áo ra, chỉ thấy hài tử còn đang ngủ say, hoàn toàn không biết tình cảnh của mình.

Nhâm Hoài Phong liếc mắt nhìn: “Trên người người mang thương, tung tích không che giấu được, cấm quân nhất định sẽ đến kiểm tra, bọn họ nhất định phải giết chết người, hài tử người không thể mang theo.”

Tiêu Tứ Lang lạnh lùng nói: “Nhưng cũng không thể giao cho người.”

Nhâm Hoài Phong nói: “Trong phủ ta hài tử nhiều, lẫn cùng nhau cũng không nhận ra được, nếu thật sự bị đuổi kịp, tốt xấu còn có cơ hội sống sót, dù sao đại đa số hài tử đều không sai biệt lắm.”

Tiêu Tứ Lang trầm mặc nhìn Nhâm Hoài Phong, như đang cân nhắc người trước mắt này có thể tin được không.

Nửa ngày, hắn nói: “Cho ta một lý do tin tưởng người.”

Tác giả có lời muốn nói:

Muốn ký kết hảo hảo viết, chính là không biết tiền nhuận bút có thể nuôi sống bản thân hay không... Không ngờ đi làm một con chó chết...

11. Chương 11

Nhâm Hoài Phong nở nụ cười, khá tự tin mà nói: “Tiêu Tứ công tử nếu không tin ta, chắc chắn cũng sẽ không bước vào cửa Nhâm gia.”

Tiêu Tứ Lang nói: “Người nguyện ý lấy nhi tử mình thay thế đứa bé này, lời trung nghĩa này thực không đáng tin?”

Nhâm Hoài Phong nói: “Ta xưa nay cũng không phải vì trung nghĩa.”

Tiêu Tứ Lang nói: “Vậy ngươi vì cái gì?”

Nhâm Hoài Phong nói: “Vì Tiêu gia ngươi muốn làm chuyện này, ta ắt có dính líu, nếu Tiêu gia các ngươi muốn tạo phản, ta cũng xem như cùng tạo phản đi.”

Tiêu Tứ Lang cười lạnh nói: “Không ngờ Nhâm Tam ngươi lại là loại si tình!”

Nhâm Hoài Phong không đáp lời, gọi Trư Mao tiến vào: “Mang đứa nhỏ này tới phòng Liễu di nương, dặn nàng cẩn thận chăm sóc một chút.”

Trư Mao nghe lời nhận hài tử từ tay Tiêu Tứ Lang, không hề hỏi thêm.

Tiêu Tứ Lang hỏi: “Ngươi không sợ Liễu di nương kia của ngươi ghen?”

Nhâm Hoài Phong cười nhạt: “Ghen chẳng phải càng tốt hơn? Xem là tư sinh tử [1] của ta, người khác không tin cũng phải tin. Hơn nữa, hài tử trong phủ ta, có hai đứa trong phòng nàng cùng đứa ngươi mang đến này không khác bao nhiêu, cũng không còn cách nào.”

[1] con riêng

Tiêu Tứ Lang không nói tiếp, Nhâm Hoài Phong lấy thuốc cho hắn, hắn tự xử lý vết thương.

“Hài tử để chỗ ngươi một buổi tối, sáng sớm ngày mai ta đến mang đi.”

Nhâm Hoài Phong nói: “Sáng sớm ngày mai chỉ sợ ngươi còn chưa thoát thân được? Ngươi không dám mang về Tiêu gia, cũng không dám mang tới những nơi khác, nếu ta đã biết rồi, cách tốt nhất là để ở chỗ ta, dù sao ta đây nhiều tiểu hài tử, không khiến người ta chú ý”

Tiêu Tứ Lang kiên quyết từ chối: “Không được!”

Nhâm Hoài Phong cười nói: “Mấy ngày nay ngươi không thể luôn mang theo hài tử này, chính ngươi không trốn được, hài tử cũng cùng chịu tội, vậy nên ngươi dự định tới Đông gia?”

Nhắc tới hai chữ Đông gia, Tiêu Tứ Lang đột nhiên nhìn về phía Nhâm Hoài Phong.

Nhâm Hoài Phong lạnh nhạt nói: “Ta biết ngươi cùng Đông gia Tam tiểu thư giao hảo, tín nhiệm nhất cũng chỉ một mình nàng, nhưng nàng một nữ tử, nếu không phải không còn biện pháp, hà tất liên lụy

nàng? Dù sao vẫn là người yêu...”

“Nhâm Tam!” Tiêu Tứ Lang nổi giận.

Nhâm Hoài Phong lại như núi bất động: “Ta không phải bắt bí nhược điểm người, người cũng không cần nổi giận như vậy. Hải tử để ở chỗ ta, chờ chừng nào người an toàn, hãy đến mang đi. Ta bảo đảm hấn không rụng một sợi tóc, nếu không làm được, người tới giết ta.”

Tiêu Tứ Lang hừ lạnh nói: “Đừng cho là ta không dám giết người!”

Nhâm Hoài Phong không tiếp tục dây dưa, hấn nghe trong sân đường như có tiếng bước chân, người đến không phải số ít.

Ngay sau đó thanh âm lão quản gia vang lên: “Tiểu Bá gia, Cẩm Quân trong cung đến lục soát thích khách...”

Tiêu Tứ Lang toàn thân đề phòng, cùng Nhâm Hoài Phong hai mắt nhìn nhau.

Nhâm Hoài Phong kéo Tiêu Tứ Lang lên giường, thấp giọng nói: “Cởi hết y phục ra.”

Tiêu Tứ Lang không động thủ, Nhâm Hoài Phong nói: “Xiêm y của người vừa nhìn đã thấy nghi, còn muốn mặc chờ người tới?”

Tiêu Tứ Lang sau khi nghe xong liền cởi hết, vậy mà Nhâm Hoài Phong cũng tự lột sạch, trực tiếp khóa ngồi trên eo Tiêu Tứ Lang.

Tiêu Tứ Lang cả kinh: “Người muốn làm gì?”

Nhâm Hoài Phong không trả lời, hấn tản loạn tóc mình và tóc Tiêu Tứ Lang, hai người thoát nhìn đều rất ngổn ngang.

Tiêu Tứ Lang muốn giãy dụa, Nhâm Hoài Phong không cho hấn cơ hội này, chỉ nói với hấn: “Sẽ không để lộ mặt người.”

Hai mươi mấy tên Cẩm Quân đến trước phòng ngủ Nhâm Hoài Phong, nghe thấy âm ngân ngọt ngào cùng tiếng thở dốc, thống lĩnh Cẩm Quân dừng chân trước cửa, do dự chốc lát, cất cao giọng nói: “Nhâm tiểu Bá gia, chúng ta phụng mệnh lục soát thích khách, kính xin Nhâm tiểu Bá gia tác hợp.”

Người bên trong dừng một chút, Nhâm Hoài Phong mắng một tiếng “Cút!”

Thống lĩnh Cẩm Quân thật không thể cút, tối hôm nay phải bắt được người kia, huống chi Phụng An Bá phủ từ khi không còn lão Bá gia, đã chẳng đáng phân lượng gì trong giới quý tộc ở kinh thành, thống lĩnh Cẩm Quân suy nghĩ một hồi, chuẩn bị phá cửa vào.

“Xin đắ tội!”

Mười mấy người vọt vào phòng Nhâm Hoài Phong, Nhâm Hoài Phong không kịp che lấp, lão quản gia cũng sợ ngây người.

Nằm ở trên giường Nhâm Hoài Phong kia, rõ ràng là nam nhân.

Nhâm Hoài Phong nằm trên người nam nhân, hai người đang làm tình sự, Nhâm Hoài Phong tiện tay vơ một bộ quần áo, che khuất hông bụng của mình, giận không nhịn nổi mà tròng thống lĩnh Cẩm Quân: “Thật là to gan! Cút ra ngoài cho ta!”

Thống lĩnh Cẩm Quân sợ hãi, nhưng nghĩ nhiệm vụ của mình.

Đầu tiên hần thi lễ một cái: “Nhâm tiểu Bá gia xin thứ tội, chúng ta phụng mệnh truy tra thích khách chạy trốn từ trong cung, lo sợ thích khách tiến vào Phụng An Bá phủ, sẽ thương hại đến Nhâm tiểu Bá gia.”

Nhâm Hoài Phong kéo khóe miệng cười lạnh: “Đúng không? Vậy ngươi tra được thích khách sao?”

Thống lĩnh Cẩm Quân nói: “Vẫn chưa.”

Nhâm Hoài Phong nói: “Vậy ai cho ngươi quyền xông tới?”

Thống lĩnh Cẩm Quân: “Ta... Ta... Kính xin Nhâm tiểu Bá gia thứ tội!”

Nhâm Hoài Phong nói: “Ta thấy ngươi là ăn gan hùm mật báo, không coi Phụng An Bá phủ ta ra gì, có tin sáng mai ta đến trước mặt Thiên gia cáo ngự hay không! Tuốt mũ cánh chuồn ngươi!”

Thống lĩnh Cẩm Quân chân mềm nhũn, quỳ xuống trên đất.

Nhâm Hoài Phong còn lơ đãng, chỉ có bộ phận trọng điểm đã che chắn, tâm tình của hắn thoát nhìn thật không tốt!

“Gian phòng này soát xong chưa? Soát xong cút nhanh lên!”

Cẩm Quân nhìn lại, Nhâm Hoài Phong thực tại có chút mềm yếu, tuy rằng phát hỏa, nhưng thái độ cũng

không cứng rắn lắm.

Gian phòng này xác thực không có chỗ khả nghi nào, mấy tên Cẩm Quân nhìn lướt qua, đều nhìn thấu.

Chỉ còn thanh niên, thống lĩnh tiến đến trước mặt nói: “Nam nhân trên giường kia, mặt bị che khuất, không thấy rõ, không biết...”

Nhâm Hoài Phong nhất thời nổi trận lôi đình: “Người mẹ nó là ai? Mắt nhìn chỗ nào? Còn dám nhìn người của gia! Có tin gia đào con người người không!”

Thống lĩnh Cẩm Quân không thấy rõ mặt nam nhân trên giường, nhưng nghĩ người kia dẫn theo hài tử, hẳn có thân phận cao quý, sao có khả năng cùng Nhâm Hoài Phong làm chuyện như thế?

“Đều mẹ nó mau cút ra ngoài cho gia!” Nhâm Hoài Phong tức đến nổ phổi.

Thống lĩnh Cẩm Quân thực sự không dám chọc vị ăn chơi đang phát hỏa này nữa, châm chước từ ngữ cáo từ.

Đoàn người lui ra bên ngoài, Nhâm Hoài Phong đột nhiên hô một tiếng: “Đứng lại!”

Thống lĩnh Cẩm Quân khó hiểu: “Nhâm tiểu Bá gia còn có gì phân phó?”

Nhâm Hoài Phong nham hiểm nhìn hấn: “Chuyện hôm nay, nếu ta ở bên ngoài nghe đến nửa câu tiếng gió, tuyệt sẽ không bỏ qua cho người!”

Thống lĩnh Cẩm Quân gật đầu liên tục: “Tỳ chúc tuyệt đối miệng kín như bưng.”

Nhưng bị nhiều người bắt gặp như vậy, sao có thể một chút tiếng gió cũng không ra ngoài?

Cẩm Quân đi rồi, lão quản gia nhìn Nhâm Hoài Phong và nam nhân trên giường hấn, muốn nói lại thôi.

Nhâm Hoài Phong nói: “Lão quản gia, người cũng đi ra ngoài.”

Lão quản gia thở dài một hơi, đi.

Chờ mọi người ra hết, Tiêu Tứ Lang bắn người lên, một mặt âm trầm nhìn Nhâm Hoài Phong.

Nhâm Hoài Phong nói: “Nhìn ta làm gì? Ta tốt xấu gì cũng giúp người tránh được một kiếp! Lại nói, bọn

họ cũng không thấy mặt của người, có truyền đi, cũng là Nhâm Tam danh tiếng bại hoại ta, ngược lại thanh danh của ta đã như vậy, có thêm vài chuyện cũng không thêm để ý.”

Tiêu Tứ Lang cấp tốc mặc y phục vào, Nhâm Hoài Phong trùm áo ngoài lên, diện mạo hắc cũng coi như tuần mỹ, nếu quảng chút danh tiếng kia đi, thì vẫn là thanh giai công tử.

Tiêu Tứ Lang trầm mặc một hồi, nói: “Người thật sự tin nhiều người như vậy có thể không nói ra?”

Nhâm Hoài Phong lắc đầu một cái: “Đương nhiên không tin, nhưng bây giờ cũng không có cách khác. Ta cả ngày ở trong phủ không ra khỏi cửa, người khác mắng ta, ta cũng không nghe được.”

Tiêu Tứ Lang im lặng không lên tiếng, Nhâm Hoài Phong cười nói: “Nam cùng nam cũng chẳng phải chuyện mới mẻ gì, từ xưa tới nay cũng có, bất quá là bị người ghét bỏ thôi. Chẳng lẽ Tiêu Tứ công tử cảm thấy hổ thẹn với ta?”

Tiêu Tứ Lang vừa nghe lời này, liền cảm thấy Nhâm Hoài Phong quả nhiên đến chết không đổi, một chút đồng tình cũng không có, chỉ lạnh lùng nói: “Xem ra kinh nghiệm Nhâm Tam công tử khá dồi dào, theo tình hình vừa nãy, người khác là nuôi nam sung vui đùa một chút, Nhâm Tam công tử lại cam nguyện làm nhân vật nam sung kia!”

Đây kỳ thực đang mỉa mai Nhâm Hoài Phong, Nhâm Hoài Phong nghĩ đến tư thế vừa nãy, có vẻ như quả thật là mình nằm ở một nơi chịu đựng, hắc không giải thích, chỉ cười cười: “Nếu là người yêu, bất luận nam nữ, bất phân cao thấp, ta đều cam nguyện.”

Chỉ sợ yêu không thể, cầu không được.

Tiêu Tứ Lang hừ lạnh một tiếng, lười cùng người này phí lời.

Trong cung xảy ra đại sự, cũng là chuyện những người nắm quyền cần bận tâm, nhưng dân chúng, trà dư tửu hậu đề tài câu chuyện chính là việc tư mật của vương tôn quý tộc kia.

Nhâm Hoài Phong một lần nữa trở thành tiêu điểm người người trong kinh thành nghị luận.

Trước thềm tránh nữ sắc chung thân không thú dâu, bây giờ hóa ra cùng nam nhân, có người cười nói, vị Tam này vì phụ ăn năn chỗ nào chứ, chắc là đùa giỡn nữ nhân chán rồi, liền chơi đến nam nhân, tưởng là nữ sắc ngược lại là, nam sắc.

Thường thường lúc này tất cả mọi người cười vang một mảnh.

Nhâm Hoài Phong trong kinh thành, trở thành một chuyện cười. Khiến Nhâm lão Bá gia quá cố phải hổ thẹn.

Mấy ngày nay Nhâm Hoài Phong luôn ở trong phủ, mỗi ngày đến chỗ Liễu di nương nhìn hài tử, lão quản gia nhiều lần nhìn chăm chăm bóng lưng hắn thở dài, có một lần Nhâm Hoài Phong thực sự không nhận được, gọi lão quản gia lại.

“Phụ thân mất, ngài chính là trưởng bối ta tôn kính nhất, trong lòng ta, chưa từng coi ngài là hạ nhân. Có mấy lời, ta nghĩ ta cần phải cùng ngài nói rõ ràng.”

Nhâm Hoài Phong thái độ rất nghiêm túc, lão quản gia sửng sốt một chút, nói: “Tiểu Bá gia, ngài nói đi.”

Nhâm Hoài Phong gật gật đầu: “Chắc ngài cũng đoán được tâm tư của ta, ta hiện tại xác thực không thích nữ nhân, nói một cách chính xác, ta hiện tại thích một người, mà người này là nam.”

Đôi mắt Lão quản gia hơi vẫn đục nhìn chăm chăm Nhâm Hoài Phong, Nhâm Hoài Phong cười khổ nói: “Ta biết với thân phận của hắn, cả đời ta cũng không với được, nhưng ta không có cách nào, có một số việc không phải chính mình có thể khống chế, cho nên kính xin ngài có thể hiểu được ta, tác thành ta.”

Lão quản gia trầm mặc nửa ngày, thở dài nói: “Nô tài cũng không quản được tiểu Bá gia, tiểu Bá gia muốn làm sao thì làm vậy đi.”

Nhâm Hoài Phong chấp tay khom lưng, nói một tiếng “Đa tạ”.

Lão quản gia nghiêng người né qua, không dám nhận.

“Nô tài xin hỏi một câu, người kia là người Tiêu gia?”

Trong lòng Nhâm Hoài Phong bỗng nhiên tuôn ra một tia tâm tình, là tên Tiêu Diên Lễ.

Hắn chậm rãi gật gật đầu, “Ừ.”

12. Chương 12

Nhâm Hoài Phong không hề biết, khi hắn nói ra lời này, người mà hắn tâm tâm niệm niệm đứng cách đó không xa, vừa vận nghe toàn bộ đoạn nói chuyện.

Tiêu Diên Lễ đến đón hài tử kia đi, chờ lão quản gia đi hồi lâu, y mới bước tới.

Nhâm Hoài Phong thấy y xuất hiện, hơi kinh ngạc.

Tiêu Diên Lễ nói: “Hài tử kia, không thể để ở chỗ người mãi.”

Nhâm Hoài Phong nói: “Người quang minh chính đại như vậy đảm nhiệm mang về?”

Tiêu Diên Lễ lắc lắc đầu, Nhâm Hoài Phong hỏi: “Tiêu Tứ Lang đâu?”

Tiêu Diên Lễ cũng không trả lời, Nhâm Hoài Phong cảm thấy có gì đó kỳ quái, chợt nhớ tới mấy lời tâm huyết vừa giải bày với lão quản gia.

Hắn nhìn chằm chằm Tiêu Diên Lễ, trên mặt Tiêu Diên Lễ vẫn không có bất kỳ tâm tình, nhưng Nhâm Hoài Phong biết y nhất định đã nghe được.

Nhâm Hoài Phong không khỏi cười khỏ nói: “Ta không nghĩ bị người biết sớm như vậy.”

Tiêu Diên Lễ không nói gì.

Nhâm Hoài Phong dẫn Tiêu Diên Lễ tới viện của Liễu di nương, bầu không khí giữa hai người tĩnh mịch đến kỳ quái.

Đứng ở cửa viện, Nhâm Hoài Phong dừng bước, hắn nói: “Có thể người không tin, nhưng ta quả thực không có đường lui.”

Đôi mắt Tiêu Diên Lễ thâm trầm như biển rộng, rơi trên người Nhâm Hoài Phong.

Nhâm Hoài Phong yên lặng nhìn hắn, nghe thanh âm của nam nhân chậm rãi mở miệng: “Nhâm Tam công tử, đừng nên đùa giỡn như vậy.”

Nhâm Hoài Phong trầm mặc, sau đó bất đắc dĩ cười nói: “Nếu Tiêu Nhị công tử, cho là một trò đùa, thì chính là một trò đùa đi.”

Không còn ai lên tiếng, Nhâm Hoài Phong bước vào viện, Liễu di nương ôm hài tử tới đón, một tiếng yếu điệu “Tam gia” truyền vào tai tất cả mọi người, Nhâm Hoài Phong cười nói chuyện với Liễu di nương.

“Không cần nhiều lễ nghi như vậy, hài tử mấy ngày trước mang tới chỗ người đâu?”

Liễu di nương nói: “Ở trong phòng đây.”

Nhâm Hoài Phong dẫn Tiêu Diên Lễ vào nhà, thân thể Liễu di nương mềm mại không xương dựa trên người Nhâm Hoài Phong, Nhâm Hoài Phong nâng lên nằng, bất động thanh sắc mà từ chối.

“Không nghe bên ngoài đồn đại ư, gia gần nhất thích nam nhân...”

Liễu di nương duyên dáng mỉm cười: “Tam gia cứ đùa, nô tỳ và các tỷ muội theo người nhiều năm như vậy, nếu người thích nam nhân, còn muốn bọn nô tỳ làm gì?”

Nhâm Hoài Phong cười không đáp, chỉ nói: “Người mấy ngày nay cũng đừng khắt khe tư sinh tử của ta nha!”

Liễu di nương nói: “Nào dám, ngài mỗi ngày đều tới chỗ ta, không biết hài tử do vị tỷ muội nào sinh ra, trông thật xinh xắn, Tam gia nhanh đem người vào phủ để nô tỳ nhìn một cái.”

Nhâm Hoài Phong cười nói: “Không dám để các người nhìn thấy, sợ các người nổi cơn ghen, đem người xé ra.”

“Ái chà chà...” Liễu di nương che miệng cười, “Bảo bối đến vậy, xem ra Tam gia là động chân tình.”

Nhâm Hoài Phong không tiếp lời, tự tay ôm hài tử trong nôi ra.

Liễu di nương hỏi: “Tam gia muốn ôm đi đâu?”

Nhâm Hoài Phong đáp: “Ôm đi vòng vòng, chắc mang cho người khác nuôi, người cũng đừng đau lòng.”

Liễu di nương biểu thị: “Hai nhi tử của nô tỳ còn nuôi không nổi, đâu dám đau lòng.”

Nhâm Hoài Phong và Tiêu Diên Lễ ra cửa, Liễu di nương cùng đi ra, cuối cùng không quên hỏi một câu: “Tam gia nói thật cho nô tỳ, sau này có phải muốn mang vài tiểu quan vào phủ thật không?”

Nhâm Hoài Phong nói: “Không phải, gia sau này chỉ đón một người về, người cũng đừng ghen.”

Liễu di nương cười hì hì: “Nô tỳ cao hứng còn không kịp đây.”

Ra khỏi viện Liễu di nương, Nhâm Hoài Phong đưa hài tử cho Tiêu Diên Lễ, Tiêu Diên Lễ nhìn hai má hài tử, lộ ra một tia cười ôn nhu, nhìn ra y rất yêu thích hài tử.

“Đa tạ Nhâm Tam công tử.”

Nhâm Hoài Phong nói: “Không cần phải nói tạ ơn, đều là ta nguyện ý làm.”

Tiêu Diên Lễ vẫn khách khí như trước: “Không quản thế nào, đây đều là việc của Tiêu gia, khiến Nhâm Tam công tử liệu mình giúp đỡ, ta thay xá đệ cảm ơn người.”

Nhâm Hoài Phong miễn cưỡng lộ ra vẻ tươi cười, hắn cảm nhận được Tiêu Diên Lễ xa cách, phần xa cách này hắn thấy rõ mình rất khó vượt qua, cũng không thể làm gì.

Đối với nam nhân như Tiêu Diên Lễ mà nói, tác phong cả đời này đều đúng quy đúng củ, phù hợp với lễ nghi thế gia công tử, tuyệt đối không thể làm ra bất kỳ việc gì khác thường.

Trên người y gánh vác danh dự và sứ mệnh của cả đại gia tộc, cho nên nam nhân này tất nhiên coi trọng lễ tiết, vững vàng như núi, mỗi tiếng nói cử động không để bất kỳ ai có cơ hội chỉ trích. Càng không thể như hắn cả ngày làm đề tài thậm chí là trò cười cho trà dư tửu hậu.

Hắn cùng y vốn là người của hai thế giới, một kẻ bị khinh bỉ, một người được chiêm ngưỡng, giả nếu có người đem tên của bọn họ đánh đồng với nhau, đối Tiêu Diên Lễ mà nói hắn là một loại sỉ nhục đi.

Nam nhân ưu tú như vậy, thế gia công tử ưu tú như vậy, mãi mãi không nên tồn tại bất kỳ bê bối nào.

Nhâm Hoài Phong nhắm mắt lại, trong lòng không tiếng động mà thở dài một hơi.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, khoảng thời gian này đã xảy ra quá nhiều chuyện, tuy dính một chút đến Phụng An Bá phủ, nhưng phần lớn đều liên quan tới Tuyên Ninh Hầu phủ.

Đầu tiên Tiêu Tứ Lang sắp thành thân với Đông Tích Thu, hài tử kia dưới danh nghĩa tư sinh tử của Tiêu Tứ Lang được đón vào Tiêu gia, quan trọng nhất đạo ý chỉ của Thái hậu, tứ hôn Thận Quận Vương phủ Thừa Ninh Quận chúa với Tuyên Ninh Hầu phủ Thế tử Tiêu Diên Lễ.

Người bên ngoài cho rằng Tiêu Diên Lễ ôm được như hoa mỹ quyền về, nhân sinh đắc ý, nhưng thực tế chỉ là một thủ đoạn Thận Quận Vương phủ khống chế Tiêu gia thôi.

Tiêu Diên Lễ không thể kháng chỉ không tuân, Tuyên Ninh Hầu phủ không thể trực tiếp đối đầu với Thận Quận Vương phủ, vì vậy chuyện hôn sự này coi như chuyện vãn đã đóng thuyền.

Thời điểm Nhâm Hoài Phong nghe tin tức này, hắn đang nằm an nhàn mát mẻ trên ghế, bên cạnh bày một bàn dưa hấu ướp đá ngon miệng, một bên khác còn có Trư Mao vì hắn quạt, trải qua cuộc sống gia đình tạm bợ mà thoải mái.

Tuy biết rõ Tiêu Diên Lễ sẽ thú thêm Thẩm Thừa Ninh, nhưng lúc nghe tin tức đích thực, trong lòng vẫn lộ bộ phận chìm xuống, phảng phất có một khối đá lớn rơi vào trong nước, trầm lắng khiến người không thở nổi, tựa như khí quản bị cái gì ngăn chặn.

“Hôn kỳ xác định vào lúc nào?” Ngỡ khí Nhâm Hoài Phong nghe rất bình tĩnh.

Lão quản gia cung kính trả lời: “Ngày mùng 8 tháng 10, là ngày tốt nhất năm nay.”

Nhâm Hoài Phong gật gật đầu: “Ngày tốt, còn có ba tháng? Chắc sau hôn lễ của Tiêu Tứ công tử và Đông Tam tiểu thư.”

Lão quản gia đáp: “Vâng, hôn sự của Tiêu Tứ công tử vào đầu tháng sau, thiệp mời cũng đã phát tới.”

Nhâm Hoài Phong nhú mày: “Vội như vậy?”

Lão quản gia suy nghĩ một chút, trả lời: “Nghe nói Tiêu Tứ công tử tự quyết định, bên Đông gia suy nghĩ một chút, cũng đồng ý.”

Nhâm Hoài Phong ừ một tiếng, “Được thôi, nếu còn có ba tháng, vậy ta cũng không thể nhàn rồi nữa, trước không phải đồn ta thích nam sắc sao? Lần này mình xác thêm, nói ta coi trọng Tiêu Nhị công tử...”

“Tiểu Bá gia!” Lão quản gia khiếp sợ.

Nhâm Hoài Phong không để ý lắm: “Ngược lại cũng là sự thật không phải sao? Tiêu Nhị phu nhân chưa xuất giá này vốn không có ý tốt, ta phải ứng đối tốt một chút.”

Không tới nửa ngày, lời đồn mới đã được nhân sĩ có tâm trong kinh thành phân tán, nói tới có mũi có mắt, bày ra chi tiết từng việc cũ, khiến người nghe cảm thấy nhiều phần chân thật.

Tiêu Tứ Lang tìm tới thư phòng Tiêu Diên Lễ: “Nhị ca, người có nghe nói không?”

Ánh mắt Tiêu Diên Lễ từ trên một quyển sách chuyển qua trên mặt Tiêu Tứ Lang, nhàn nhạt hỏi: “Nghe nói cái gì?”

Tiêu Tứ Lang nói lại một lần bên ngoài đồn đại, “Ta điều tra, mấy lời đồn đại nhắm nhí này đều từ phủ Nhâm Hoài Phong chảy ra, chắc chắn là chủ ý của Nhâm Hoài Phong.”

Tiêu Diên Lễ đã nhiều ngày không nghe ba chữ Nhâm Hoài Phong, hôm nay đột nhiên nghe đến hơi thất thần.

Y cười nói: “Chỉ là lời đồn đại thôi, sẽ không có ai tin là thật.”

Tiêu Tứ Lang không bình tĩnh như thế, “Nhị ca, người nói Nhâm Tam đến tột cùng muốn làm gì? Ý chỉ

của Thái hậu, hẳn vẫn muốn thò một chân vào sao? Thật chán sống rồi!”

Tiêu Diên Lễ suy nghĩ một chút, “Có lẽ hẳn thấy chơi vui.”

Tiêu Tứ Lang hừ lạnh một tiếng: “Nếu không phải lời đồn đều từ một phía Nhâm Tam, không tổn hại danh tiếng Nhị ca, ta đã xông tới Phụng An Bá phủ, hảo hảo giáo huấn tiểu tử thú kia một bữa! Dám ăn tim hùm gan báo!”

Tiêu Diên Lễ trầm mặc không nói, Tiêu Tứ Lang lại nói: “Bất quá nếu như có thể bởi vậy mà Thừa Ninh quận chúa từ hôn, đối với Nhị ca mà nói, cũng không phải chuyện xấu, mà...”

“Mà Nhâm Hoài Phong khẳng định đắc tội với Thận Quận Vương phủ, Thẩm gia sẽ không bỏ qua cho hẳn.”
Tiêu Diên Lễ cực kỳ rõ ràng nói ra nửa câu Tiêu Tứ Lang chưa nói xong.

Tiêu Tứ Lang nói: “Đây là hẳn tự tìm.”

Tiêu Diên Lễ không dám gật bữa, cũng không có ý kiến gì.

Tiêu Tứ Lang đột nhiên nhìn Tiêu Diên Lễ, trong đầu hẳn dần hiện ra một ý nghĩ.

“Nhị ca, từ sau lần tới Linh Quang tự vái phật, Nhâm Tam như biến thành người khác, gần đây còn liên tiếp giúp đỡ chúng ta, chẳng lẽ hẳn thật có tâm tư gì?”

Tiêu Diên Lễ bị ánh mắt Tiêu Tứ Lang nhìn ra không nhịn được, y phất tay một cái, kiên quyết phủ định: “Không thể! Lời đồn hẳn thích nam sắc ban đầu thế nào truyền tới, trong này hẳn người quá rõ đi?”

Tiêu Tứ Lang nghĩ đến tình hình đêm đó, không khỏi có chút xấu hổ, không thể làm gì khác hơn là đem vừa nãy suy đoán coi như thôi.

“Thôi, chắc tiểu tử kia điên rồi! Hẳn muốn ồn ào thì ồn ào, chỉ cần không ảnh hưởng đến chúng ta, ta đều không quản! Sống hay chết, đều do tiểu tử kia tự tạo! Liên quan gì tới chúng ta?”

Tiêu Tứ Lang sai bước đi, để lại một mình Tiêu Diên Lễ, nhìn hồ nước ngoài cửa sổ trầm tư.

Buổi sáng hôm sau, Tuyên Ninh Hầu phủ nhận được bái thiếp của Nhâm Hoài Phong.

Phương thức biểu đạt tình yêu có ngàn loại vạn loại, tặng quà là loại thường thấy nhất.

Nhâm Hoài Phong lật tung kho bảo bảo của Phụng An Bá phủ, lấy ra một ít vật quý trọng mà không thất

lễ, chuẩn bị mỗi ngày đưa một cái tới trước mặt Tiêu Diên Lễ.

Hôm nay hắn mang theo một bức tranh chữ giá trị liên thành, tới Tuyên Ninh Hầu phủ.

Nghe đầu họa sư vẽ bức tranh chữ này, là người Tiêu Diên Lễ rất ngưỡng mộ, thuở nhỏ còn học theo thư pháp đối phương, tự dưng có được tác phẩm sẽ càng vui, Nhâm Hoài Phong đưa tới chính là làm vui lòng, không hề luyến tiếc.

“Vẫn nghe nói người thích tranh chữ của vị Trương tiên sinh này, trong nhà vừa vặn có một bức, ta cũng không hiểu thưởng thức, liền cho người giữ lại thưởng thức.”

Nhâm Hoài Phong mở tranh chữ cho Tiêu Diên Lễ xem, Tiêu Diên Lễ nhìn thấy, trong mắt thật có tia kinh diễm.

Nhưng rất nhanh liền thu liễm, nói: “Bản vẽ này bây giờ đã là tuyệt tích, giá trị liên thành, ta không thể nhận.”

Nhâm Hoài Phong cười cười: “Có gì không thể nhận? Ta đưa người, người sẽ cầm, ai bảo ta coi trọng Tiêu Nhị công tử chứ? Dù bảo ta hái sao trời hái mặt trăng, ta cũng không do dự.”

13. Chương 13

Tiêu Diên Lễ đại khái xưa nay chưa từng có người nói thẳng mặt y như vậy, y gương mặt nhìn mặt Nhâm Hoài Phong đầy vẻ bất cần đời cả lơ phất phơ, tâm lý chìm một chút, nói: “Nhâm Tam công tử, chuyện cười này ta không thích.”

Trong lòng Nhâm Hoài Phong bị ba chữ “ta không thích” đâm cho đau nhói, hắn che giấu đau thương, nói: “Ta không nói đùa.”

Tiêu Diên Lễ nhìn chằm chằm Nhâm Hoài Phong, trong thần sắc mơ hồ có thể thấy được tức giận.

Nhâm Hoài Phong không thềm đến xía, hắn nhìn thẳng đôi mắt Tiêu Diên Lễ, chậm rãi nói rằng: “Từ ngày đến Đông phủ từ hôn nhìn thấy Tiêu Nhị công tử, ba chữ Tiêu Diên Lễ đã lòng ta rối loạn, nếu Tiêu Nhị công tử nguyện ý, Nhâm Hoài Phong ta có thể móc tim ra cho người xem.”

“Tiêu Nhị công tử nguyện ý xem sao?”

Có lẽ ánh mắt Nhâm Hoài Phong quá mãnh liệt mà chân thành, Tiêu Diên Lễ liền tránh khỏi tầm mắt hắn.

“Vốn nghe Nhâm Tam công tử phong lưu thành tính, bây giờ cũng phong lưu đến trên đầu ta?”

Khi đối diện lại lần nữa, trong mắt Tiêu Diên Lễ nhiều hơn một tia ngoan ý [1], phảng phất Nhâm Hoài Phong còn dám tiến lên một bước, y liền có thể đoạt mệnh đối phương.

[1] ngoan ở đây là độc ác, ngoan độc

Nhâm Hoài Phong trong lòng mơ hồ đau đớn, hắn cũng không biết tại sao, đáy lòng sinh ra từng tia từng sợi bi ai, quấn vòng quanh hắn khiến hắn không thở nổi.

Hắn liếc mắt nhìn rừng trúc xanh bên ngoài cửa sổ, nhớ tới lần lạc đường mấy tháng trước ở Tuyên Ninh hầu phủ, đi nhầm vào tẩm cư Tiêu Diên Lễ, lúc ấy hắn chưa cảm thấy tình cảm của mình với y, bắt gặp đối phương tắm rửa, sợ đến không dám nhúc nhích.

Tiêu Diên Lễ từ trước đến giờ luôn dùng ôn văn nhã đối xử với mọi người, kỳ thực trong xương lại là kẻ nắm quyền máu lạnh cứng rắn, không cho phép bất kỳ ai may mắn khiêu khích.

Những lời này của Nhâm Hoài Phong, e rằng đối với Tiêu Diên Lễ hắn là một loại sỉ nhục hoặc là khiêu khích đi.

Nếu Nhâm Hoài Phong cứ khăng khăng làm càn, Tiêu Diên Lễ nói không chừng sẽ lạnh lùng hạ sát thủ với hắn thật, một gia tộc sớm sa vào chính trị quyền mưu tranh đoạt, xưa nay cũng không phải hạng người lòng dạ yếu mềm.

Nhưng Nhâm Hoài Phong sợ, Nhâm Hoài Phong cảm thấy đời này chẳng có gì đáng sợ như thế.

“Ta ngày mai trở lại thăm ngươi.”

Nhâm Hoài Phong nói, quay người đi.

Ngày thứ hai, Nhâm Hoài Phong đúng hẹn mà đến, lần này hắn mang theo một chiếc ang rửa bút bằng ngọc, cũng là một bảo bối giá trị liên thành, nghe nói từ trong cung tiền triều lưu lại, Nhâm Hoài Phong chẳng thấy đẹp để gì, nhưng biết Tiêu Diên Lễ nhất định sẽ thích.

Có điều lần này Tiêu Diên Lễ không gặp hắn, hắn đợi ở cửa, nhưng hắn không để ý, đem đồ vật giao cho gã sai vặt thiếp thân của Tiêu Diên Lễ rồi đi.

Gã sai vặt không dám tự chủ trương, lại bị Nhâm Hoài Phong một phen dùng lời đầu môi chót lưỡi dọa dẫm, chỉ có thể nhận đồ.

Lúc đó Tiêu Diên Lễ ở trong phòng, y thấy bóng lưng Nhâm Hoài Phong quay người rời đi, cũng nghe mấy câu Nhâm Hoài Phong dao động gã sai vặt, gã sai vặt vào cửa, hỏi chủ nhân: “Nhị gia, cái này làm sao bây giờ?”

Tiêu Diên Lễ liếc mắt nhìn, nói: “Bỏ đi.”

Tái không nhìn nhiều.

Sau đó mấy ngày, Nhâm Hoài Phong nhiều lần đến cửa tìm Tiêu Diên Lễ, Tiêu Diên Lễ đều tránh không gặp.

Đồn đại trong kinh thành sôi sùng sục, Tuyên Ninh Hầu phủ tựa hồ cũng không để ý, Nhâm Hoài Phong càng vững như núi Thái Sơn, dường như cho rằng đam mê đoạn tụ là sự tình vớ vẩn.

Mãi đến lúc Thẩm Thừa Ninh không nhin nổi, trực tiếp tới tìm Nhâm Hoài Phong, đúng lúc Nhâm Hoài Phong xuất môn, lập tức đụng tình địch.

Hai người chính diện va vào, Nhâm Hoài Phong bị khí thế hùng hổ của Thẩm Thừa Ninh dọa sợ lui về phía sau, định thừa dịp chưa rõ ràng bỏ cửa chạy lấy người.

Ai ngờ Thẩm Thừa Ninh chỉ vào Nhâm Hoài Phong hô to: “Người đứng lại!”

Nhâm Hoài Phong đứng lại thật, hấn sau khi đứng vững liền bắt đầu diễn xuất màn thế gia công tử, mặc dù có chút không ra ngô ra khoai, nhưng đến cuối cùng mạnh mẽ trấn định, thoát nhìn rất dọa người.

Thẩm Thừa Ninh đến gần, nhìn Nhâm Hoài Phong, tâm lý càng căm ghét.

“Làm sao? Nhìn thấy bản Quận chúa liền định chạy? Chẳng lẽ chột dạ hay sao?”

Nhâm Hoài Phong cười nói: “Sao có thể? Chỉ là sợ Quận chúa lúng túng thôi.”

Thẩm Thừa Ninh vừa nghe liền nổi giận, “Ta lúng túng? Khẩu khí thật lớn! Đến tốt cùng là ai lúng túng còn chưa chắc đâu, Nhâm Tam, Tuyên Ninh Hầu phủ Tiêu Thế tử là hôn phu của ta, người dám to gan trên chộc đến Tuyên Ninh Hầu phủ và Thận Quận Vương phủ, quả nhiên dám ăn tim hùm gan báo!”

Nữ nhân một khi bắt đầu ghen sẽ không có đầu óc, Nhâm Hoài Phong cảm thấy Thẩm Thừa Ninh một chút công phu quý nữ Hoàng gia bề ngoài cũng không định duy trì, chưa gì đã bày ra bộ dáng đàn bà chanh chua rồi.

Nhâm Hoài Phong cười cười, “Thừa Ninh Quận chúa, hai chúng ta đều là nhân vật có máu mặt trong kinh

thành, ở trước công chúng tranh chấp qua lại, e sẽ mất mặt.”

Thẩm Thừa Ninh nói: “Chẳng lẽ người mất mặt lại là ta?”

Nhâm Hoài Phong nói: “Ta da mặt dày, không sợ bị người khác nói, ngược lại Thừa Ninh Quận chúa còn là một cô nương gia, chắc cũng sợ bị lời đồn không tốt quẩn thân? Hơn nữa, tâm ý Tiêu Nhị công tử thế nào, ta với ngươi có nói nữa cũng không được, Thừa Ninh Quận chúa vẫn là tự lo lấy đi!”

Nhâm Hoài Phong nói lời này có ngụ ý khác, Thẩm Thừa Ninh tức đến đỏ cả mặt, nghĩ đến việc hôn nhân cùng Tiêu Diên Lễ quả thật là do chính mình đi cầu Thái Hậu nương nương, Tiêu Diên Lễ phụng chỉ thành hôn hoàng mệnh làm khó.

Việc này không ít người biết, bàn về nàng cũng là cường giả cho người, không phải do hai bên tình nguyện, huống chi Tiêu thế tử từ trước tới nay chưa để ý nhiều tới nàng, nghĩ đến đây khiến nàng ngộp đến hoảng, nhìn Nhâm Hoài Phong tức đến ngaoan [1].

“Nhâm Hoài Phong, ngươi là đồ không biết xấu hổ! Anh danh một đời của Tiêu Thế tử đều bị ngươi hủy sạch rồi! Ngươi còn dám ở đây ăn nói ngông cuồng, miệng phun đầy phân! Xem bản Quận chúa không đánh cho ngươi răng rơi đầy đất!”

Nói liền muốn động chân động tay, Thẩm Thừa Ninh cũng là võ tướng thế gia, chính là tương môn hổ nữ, nhân gia huân quý trong kinh thành đều biết, Thừa Ninh quận chúa từ nhỏ tập võ, đến nam tử cũng không phải đối thủ của nàng.

Nếu không phải có cái danh tiếng này, ngưỡng cửa Thận Quận Vương phủ sớm đã bị đám công tử cầu thân đập nát rồi, thậm chí muốn tiến cung làm Hoàng tử phi cũng có tư cách.

Nhâm Hoài Phong vừa thấy điệu bộ này, vội lui về sau một bước, giơ tay ra hiệu Thẩm Thừa Ninh dừng tay: “Thừa Ninh Quận chúa, quân tử động khẩu không động thủ, nếu thật động thủ, ta cũng tuyệt đối sẽ không cùng nữ nhân động thủ.”

Thẩm Thừa Ninh nhìn thấy Nhâm Hoài Phong lộ vẻ kinh sợ, lập tức nở nụ cười.

“Nhâm Tam, ngươi tốt xấu cũng là Phụng An bá chi tử [2], có dám cùng ta quang minh chính đại đấu một hồi hay không?”

[2] con thứ, ngoài trừ con đầu lòng thì đều gọi “chi tử”

Nhâm Hoài Phong nói: “Không dám!”

Thẩm Thừa Ninh đang muốn cười nhạo, Nhâm Hoài Phong tiếp tục nói: “Ta sợ thắng Thừa Ninh Quận

chúa, quận chúa không còn mặt mũi gả cho Tiêu Nhị công tử.”

Lông mày phượng của Thẩm Thừa Ninh nhảy một cái, cả giận nói: “Nhâm Tam, ta ngày hôm nay không khiến người quỳ xuống đất xin tha, ta tự đi cầu Thái Hậu nương nương thu hồi kết hôn chỉ!”

Nhâm Hoài Phong sững sốt một chút, không khỏi nói: “Lời ấy của Thừa Ninh Quận chúa thật chứ?”

“Ta Thẩm Thừa Ninh quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy!”

Nhâm Hoài Phong nói: “Đã như vậy, ta không thể không đáp lại chiến thư của Quận chúa!”

“Nếu lỡ làm Quận chúa bị thương, Quận chúa cũng đừng về nhà khóc nhè cáo trạng nha!”

Nhâm Hoài Phong cười hì hì nhìn Thẩm Thừa Ninh, Thẩm Thừa Ninh đột nhiên cảm thấy có gì không đúng, nàng biến sắc, đầu óc phút chốc tỉnh táo lại.

Nàng nghĩ đến mẫu thân thường cùng di nương trong nhà đấu trí đấu dũng, nếu theo tính toán của đối phương, đem đối phương đặt trong mắt, chính là tự hạ thấp thân phận, cổ vũ uy phong đối phương.

Nhâm Hoài Phong thân phận gì, chính mình thân phận gì, đáng giá so sánh với hỗn tiểu tử này sao? Vô luận bên ngoài đồn đại ra sao, Nhâm Hoài Phong là một nam tử, có thể khiến Tiêu Diên Lễ lấy về nhà hay sao? Tiêu Diên Lễ cũng tuyệt đối không thể động tâm dụng tình với một nam tử, mình quả sự tức đến đập mạch rồi!

Đồng suy nghĩ này lần lượt xuất hiện trong mấy giây, nàng tự trách bản thân sao lại hồ đồ như vậy, hồi tưởng mấy câu nói cãi qua cãi lại với đối phương!

Thẩm Thừa Ninh hận đến ngứa răng, mục đích đối phương bắt quá là vì để nàng không gả cho Tiêu Diên Lễ, nàng sẽ không để người này được như ý!

Chỉ là lời đã nói ra, sao có thể thu hồi? Nàng đã cười hổ khó xuống rồi!

Thẩm Thừa Ninh nháy mắt trầm mặc, sắc mặt nhiều lần biến hóa, Nhâm Hoài Phong tất nhiên không từ bi đến nỗi cho nàng bậc thang đi xuống, lạnh lùng nhìn nàng.

Thẩm Thừa Ninh cắn răng nghiêng lợi nói: “Nhâm Tam chớ vội hung hăng, khóc nhè chỉ sợ không phải ta, mà là người đó!”

“Ồ?” Nhâm Hoài Phong cười nói, “Người có thể làm gì ta?”

Dáng dấp muốn ăn đòn thực khiến người ta hận không thể giết chết hẳn.

Ánh mắt Thẩm Thừa Ninh lạnh lùng nhìn hẳn, người bàng quan đến mấy cũng cảm thấy sau lưng tê rần ngứa ngáy.

“Đây là người tự tìm!”

Thẩm Thừa Ninh dứt tiếng, vẫy vẫy tay, một đám hắc y nhân lập tức xuất hiện, người nào cũng lưng hùm vai gấu, vừa nhìn đã biết tráng hán quanh năm luyện võ.

Nhâm Hoài Phong chấn động trong lòng, muốn nói cái gì đó.

Thẩm Thừa Ninh nói: “Bản Quận chúa là một cô gái yếu đuối, lấy nhiều khi ít, chắc Nhâm tiểu Bá gia sẽ không để ý.”

Nàng phát ra tiếng cười trong trẻo như tiếng chuông bạc, Nhâm Hoài Phong lại nghe khiếp người, chỉ thấy nữ tử trẻ tuổi trước mắt làm một động tác, mười mấy tên hắc y tráng hán cùng nhau tiến lên, bao quanh bốn phía Nhâm Hoài Phong.

“Thừa Ninh quận chúa, người như vậy luận võ không công bằng a!” Âm cuối trở nên run rẩy.

Thẩm Thừa Ninh mỉm cười nói: “Thừa Ninh là tiểu nữ tử, không phải chân quân tử, Nhâm tiểu Bá gia chưa từng nghe tới một câu nói sao? Duy nữ tử dữ tiểu nhân, vì nan dương dã [1], hôm nay người ở trước mặt mọi người khiêu khích ta, ta đương nhiên phải để người rõ, miễn cho người khác cho rằng Thẩm Thừa Ninh ta dễ ức hiếp!”

[1] Duy chỉ có phụ nữ và tiểu nhân là khó giáo dục

Có câu nói hai quyền khó địch bốn tay, Nhâm Hoài Phong cuối cùng được người khiêng về.

Tuy rằng người Phụng An Bá phủ nghe tin rất nhanh, nhưng vẫn không tránh được bi kịch của Nhâm Hoài Phong.

Thái độ đùa giỡn đến vô lại của Thẩm Thừa Ninh, phải xếp hàng đầu.

Thận Quận Vương phủ cũng là cao thủ khổng chế dư luận, buổi chiều phiên bản truyền tới tai Tiêu Diên Lễ là, Nhâm Hoài Phong không biết điều khiêu khích sỉ nhục Thừa Ninh Quận chúa, bị hộ vệ Thận Quận Vương phủ ra tay giáo huấn, cuối cùng cong móng bỏ chạy.

Người khác nghe tới, đại khái thêm một trò cười cho thiên hạ náo loạn.

Tiêu Tứ Lang có tâm ý dò xét Tiêu Diên Lễ, trong miệng không quên tổn hại Nhâm Hoài Phong vài câu, “Tiểu tử Nhâm Tam này đúng là chán sống! Một đại nam nhân đi tìm một nữ tử đánh nhau, còn cong đuôi chạy trốn, thật mất mặt.”

Tiêu Diên Lễ chấp bút luyện chữ, không nói một lời.

Tiêu Tứ Lang tiếp tục nói: “Ta thật hối hận khi phát thiệp mời cho Nhâm gia, người nói thời điểm ta và Tích Thu báai đường, hẳn sẽ không tới nháo chứ? Đúng rồi, thiệp mời của người và Thừa Ninh Quận chúa còn chưa phát ra ngoài, cũng đừng phát cho Nhâm Tam, chiếu theo tính tình Phong tiểu tử này, khéo phát rồ lên ấy chứ!”

Ngòi bút Tiêu Diên Lễ hơi dừng, một bức chữ tốt bị hỏng.

Hắn rũ con người vo bức chữ này thành một cục, ném vào trong thùng rác, mặt không hề biểu lộ chút cảm xúc nào, bộ dáng thoát nhìn đặc biệt bạc tình.

“Phụng An Bá phủ không thể không mời, hẳn không dám ở Tiêu gia phát rồ.” Tiêu Diên Lễ lạnh nhạt nói.

Tiêu Tứ Lang quan sát ca ca một lúc, nói: “Ta thật hoài nghi, đồn đại là thật.”

Tiêu Diên Lễ nói: “Thật thì sao? Giả thì sao?”

Tiêu Tứ Lang đồng tình với Tiêu Diên Lễ nói, “Cũng đúng, Nhị ca người thú thê sinh tử liên quan gì tới hắn? Nếu hắn là nữ tử, ngược lại cũng thôi, một nam nhân còn giả mù tâm ý cái gì? Ta không tin hắn thật sự có tâm tư đó, hậu viện nhiều mỹ thiếp thứ tử như vậy, nói quỷ nghe quỷ cũng không tin!”

Tiêu Diên Lễ không nói tiếp, bộ dáng hắn chăm chú thoát nhìn không muốn bị bắt luận người nào quấy rối, Tiêu Tứ Lang tự giác cảm thấy mất mặt, nghĩ đi Đông phủ gặp lão bà, vừa bước tới ngoài cửa, đột nhiên nghe ca hắn dùng ngữ khí bình tĩnh ừ một tiếng.

Hắn kinh ngạc, lập tức nhận ra đây là phản ứng tán thành với lời hắn vừa nói.

Tiêu Tứ Lang cười nói: “Nhị ca, người phản ứng như này không khỏi quá chậm đi, luyện chữ luyện đến choáng váng rồi!”

Tác giả có lời muốn nói:

Bọn họ sẽ bên nhau, happyending~

14. Chương 14

Nhâm Hoài Phong hơn nửa tháng không xuất môn, lưu ngôn phỉ ngữ truyền khắp kinh thành, Nhâm Hoài Phong làm như không thấy, Tuyên Ninh Hầu phủ cũng không có bất cứ động tĩnh gì, Thừa Ninh Quận chúa phảng phất cũng thành gái ngoan đợi gả, làm đại gia khuê tú giữ mình không ra khỏi cổng.

Về phần Thiên gia, dường như không nghe bất cứ một thanh âm nào từ ngoại giới. Thái tử làm phản, bức vua thoái vị, đã xài hết tinh lực của đại đa số hào môn huân quý, chút chuyện nhỏ của Phụng An Bá Thế tử này, coi như không đáng kể.

Nửa tháng sau, kinh thành mở thi Hội mỗi năm một lần. Lúc đó giữa hè, kinh thành có một nơi nghỉ mát, tụ tập không ít tài tử phong lưu, hơn nữa qua mấy tháng nữa chính là khoa cử khảo thí ba năm một lần, thi Hương sắp tới, lượng lớn thư sinh đều đổ về kinh thành, mười năm học hành gian khổ, chỉ vì một chốc ghi tên bằng vàng.

Người đọc sách nhiều hơn, tự nhiên người học đòi văn vẻ cũng nhiều.

Kinh thành thi Hội lập tức trở thành nơi náo nhiệt nhất, các đại thế gia quý tộc tham dự không ít, Tiêu Diên Lễ cũng nhận lời mời gia nhập hàng ngũ.

Tiêu Diên Lễ đi, Nhâm Hoài Phong chỉ cần có thể bước được, nhất định sẽ cùng đi.

Trư Mao nói: “Tâm tư Tam gia chúng ta, đặt cả trên người Tiêu Thế tử, chính là dù có cụt tay gãy chân, cũng phải bỏ đến bên cạnh hắn, dù có bỏ không nổi, cũng phải gọi bọn nô tài nhắc qua, ta trước nay chưa từng thấy người nào mơ hão như vậy!”

Nhâm Hoài Phong trừng Trư Mao: “Mồm miệng không phun ra được một lời hay ho nào, cái gì gọi là mơ hão, gia có mơ hão cũng là mơ hão một cách kiêu ngạo!”

Ngày thi Hội, Nhâm Hoài Phong chọn chỗ tốt nhất nhìn rõ Tiêu Diên Lễ, hai người tuy rằng không quá gần, nhưng cũng coi như không xa lắm.

Danh tiếng công tử bột của Nhâm Hoài Phong thực sự hơn cả sấm bên tai, đại đa số người đọc sách tự cho mình thanh cao cũng không muốn làm bạn với hắn, nhìn thấy hắn đến kinh thành thi Hội, không khỏi lộ vẻ khinh thường.

Lại có thêm người truyền tai vài câu nội tình, mọi người sâu sắc nhìn Nhâm Hoài Phong, một công tử ca thích nam sắc, bên ngoài tô vàng nạm ngọc bên trong thối rửa, còn tơ tưởng ăn thịt thiên nga, dây dưa với Tuyên Ninh Hầu phủ Tiêu Thế tử, thật mất mặt đến cực điểm!

Nhâm Hoài Phong thờ ơ chẳng mấy may để ý, hắn nghĩ thầm mình đường là Thế tử Bá phủ, đám thư sinh đi thi tú tài các người dám tới đánh ta sao?

Dĩ nhiên không người nào dám động thủ trên chộc Nhâm Hoài Phong, bất quá ngoài miệng nói vài câu không dễ nghe, Nhâm Hoài Phong coi như chính mình điếc, chẳng nghe thấy cái gì hết.

Tiêu Diên Lễ kỳ thực nhận ra ánh mắt Nhâm Hoài Phong, y cực kỳ nhạy cảm, khoảng chừng lần đầu tiên Nhâm Hoài Phong nhìn sang, y đã nhận ra rồi, có điều y trước nay bất động thanh sắc, không có ai có thể nhìn ra tâm tư của y rốt cuộc là gì.

Kinh thành thi Hội, là cùng bằng hữu thi Hội, người tới nơi này phải chuẩn bị ngâm thơ đối đáp cho tốt. Tiêu Diên Lễ xuất thân thế gia, dù tổ tông là võ tướng, nhưng từ nhỏ đã học văn thơ, tài hoa tuyệt đối không thua bất kỳ người nào ở đây. Ngược lại Phụng An Bá phủ Thế tử Nhâm Hoài Phong, nổi danh phá gia chi tử vô liêm sỉ, không học không hành, ăn chơi chè chén lại phi thường lợi hại, thường ngày không tới những chỗ thế này, năm nay lại đột nhiên xuất hiện, những kẻ không ưa đương nhiên phải tìm cách khiến hắn cực mất mặt.

Đúng như dự đoán, có người chuyên môn điểm tên Nhâm Hoài Phong, người kia chấp tay, nhìn như cung kính, kì thực đuôi lông mày khóe mắt đều là châm chọc.

“Nhâm tiểu Bá gia hiếm thấy đến đây, chúng ta chưa từng có vinh hạnh thấy phong thái tiểu Bá gia, không bằng hôm nay để ta mở rộng tầm mắt.”

Nhâm Hoài Phong sớm biết hôm nay đến đây sẽ bị người làm khó dễ, nhưng hắn cũng không sợ, thủ sẵn ba trăm bài Đường thi Tổng từ [1], sẵn sàng lấy ra ứng đối, dù có làm trò cười cho thiên hạ, bất quá vì giúp kinh thành thêm một đoạn trò cười thôi, ngược lại trên đời này chưa bao giờ thiếu người cười hắn, thêm một người bớt một người cũng không sao.

[1] Đường thi = thơ Đường; Từ vốn là phối hợp nhạc của nước Yên, bắt nguồn từ đời Tùy, đời Đường đến hai đời Tống thì đạt tới trình độ hưng thịnh nhất, sau này dần dần thoát ly âm nhạc để trở thành một thể thơ câu dài câu ngắn, rồi được lưu truyền cho tới ngày nay là những bài thơ có cách luật.

Nhâm Hoài Phong cười nói: “Đã vậy, tiểu gia khó chối từ.”

Tiêu Diên Lễ nghe vậy, liếc mắt nhìn Nhâm Hoài Phong.

Cái nhìn này bị Nhâm Hoài Phong bắt gặp, Nhâm Hoài Phong hướng y lộ ra một nụ cười, Tiêu Diên Lễ dịch chuyển con ngươi, tựa hồ cái gì cũng không thấy, Nhâm Hoài Phong cũng không thèm để ý.

Hắn nói: “Làm thơ thường không có nghĩa lý gì cả, với ta mà nói, ta chỉ muốn vì một người làm thơ tình, mới không phụ ta trăm tư suy nghĩ đã lâu!”

Nhâm Hoài Phong vừa dứt lời, mọi người một trận ồn ào, kẻ gan lớn tri tình [2] tò mò không nhịn được liếc nhìn thần sắc Tiêu Diên Lễ, liền thấy Tiêu Diên Lễ vững như núi Thái Sơn, tâm lý không khỏi dao động, tin đồn truyền khắp kinh thành đến tột cùng là thật hay giả, Tuyên Ninh hầu không tức giận sao?

[2] biết sự tình

Nhâm Hoài Phong đứng lên, nhìn về phía Tiêu Diên Lễ.

Một lúc lâu không nói một lời, có người liền châm biếm nói: “Nhâm tiểu Bá gia không lẽ nước tới chân mới nhảy, nói hay như hát, khiến chúng ta chờ, nửa ngày cũng không nói tiếng nào?”

Nhâm Hoài Phong cười ha ha, “Ta sợ kinh ngạc lỗ tai các người.”

Người kia cười nhạo nói: “Nhâm tiểu Bá gia có gì cứ nói.”

Nhâm Hoài Phong tăng hắng một cái, liền ngâm Kinh Thi: “Sơn hữu mộc hề mộc hữu chi, Tâm duyệt quân hề quân bất tri [3]...”

[3] Dịch nghĩa:

Núi có cây, cây có cành,

Lòng mến thích chàng rồi, chàng không hay.

Hai câu này vừa thốt ra, mọi người im lặng chốc lát, lập tức Nhâm Hoài Phong chậm rãi nói tiếp:

“Thế nhân gọi là ta luyện kinh thành, kỳ thực chỉ luyện kinh thành mỗ.”

(chưa tìm được nguyên tác hai câu này)

“Chưa từng tương phùng trước tiên nở nụ cười, gặp mặt lần đầu liền đã chấp nhận bình sinh.”

“Nguyện hữu tuế nguyệt khả hồi thủ, thả dĩ thâm tình cộng bạch đầu.”

Nguyện năm tháng qua ngoảnh nhìn lại, lại dùng thâm tình đi đến bạc đầu.

“Gió xuân mười dặm không bằng người, chỉ cầu một người Tiêu Diên Lễ.”

Lấy ý từ câu: *Nhược thủy tam thiên, chí thử nhất biều âm; kiêu hoa vạn đoá, độc thái nhất chi liên*, nghĩa là: *Ba nghìn dòng chảy, chỉ mức một gáo nước; hoa tươi vạn đoá, chỉ bẻ một cành sen*

Nhâm Hoài Phong cao giọng ngâm, từng câu từng chữ để mọi người nghe được rõ ràng, đặc biệt câu cuối cùng, mặt hắn hướng Tiêu Diên Lễ rống lên, thi Hội nguyên bản lú ra lú rú nhất thời yên tĩnh giống như cái gì cũng chưa từng xảy ra.

Nhâm Hoài Phong không sợ bất luận ánh mắt người nào, con mắt của hắn chỉ thấy Tiêu Diên Lễ, Tiêu Diên Lễ cơ bản không nghĩ tới Nhâm Hoài Phong nói trắng ra như vậy, thậm chí câu cuối cùng, mà cầu một người Tiêu Diên Lễ, lời này là ý gì?

Tiêu Diên Lễ sắc mặt không đổi nhìn chằm chằm Nhâm Hoài Phong, Nhâm Hoài Phong trên mặt là ý cười nhàn nhạt, ánh mắt hắn sáng quắc thâm tình.

Tiêu Diên Lễ nhíu mày, mọi người tựa hồ chờ một vở kịch tức giận lớn, nhưng không có.

Tuyên Ninh Hầu Thế tử vĩnh viễn bình tĩnh kiềm chế như vậy, bất quá nhiều nhất cau mày, giận tím mặt đều không có, nhưng càng như vậy càng đáng sợ, Nhâm Hoài Phong trong lòng cũng không chắc chắn, hắn lần này bày tỏ đến kinh thiên động địa, lại lo Tiêu Diên Lễ khí không thuận, rút kiếm giết chết mình.

Tâm lý có chút chột dạ, trên mặt liền lộ ra nụ cười khúc khích, nói: “Chính là, vừa thấy Tiêu Lang sai lầm chung thân, không gặp Tiêu Lang cả đời sai lầm, Tiêu Thế tử phong thái động lòng người, Hoài Phong ngưỡng mộ đã lâu, kính xin Nhị gia chớ trách tội!”

Hắn chấp tay, khóe mắt đầy ý cười dịu dàng.

Tiêu Diên Lễ yên lặng nửa ngày, nói: “Tính cách Nhâm tiểu Bá gia, Tiêu mẫu và người đạo bất đồng bất tương vi mưu [4], lệnh tôn và Tuyên Ninh Hầu phủ ta giao tình không tệ, những lời ấy của tiểu Bá gia ta chưa từng nghe qua, tiểu Bá gia tự lo lấy!”

[4] Không cùng chí hướng thì không thể cùng nhau mưu sự nghiệp được

Nói xong y liền đứng dậy, phất tay áo rời đi.

Nhâm Hoài Phong nhìn bóng lưng y, thở dài một hơi.

Nếu người kia nổi giận còn tốt chút, cố tỏ ra đoan trang tự tin đến như vậy, cư xử nhẹ như mây gió, hắn càng cảm thấy thất vọng cực độ, đừng đùa a đừng đùa!

Tiêu Diên Lễ đi, Nhâm Hoài Phong cũng cần tiếp tục ở lại, trực tiếp rời đi.

Lúc gần đi còn nghe thấy tiếng mọi người xem thường, mắng hắn thâm từ hiểm khúc, mắng hắn vô sỉ thói tha, cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga, còn mắng hắn đường đường là nam nhân mà không biết xấu hổ, bại hoại danh tiếng Nhâm lão Bá gia...

Nhâm Hoài Phong nghe mấy câu này, đều bỏ ngoài tai, không gây thương tổn được hắn...

Duy nhất có thể gây tổn thương cho hắn, chỉ có một người Tiêu Diên Lễ.

Tiêu Diên Lễ chân trước trở về phủ, Nhâm Hoài Phong chân sau theo đến.

Tin tức Tuyên Ninh Hầu phủ nhanh nhạy, hướng chỉ kinh thành thi Hội còn liên quan đến Thế tử nhà mình, tự nhiên đầu đuôi câu chuyện đều biết rõ ràng, Tiêu Tứ Lang phản ứng đầu tiên, khí thế hung hăng nâng kiếm muốn chém đầu Nhâm Hoài Phong, bị nữ chủ Đông Tích Thu ngăn cản.

Nói thật Đông Tích Thu cũng không hiểu nổi, vì cái gì sự tình phát triển đến mức này, kiếp trước Nhâm Hoài Phong không thích nam sắc, nữ nhân bên cạnh đủ loại kiểu dáng đều có, nhưng đối nam nhân không hề có cảm giác gì, mặc dù có người từng đề cử cũng không thử nghiệm, không ngờ kiếp này lại gây ra trận chiến lớn như vậy, quả thực khai mở tam quan nằng.

Nàng không khỏi nghĩ đến xảy ra sai sót chỗ nào, hay Nhâm Hoài Phong này không phải Nhâm Hoài Phong kiếp trước kia? Đông Tích Thu không dám nghĩ, càng không dám hướng Nhâm Hoài Phong báo thù, hướng chỉ nàng bây giờ gia đình mỹ mãn, tâm báo thù cũng càng ngày càng nhạt.

Thời điểm Nhâm Hoài Phong đuổi tới Tuyên Ninh Hầu phủ, Đông Tích Thu đang khuyên nhủ Tiêu tứ lang, không ngờ chính chủ gây sự đích thân tới nhà.

Tiêu Tứ Lang rút kiếm đâm đi, Nhâm Hoài Phong chật vật né tránh, Đông Tích Thu nghĩ thầm không thể để một cái Thế tử công huân thế gia có chuyện tại Tuyên Ninh Hầu phủ, liền gắt gao kéo Tiêu Tứ Lang lại.

Nhâm Hoài Phong nói: “Tiêu Tứ Lang, đây là chuyện giữa ta và Tiêu Diên Lễ, không liên quan tới người! Người tránh ra!”

“Khẩu khí thật lớn!” Tiêu Tứ Lang cả giận nói, “Người hôm nay ở thi Hội làm thơ làm nhục Nhị ca ta, Nhị ca ta rộng lượng tha cho người, người còn dám được voi đòi tiên tìm tới cửa, thật sự không coi Tiêu gia ta ra gì đúng không? Hôm nay ta nhất định phải khiến người trả giá thật lớn!”

Nhâm Hoài Phong nói: “Trả giá thật lớn mà có thể vào được trong lòng Tiêu Diên Lễ, muốn đánh đổi cái gì cứ việc nói với ta, ta không một câu oán hận!”

“Được, còn dám ăn nói ngông cuồng, nghĩ ta không dám giết người!”

Đông Tích Thu thực sự không ngăn được Tiêu Tứ Lang, dù sao một đại nam nhân, bị Nhâm Hoài Phong chọc sinh khí như vậy, ai nói cũng không nghe.

Đông Tích Thu không thể làm gì khác hơn ngoài hét lên với Nhâm Hoài Phong: “Người còn không đi nhanh

lên, muốn bị đánh chết thật sao?”

Nhâm Hoài Phong liếc mắt nhìn Đông Tích Thu, mặt không biến sắc.

Nhóm nô tỳ vây xem cũng không dám tiến lên đánh lú, dù sao cũng là chuyện riêng của chủ tử, là chuyện bí mật, chỉ lo đánh lú nhiều hơn sẽ bị giết người diệt khẩu, vài người chạy đi tìm Tiêu lão thái quân và Tiêu Diên Lễ làm chủ.

“Tiêu Tứ phu nhân, việc này ngài khỏi ngăn, Nhâm Hoài Phong ta ai làm nấy chịu, vốn có tâm ý với Tiêu Nhị gia, không có gì phải trốn, càng không có gì không dám thừa nhận!”

“Khá lắm không dám thừa nhận, người còn muốn tới cửa đòi thuyết pháp hay sao? Nhâm Hoài Phong, ta chưa từng thấy người nào không biết xấu hổ như vậy!”

Tiêu Tứ Lang vừa dứt lời, Nhâm Hoài Phong đang chờ cãi lại, đột nhiên thấy đối diện có người đi tới, hẩn ngẩn người, trên mặt hiện ra vẻ mừng rỡ.

Người kia xưa nay một bộ dáng dấp công tử nhẹ nhàng, khiến người ta hoài nghi hẳn tựa hồ không phải xuất thân từ võ tướng thế gia, mà từ văn võ.

Y đoạt kiếm trong tay Tiêu Tứ Lang, Nhâm Hoài Phong khẽ run lên, chỉ thấy Tiêu Diên Lễ từng bước từng bước đi tới, dường như muốn nổi xung.

Đây là dáng dấp hẳn xưa nay chưa từng gặp, Nhâm Hoài Phong nghĩ lui về phía sau một bước, cuối cùng vẫn là miễn cưỡng nhịn được.

Mũi kiếm lạnh lẽo chỉ vào cổ Nhâm Hoài Phong, trên mặt người kia lộ ra biểu tình tiêu điều.

Đây là lần đầu tiên Nhâm Hoài Phong nhìn thấy biểu tình hung ác như vậy trên mặt Tiêu Diên Lễ, hẳn có thể sâu sắc cảm nhận được, nếu như một lời không hợp, nam nhân trước mặt này thật sẽ đem hẳn một kiếm đâm chết.

“Nhâm tiểu Bá gia, ta đã cho người cơ hội, nhưng người không biết điều, thì đừng trách ta không khách khí.”

Trên thân kiếm phản xạ hàn quang có chút chói mắt, Nhâm Hoài Phong kim lòng không được híp mắt một cái, nhú mày.

Chỉ nghe người kia nói: “Ta không thể giết người, là nể tình lão Bá gia, nhưng ta giết người, cũng không ai luận tội ta, đừng thấy ta khoan dung, mà được voi đòi tiên!”

Tiêu Diên Lễ trong mắt đều là sát khí chân thực, so với Tiêu Tứ Lang càng thêm hung ác, Nhâm Hoài Phong ý thức rõ ràng, nam nhân này thật muốn giết hắn.

Chỉ cần mình tiến thêm một bước nữa, y sẽ vì toàn bộ Tuyên Ninh Hầu phủ Tiêu thị gia tộc, không chút lưu tình mà lấy đi tính mạng của mình.

Nam nhân này tuyệt đối sẽ không cho phép bất kỳ tình huống trở ngại lợi ích của gia tộc nào phát sinh.

Cho nên nhất định sẽ xóa bỏ mình.

Nhâm Hoài Phong đột nhiên cảm thấy bi thương, tuyệt vọng từ đáy lòng thấm ra, thấm thấu đến tế bào toàn thân, cơ hồ khiến hắn đứng cũng không vững.

Đi tiếp nữa, là một con đường chết.

Nhưng hắn đã không còn đường lui.

15. Chương 15

Nhâm Hoài Phong bi thương mà nhắm hai mắt lại, thở dài nói: “Vậy người giết ta đi!”

Nam nhân đối diện thoáng không có động tĩnh, chớp mắt hắn nghe thấy một chữ: “Cút!”

Nhâm Hoài Phong bất động, Tiêu Tứ Lang tự tay giữ cổ tay hắn, vừa nhắc vừa tha hắn ra ngoài.

Nhâm Hoài Phong giây dựa, hai mắt nhìn chăm chăm Tiêu Diên Lễ.

Trên mặt Tiêu Diên Lễ lộ ra hờ hững, bàn tay nắm kiếm nổi lên gân xanh ngoằn ngoèo, hắn đang cực lực nhẫn nại kích động muốn giết hắn.

“Khoan đã!”

Tiêu lão thái quân đi tới, Tiêu tứ lang buông Nhâm Hoài Phong ra.

Nhâm Hoài Phong sửa sang lại cổ áo ngổn ngang, ánh mắt Tiêu lão thái quân rơi trên người Nhâm Hoài Phong, khoảng chừng chỉ vài giây, Tiêu lão thái quân mở miệng: “Nhâm Tam công tử, người cũng coi như được ta nhìn lớn lên, Nhâm gia người cùng Tiêu gia ta cũng từng kề vai chiến đấu, giữa hai nhà chúng ta

luôn có một phần tình nghĩa.”

Nhâm Hoài Phong không nói lời nào.

Tiêu lão thái quân nói: “Ta không hi vọng Nhâm Tam công tử nhất thời kích động làm hỏng tình cảm hai nhà, tính tình Nhâm Tam công tử, Tiêu gia ta phụng bồi không nổi, nếu nhất định phải dây dưa không dứt, thì đừng trách Tiêu thái quân ta trở mặt không quen biết!”

Nhâm Hoài Phong đối mặt Tiêu lão thái quân nữ cường như vậy đến cùng có chút nhút nhát, hấn liếc mắt nhìn chăm chăm Tiêu Diên Lễ.

Sắc mặt Tiêu Diên Lễ lạnh lẽo cứng rắn, Nhâm Hoài Phong không nói gì, những người khác cũng không nói gì.

Tiêu lão thái quân đang đợi thái độ hấn, thấy Nhâm Hoài Phong chỉ giữ trầm mặc không phối hợp, không khỏi lạnh sắc mặt: “Nhâm Tam công tử, nơi này là Tiêu gia, không phải Phụng An Bá phủ người, tiểu Bá gia người muốn phong lưu tiêu sái, nên hồi Nhâm phủ người đi, Tứ Lang, tiễn khách!”

Gia chủ hạ lệnh đuổi khách, Nhâm Hoài Phong không có lý do lưu lại.

Hấn lùi về hai bước, đột nhiên dừng lại, đi tới trước mặt Tiêu Diên Lễ, Tiêu Diên Lễ chân mày nhíu chặt.

Nhâm Hoài Phong nói: “Ta muốn nói với người một câu.”

Tiêu Diên Lễ nói: “Người và ta không có lời nào để nói.”

Nhâm Hoài Phong không chịu nổi ngữ khí đối phương lạnh lùng như vậy, nhưng vẫn tiếp tục mở miệng: “Người muốn giết ta cũng tốt, Tiêu gia người muốn diệt Nhâm gia ta cũng được, ta chỉ có một câu.”

“Ta muốn cùng Quân hiểu nhau, trường mệnh vô tuyệt. Sơn vô lăng, nước sông vì kiệt, đông sét đánh chân, hạ vũ tuyết, thiên địa hợp, nãi dám cùng Quân tuyệt.”

(Ta muốn cùng chàng làm tri kỉ, chết không chia lìa. Chừng nào núi không còn xanh, sông không còn nước, sét đánh mạnh mùa đông, mưa tuyết rơi mùa hạ, trời đất hợp làm một, mới rời xa chàng)

Nói xong câu này, Nhâm Hoài Phong nhìn chăm chăm mắt Tiêu Diên Lễ phút chốc, kéo khóe miệng cười cười, quay người đi.

Từ sau ngày ấy, Nhâm Hoài Phong bệnh nặng, suốt ngày ở trong phủ không ra khỏi cửa, nhưng đề tài mọi câu chuyện trà dư tửu hậu trong kinh thành dù sao vẫn không thể thiếu hấn.

Có điều, người này không ra khỏi cửa, dường như toàn bộ thế gian đều yên lặng mấy phần.

Tiêu Diên Lễ vẫn việc mình mình làm như thường lệ, không bị bất kỳ người nào ảnh hưởng, thoạt nhìn vững vàng như núi.

Ngược lại, Thừa Ninh Quận chúa không chịu được, cầu xin Thận Quận Vương Phi, sớm tổ chức hôn kỳ cho hai nhà, nàng cũng không biết tại sao, luôn cảm thấy hoảng hốt, nếu không nắm chắc trong tay mình, tựa như trở nên mình mới là người lén lút vậy.

Cho nên nàng muốn nhanh chóng trở thành Tuyên Ninh Hầu phủ Tiêu Nhị phu nhân.

Ngày không tính là ngày tốt nhất, nhưng cũng không kém chút nào, dù việc kết hôn vội vàng, lễ nghi khí thế hai bên vẫn chu toàn, khiến người hâm mộ không thôi.

Nhâm Hoài Phong cái gì cũng không biết, hấn cảm thấy trong phủ bệnh đến quên hết tất cả, đảo mắt mấy ngày nóng đã qua đi, khí trời chuyển lạnh, cũng không cần Trư Mao cả ngày quạt cho hấn.

Thỉnh thoảng hấn sẽ nhìn nơi nào đó đến gần người, sững sờ chốc lát liền phục hồi tinh thần, giữa lúc hoảng hốt phảng phất nhìn thấy bóng hình Tiêu Diên Lễ. Có điều hấn đè nén, tận lực đem phần tình cảm ngọt ngào này chuyển thành tâm tư bình thường, giữ vững bộ dáng bất động.

Nửa đêm hấn giật mình tỉnh giấc, trong tai tựa hồ nghe tiếng lễ nhạc, lúc cẩn thận nghe lại, lại cái gì cũng không nghe được.

Hấn đứng dậy ra sân đi lại, đi tới đi lui liền ra khỏi cửa, hai gã sai vặt gác đêm chụm đầu tán gẫu, nói rằng: “Nghe nói hôm nay Tuyên Ninh Hầu phủ vô cùng náo nhiệt, thú Hoàng Phi cũng chỉ đến như thế.”

Nhâm Hoài Phong đột nhiên dừng lại, bốn chữ Tuyên Ninh Hầu phủ nện trong lòng hấn, lại nghe một gã sai vặt khác nói: “Đúng vậy, cũng không biết tại sao phủ chúng ta vậy mà không ai đi...”

“Hôn lễ tổ chức sớm, chắc Tuyên Ninh Hầu phủ không báo Tam gia chúng ta đi, trước huyên náo như vậy...”

Cơn đau chậm chạp mà dữ dội lan khắp người Nhâm Hoài Phong, cơ hồ hành động theo bản năng, liền hướng về phía Tiêu gia đi.

Hai gã sai vặt đang hăng say thảo luận hoàn toàn không biết gì.

Đêm càng lạnh, lúc này đã là nửa đêm, bầu trời tối tăm, cảnh vật xung quanh không thấy rõ ràng.

Nhâm Hoài Phong lao nhanh trên đường yên tĩnh không người, hấn cũng không biết mình tại sao muốn

đuổi theo, chỉ là một loại bản năng thúc giục.

Trong nháy mắt đó hắn nghĩ, mình đi náo loạn lễ cưới y, y nói không chừng trong cơn tức giận sẽ giết mình.

Bất quá nếu không đi, hắn không nhịn nổi.

Quán rượu nhỏ bên đường bán rượu suốt đêm, tiểu lão bản đang ngủ gà ngủ gật trên quầy, Nhâm Hoài Phong móc trong người ra một khối ngọc bội, ném tới trên quầy.

Âm thanh đánh thức tiểu lão bản, hắn ngẩng đầu, thấy một công tử trẻ tuổi phong lưu tuấn lãng, lập tức nở nụ cười: “Đến uống rượu?”

Nhâm Hoài Phong ừ một tiếng, “Không mang tiền, chỉ có cái này.”

Một khối ngọc bội thượng hạng, thừa mua lại toàn bộ quán rượu nhỏ, tiểu lão bản đương nhiên sẽ không từ chối, hắn vui cười hơn hớn mà nói: “Tùy tiện lấy, tùy tiện lấy...”

Nhâm Hoài Phong tiện tay lấy ra hai bình, tiểu lão bản ôi chao một tiếng nhắc nhở: “Rượu kia mãnh liệt lắm, cẩn thận không nên uống như thế...”

Nhâm Hoài Phong mới không thèm quan tâm, há mồm dốc vào miệng.

Tại sao muốn uống rượu, có lẽ rượu làm gan lớn hơn, hắn muốn đi đem cái người kia đoạt lại.

Uống say sẽ không sợ người kia nhắc kiểm soát mình.

Gió đêm thật lạnh, Nhâm Hoài Phong áo khoác đều không mặc, người khác nhìn hắn giống như một người điên, hắn lảo đảo chạy về hướng Tuyên Ninh Hầu phủ, hai mắt màu đỏ tươi, hai bình rượu cũng chỉ còn sót lại một bình hơn nửa.

“Tiêu Diên Lễ!”

Nhâm Hoài Phong đứng ở cửa Tiêu phủ hô to một tiếng.

Một mình trong gió đêm lạnh lẽo, không ai đáp lại.

Nhâm Hoài Phong ngửa đầu ực một hớp rượu, gió lạnh thổi cho viên mắt hắn đỏ hoe.

Phòng gác cổng Tiêu phủ nghe được, gã sai vặt bên trong ghé lỗ tai lắng nghe, nghĩ thầm ai dám gọi thẳng tục danh Nhị gia nhà bọn họ?

Nghe nửa ngày, không nghe đến tiếng thứ hai, đang định quay người về lại phòng, Nhâm Hoài Phong liền gân cổ gọi: “Tiêu Diên Lễ! Tiêu Diên Lễ! Tiêu Diên Lễ!”

Một tiếng lại một tiếng, tiếng sau lớn hơn tiếng trước.

Gã sai vặt gác cổng sợ đến giật mình, người bên ngoài kia lá gan cũng thật lớn, dám chạy đến cửa lớn Tuyên Ninh Hầu phủ la lối om sòm, quả thực chán sống!

Hắn định đi ra ngoài giáo huấn tiểu tử điếc không sợ súng ngoài cửa kia một chút, đột nhiên vai bị người đằng sau bắt được, hắn giật mình.

“Ai vậy?”

Thân thể còn chưa quay lại một nửa, người kia đã lên tiếng: “Trước tiên đừng ra ngoài.”

Vừa nghe thanh âm này, gã sai vặt cũng biết là ai.

Hắn run rẩy chào một tiếng: “Tứ gia.”

Sắc đêm tối lờ mờ, biểu tình trên mặt Tiêu Tứ Lang đen kịt giống hệt sát thần.

Gã sai vặt không dám có bất kỳ động tác gì.

Nhâm Hoài Phong đã uống hơn phân nửa bình rượu thứ hai, sắc mặt ửng đỏ, hắn là người uống rượu lên mặt, trong đầu phẳng phất có tiếng ong mật qua lại ong ong.

Ngoại trừ gọi tên Tiêu Diên Lễ, hắn không biết nói cái gì cho phải.

Hắn không có lời nào để nói, không có bất kỳ lập trường gì, chỉ là yêu thích, coi như có ngậm miệng lại, cũng sẽ toát ra từ trong đôi mắt.

E rằng người khác tưởng rằng hắn muốn tới trả thù, chỉ hắn tự biết, hắn tới đây, thậm chí không có bất kỳ mục đích nào.

“Đi, người đi nói cho hắn biết, muốn gọi đừng ở chỗ này mà gọi!” Tiêu Tứ Lang dặn dò gã sai vặt.

Gã sai vật mờ mịt hỏi: “Vậy gọi ở đâu?”

Tiêu Tứ Lang trừng mắt gã sai vật một cái, dữ dằn nói: “Bảo hẩn đi cửa phía Đông mà gọi, Nhị gia không phải ở Đông viện bên kia sao? Để Nhị gia tự xử lý! Đừng tới đây làm hỏng tâm tình gia!”

Gã sai vật vâng vâng dạ dạ, nghe Tiêu Tứ Lang.

Hôm nay là ngày đại hỉ của Tuyên Ninh Hầu phủ.

Nhâm Hoài Phong vừa không thể đánh cũng không thể mắng, chỉ có thể khuyên hẩn đi.

“Vị gia này, người đừng ở đây gọi tên Nhị gia nhà chúng ta.”

“Ta cứ gọi, làm cho hẩn đi ra! Lá gan hẩn kinh sợ, không dám tới gặp ta đúng không? Đường đường Tuyên Ninh Hầu phủ Thế tử, mẹ nó, lại là kẻ nhát gan!”

Gã sai vật vội vàng kéo Nhâm Hoài Phong, “Gia, người chớ có nói hươu nói vượn, đi nhanh lên đi!”

“Ta không đi, người đừng kéo ta!” Nhâm Hoài Phong cùng gã sai vật lôi kéo nửa ngày.

Gã sai vật nói: “Người ở đây gọi, Nhị gia nhà chúng ta cũng không nghe được, người đi cửa phía Đông, ở đó Nhị gia có thể nghe thấy.”

Ánh mắt Nhâm Hoài Phong sáng lên, loạng choạng loạng choạng đi được hai bước, bỗng nhiên lại ngừng lại, ánh mắt tối sầm, “Thôi, ta không đi.”

“Không đi càng tốt, vậy người nhanh về đi.” Gã sai vật nhìn y phục cũng đoán ra thân phận Nhâm Hoài Phong, không dám đắc tội quá sâu.

Dù sao vương tôn quý tộc và nô bộc người hầu khác biệt một trời một vực.

“Không về! Ta không về! Ta mới trở lại đây bao lâu, ta vừa đi Tiêu Diên Lễ sẽ không còn.” Tâm tình Nhâm Hoài Phong cực kỳ tán loạn, cơ hồ muốn khóc lên.

Gã sai vật cũng nghe kinh thành đồn đại nhiều, lúc này chính mắt thấy bộ dạng Nhâm Hoài Phong như vậy, chỉ có thể thở dài tận đáy lòng.

“Nhị gia nhà chúng ta tấm lòng nhân hậu, người có nháo hẩn thế nào, hẩn cũng sẽ không làm người bị thương, nhưng người như vậy có ý nghĩa gì, âm dương xứng đôi, nam nữ thành hôn, mới đúng, người như

vậy không đúng! Hơn nữa người ở cửa Tuyên Ninh Hầu phủ chúng ta làm gì, xướng vờ kịch lớn?”

Nhâm Hoài Phong sững sờ, như là cái gì đều không nghe lọt tai.

“Đi thôi, đi thôi!”

Gã sai vật đẩy Nhâm Hoài Phong một cái, Nhâm Hoài Phong loạng choạng loạng choạng đi.

Gã sai vật nhìn bóng lưng Nhâm Hoài Phong, đáy lòng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, trở lại phòng gác cổng, thấy Tiêu Tứ Lang còn đứng ở đó, cúi đầu nói: “Tứ gia.”

Tiêu Tứ Lang hỏi: “Người đi rồi?”

“Vâng.”

Tiêu Tứ Lang lại hỏi: “Đi hướng nào?”

Gã sai vật tỉ mỉ suy nghĩ một chút, đáy lòng hoảng hốt: “Đi hướng cửa Đông.”

Tiêu Tứ Lang hừ lạnh một tiếng: “Cái loại này! Xem Nhị ca không chém hấn mới là lạ!”

Gã sai vật không dám lên tiếng, Tiêu Tứ Lang quay người đi, nhìn phương hướng, cũng là phía cửa Đông.

Tác giả có lời muốn nói:

Đêm Giáng sinh vui vẻ!

16. Chương 16

Sân Tiêu Diên Lễ ở không gọi Đông viện, nhưng gần cửa Đông.

Lúc này y còn ở thư phòng, đèn thư phòng sáng, Tiêu Tứ Lang đến.

Dưới ánh đèn Tiêu Diên Lễ bình tĩnh khắc chế, hết sức chăm chú đọc sách.

Tiêu Tứ Lang không biết tại sao, tâm lý thở phào một cái, bên tai truyền đến tiếng Nhâm Hoài Phong, hắc liếc mắt một cái về hướng đó.

Cửa sổ mở ra, âm thanh nghe được càng rõ ràng.

“Muộn như vậy còn tới đây?” Tiêu Diên Lễ khép sách lại.

Tiêu Tứ Lang ừ một tiếng, “Nhị ca, bên ngoài quá ồn.”

Tiêu Diên Lễ giương mắt, ánh mắt lạnh lùng.

“Đến cười nhạo ta?”

“Không dám!” Tiêu Tứ Lang cười nói, nhìn lướt qua cuốn sách trong tay Tiêu Diên Lễ, “Đạo kinh? Đây không phải là sách năm tám tuổi Nhị ca đã thuộc rồi sao?”

“Ôn cổ mà tri tân [1].” Tiêu Diên Lễ thu sách, khép lại, đặt trên bàn.

[1] học cái cũ để biết cái mới

Tiêu Tứ Lang chỉ chỉ bên ngoài, “Cái loại ở bên ngoài làm ầm ĩ giờ này, Nhị ca, hắc diên rồi sao!”

Tiêu Diên Lễ không nói gì, một lát sau, y đứng lên, đi tới trước cửa sổ, trước cửa sổ là một vườn trúc.

Loại trúc này, không quản xuân hạ thu đông, đều xanh um tươi tốt.

Tiêu Diên Lễ nhẹ giọng nói: “Người còn tin thật hay sao?”

Tiêu Tứ Lang chê cười nói: “Ta có tin hay không không liên quan, vấn đề ở chỗ...”

“Hắc nếu thật sự có tâm tư với người, không thể giữ lại.”

Khuôn mặt Tiêu Diên Lễ không có bất kỳ cảm xúc gì, màu sắc không nhúc nhích.

“Hiện vào lúc bấp bênh này, Phụng An Bá phủ với bọn chúng không phải người cùng đường...”

“Ít nhất cũng không phải kẻ địch của chúng ta, trước tiên không nên động thủ.”

Tiêu Diên Lễ ép mình trên bệ cửa sổ gỗ thô ráp, cảm giác sắc bén nhô ra xẹt qua ngón tay, ánh mắt y không chớp, không biết đang nhìn cái gì.

Tiêu Tứ Lang nói: “Nhị ca, hắn có thể hai mang, không biết giúp đỡ ai, nếu không phải hắn huyền não khắp thành, Nhị ca không cần thú Thừa Ninh Quận chúa kia vào cửa sớm như vậy.”

“Chuyện sớm hay muộn, sớm một ngày muộn một ngày khác nhau chỗ nào, người yên tâm, nàng sẽ không sinh ra huyết mạch Tiêu gia.”

Tiêu Diên Lễ đem lời Tiêu Tứ Lang muốn nói đều nói hết, hắn không thể nói gì thêm.

Một trận gió lạnh thổi vào, Tiêu Tứ Lang nhìn bóng đêm bên ngoài, “Sợ là sẽ mưa.”

Quả nhiên dứt lời, hạt mưa lớn chùng hạt đậu đập trên bệ cửa sổ.

Kéo theo Nhâm Hoài Phong cách một bức tường, tiếng hò hét tan nát cõi lòng.

Tiêu Tứ Lang nghe, lại nhìn thần sắc Tiêu Diên Lễ, không khỏi cười lạnh một tiếng, “Người kia căn bản cũng không phải diễn trò, Nhị ca, trên lưng người nợ tình.”

Tiêu Diên Lễ im lặng không lên tiếng, nửa ngày mới nói: “Nợ tình Nhâm Hoài Phong hắn ở hậu viện, không ở ta. Lời như vậy sau này không nên nói nữa.”

“Người thật không ra ngoài thấy hắn?”

“Thấy hắn làm gì, hắn yêu ra sao hay như nào, liên quan gì tới ta?”

Tiêu Tứ Lang không tiếp tục nói nữa.

Tiêu Diên Lễ đứng bên cửa sổ, chợt có nước mưa đập trên mặt y, y giống như không cảm nhận được.

Tiêu Tứ Lang bỗng nhiên thở dài, “Nhị ca, người cũng dừng...”

Tiêu Diên Lễ nghe vậy cau mày.

Tiêu Tứ Lang nửa câu còn lại không nói ra.

Hắn yên tĩnh chốc lát, vẫn là nói: “Nhị ca, ta cảm thấy được trong lòng người có người.”

Thần sắc Tiêu Diên Lễ căng thẳng như muốn vỡ nứt, giật giật môi, muốn nói cái gì, lại áp chế chính mình không lên tiếng.

Cuối cùng chỉ lộ ra hai chữ, “Không có.”

“Đêm lạnh, mưa lớn, trên người Nhâm Tam chịu vài lần thương tổn, chưa lành, xem ra lần này muốn bệnh càng thêm nặng. Nhị ca nếu không nguyện hiện tại trừ hấn, vậy trước tiên đánh đuổi hấn đi, đỡ phải bận lòng.”

Tiêu Diên Lễ mắt lạnh nhìn Tiêu Tứ Lang, “Tứ đệ, ta lớn hơn ngươi vài tuổi, ngươi không cần dò xét ta.”

Tiêu Tứ Lang nghẹn chốc lát, phút chốc cả giận nói: “Nhâm Tam chẳng ra gì, ta hiện tại hận không thể một kiếm giết chết hồn tiểu tử kia! Dám phong lưu đến trên đầu Tiêu gia ta! Nhị ca, không quan tâm hấn có phải họ Nhâm, có phải Phụng An Bá phủ Thế tử, hấn vượt quá giới hạn, đáng chết!”

Tiêu Diên Lễ không đáp lại, Tiêu Tứ Lang cũng không có ý tiếp tục, dừng một chút, quay đầu chuyển sang chuyện khác: “Tích Thu mang thai, còn chưa nói cho mẫu thân.”

“Thật không?” Lòng mảy Tiêu Diên Lễ giật giật, sau đó trên mặt hiện ra vẻ vui mừng, “Chuyện vui này còn không mau báo cho mẫu thân, để nàng cao hứng một chút?”

“Đợi thêm chút thời gian đi, ta sợ xảy ra chuyện gì.” Tiêu Tứ Lang nói.

“Còn hài tử kia, nếu không để mẫu thân chăm sóc, bên người còn có Đại tẩu cùng Ngũ muội muội, Tứ đệ muội chỉ cần chuyên tâm dưỡng thai cho tốt, không nên khiến nàng quá mức vất vả.”

Tiêu Diên Lễ an bài xong, trong lòng y dường như chỉ có toàn bộ Tiêu gia.

Một chữ tình này, với y mà nói, không quan trọng.

Hai lần thú thê, đều không phải người yêu, nhưng hấn vẫn tận sức tận trách làm theo.

Cùng người khác, vẫn duy trì chừng mực nên có, đối nhân xử thế vĩnh viễn hợp tình hợp lý như vậy.

Thứ duy nhất làm y bại lộ tâm tình, cũng chỉ có Nhâm Hoài Phong.

“Ngày ấy Nhị ca đoạt lấy kiếm trong tay ta muốn giết Nhâm Tam, ta còn thực sợ ngươi động thủ.”

Tiêu Diên Lễ hỏi: “Vì sao?”

Tiêu Tứ Lang nói: “Người muốn thật giết hấn, chính là thật sự tức giận, ta không biết kết cuộc sau đó như thế nào.”

Tiêu Diên Lễ nhẹ giọng nở nụ cười, “Giết thì giết, kết thúc chuyện như vậy Nhị ca làm được, người không cần lo lắng, trở về đi, ta muốn đọc sách.”

Tiêu Tứ Lang nghe vậy, liền rời đi.

Đêm hôm ấy, Nhâm Hoài Phong ở ngoài Tuyên Ninh Hầu phủ gào thét tan nát cõi lòng, đến sau nửa đêm, khí lực phảng phất dùng hết, đầu óc mơ mơ hồ hồ, không để ý ngã xuống ven đường.

Nước đọng ven đường ngập nửa người hấn, trong Tiêu phủ không có ai ra quản, chỉ có tường cao đại viện mái ngói trải dài.

Rạng sáng ngày thứ hai, thời điểm lão quản gia Nhâm phủ và Trư Mao tìm tới hấn, còn tưởng rằng hấn không còn thở.

Giống như một bộ thi thể lạnh lẽo.

Lão quản gia rơi lệ ào ạt, lần đầu tiên dùng hết sức bình sinh cắn răng nghiêng lợi cắn hận Tiêu gia, “Họ Tiêu, hại người rất nặng a!”

“Lão quản gia, thân thể Tam gia nóng quá, sợ là không được.” Trư Mao khóc nước mắt nói.

“Nói hươu nói vượn cái gì! Còn không mau mang Tam gia đi!”

Trư Mao cùng Nhâm Hoài Phong, cùng lão quản gia vội vã rời đi.

Cách một bức tường trên một gian lầu nhỏ nào đó, cánh cửa sổ mở ra một đêm, cứ như vậy đóng lại.

Có người ở ngoài tường hô một đêm, có người ở trên lầu đứng một đêm.

Qua năm, sáu ngày, cửa lớn Phụng An Bá phủ vẫn lục tục không ngừng có đại phu đến, Nhâm Hoài Phong bị bệnh, bệnh rất nặng, sốt cao không hạ, thuốc và kim châm cứu liên tục tiến vào.

Tiếng gió âm thầm truyền tới, sợ là hết thuốc chữa.

Tiêu Tứ Lang nói: “Lần này không cần chúng ta động thủ, Nhâm Tam này thật muốn tự mình tìm đường chết rồi!”

Lúc nói lời này nhìn sắc mặt Tiêu Diên Lễ.

Biểu tình Tiêu Diên Lễ gì cũng không có.

Hắn cảm thấy tự chuốc nhục nhã.

Thẩm Thừa Ninh vào cửa Tiêu gia năm, sáu ngày, cũng không thấy Tiêu Diên Lễ thêm thân cận nàng, tâm lý càng nghĩ càng khó chịu.

Lại nghe nói đêm tân hôn Nhâm Hoài Phong đến nháo, mà tân lang động phòng hoa chúc cửa phòng nàng cũng không vào một bước, không khỏi vừa tức vừa hận.

Nàng chạy tới chất vấn Tiêu Diên Lễ, Tiêu Diên Lễ vẫn đạm phong khinh như trước trả lời nàng: “Gần đây bận rộn, kính xin quận chúa thông cảm.”

Thẩm Thừa Ninh không tin, “Nhị gia, ta là thê tử người cưới hỏi đẳng hoàng, người vì sao đối với ta, đến người xa lạ cũng không bằng?”

Tiêu Diên Lễ nhàn nhạt nói: “Quận chúa, người lớn lên ở Thận Quận Vương phủ, chắc hẳn phải biết, con cháu gia tộc lớn, không có tư cách nói chuyện yêu đương. Người nếu nguyện ý, thì làm tốt Tuyên Ninh hầu phủ Thế tử phu nhân, nếu xem thường thân phận này, cũng không cần ở lại.”

“Tiêu Diên Lễ!” Thẩm Thừa Ninh hận cực, gần như cắt đứt đầu ngón tay của chính mình.

“Người thật sự đối với ta không có một chút tình cảm?”

“Quận chúa sai rồi, ta với người là phu thê, tất nhiên là có tình cảm.”

“Nhưng...” Thẩm Thừa Ninh nhìn thần sắc Tiêu Diên Lễ lạnh lùng, trong lúc hoảng hốt cảm thấy nam nhân này kỳ thực từ trong xương cốt là động vật máu lạnh, vô tình, người sống mà như tượng điêu khắc.

Nàng có chút sợ hãi Tiêu Diên Lễ như vậy, nhưng lại không nỡ Tiêu Diên Lễ như vậy.

Nàng nhắm mắt lại, khóe mắt chảy ra một giọt nước mắt.

“Con cháu gia tộc lớn, không có tư cách nói chuyện yêu đương? Vậy người xem Nhâm Hoài Phong là gì?” Âm giọng Thẩm Thừa Ninh trở nên sắc nhọn, “Hắn yêu thích ai, liền huyên náo khắp thành đều biết, bây giờ đều sắp chết vì người rồi, người không xúc động chút nào sao?”

Tiêu Diên Lễ cau mày, ngữ khí lạnh lẽo cứng rắn, “Quận chúa, ta là phu quân người, người cho là ta nên có gì xúc động?”

Thần sắc Tiêu Diên Lễ vẫn lạnh lùng như thế, phảng phất như việc không liên quan tới mình, y không hề quan tâm.

Thậm chí còn mang theo một tia phẫn nộ vì bị vũ nhục.

Thẩm Thừa Ninh nhìn một chút, liền nở nụ cười. Cười đến có điểm thâm trầm, như là đang khóc.

Tiêu Diên Lễ nghiêng mắt, không nhìn tới nàng.

Chỉ nghe được bên tai, nữ nhân đem toàn lực âm thanh hét lên.

“Tiêu Diên Lễ, người chính là cái loại khốn nạn vô tình vô nghĩa!”

Tiêu Diên Lễ hơi kéo khóe miệng, không phủ nhận.

Đêm đó, Đông Tích Thu cảm thấy thân thể khó chịu, Tiêu Tứ Lang sốt ruột hoảng loạn chạy đến được phòng trong phủ, chuẩn bị gõ cửa mời ngự y vì bệnh tình của Tiêu Minh Tú ở lại trong phủ.

Không ngờ đèn được phòng vẫn sáng, Tiêu Tứ Lang hỏi: “Sao khuya khoắt, còn có người tới bắt thuốc hay sao? Là Ngũ muội muội hay lão thái quân?”

Lão ngự y lắc lắc đầu, “Cũng không phải, là Nhị gia, sắc mặt Nhị gia không tốt.”

“Nhị ca bị bệnh?” Tiêu Tứ Lang nghi hoặc, ban ngày cũng không nhìn ra nha.

“Như là nhiễm phong hàn, cầm đi mấy dược liệu quý giá trong phủ, khi cần tiện dùng.”

Lão ngự y nói, “Ta vốn định bắt mạch cho Nhị gia, y không chấp nhận, vừa mới rời đi.”

Tiêu Tứ Lang đầy bụng nghi hoặc, lúc trở về Đông Tích Thu đã ngủ.

Phụ nữ có thai nháo lên, chính là không lý do như thế.

Tiêu Tứ Lang nghĩ tới nghĩ lui, tâm lý nghi vấn càng lúc càng lớn, nhện không được, tìm đến nơi Tiêu Diên Lễ ở.

Không hiểu sao trong phòng không có ai.

Tiêu Diên Lễ đi Nhâm phủ.

Nhâm Hoài Phong cũng không hôn mê bất tỉnh như bên ngoài đồn đại, chỉ là thân thể quá yếu, buổi tối ăn một ít, nửa đêm liền ói ra.

Bọn hạ nhân đều ngủ, hấn không muốn kinh động người, vúi một bên nôn thốc nôn tháo vào trong ống nhỏ, nôn đến sắc mặt tái xanh, tựa như lòng ruột đều ra hết.

Tiêu Diên Lễ đẩy cửa vào, Nhâm Hoài Phong ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tiêu Diên Lễ, còn tưởng là ảo giác.

Tiêu Diên Lễ móc ra một chiếc khăn mùi soa, cấp Nhâm Hoài Phong lau mặt, Nhâm Hoài Phong nhận, có chút sững sờ.

Tiêu Diên Lễ mở miệng trước: “Nghe nói người bệnh cũng không nhẹ, người đã cứu ta, ta lấy cho người ít thuốc, mang tới cho đại phu trong phủ người nhìn, loại nào dùng được thì dùng.”

“Cảm tạ.” Nhâm Hoài Phong mở miệng, thanh âm khàn khàn, đôi môi trắng bệch.

Tiêu Diên Lễ đặt đồ trên bàn, “Vậy ta đi trước.”

Lúc quay người, Nhâm Hoài Phong kéo góc áo y.

Tiêu Diên Lễ đứng lại, “Còn có chuyện gì?”

Nhâm Hoài Phong nhìn hấn, không lên tiếng”

Tiêu Diên Lễ giơ tay rút lại vạt áo mình, còn chưa dùng sức, Nhâm Hoài Phong liền thả ra.

“Người ngồi một lát đi, ta không dễ chết như vậy.”

Tiêu Diên Lễ nghe vậy, dịch đến một tấm ghế nhỏ, ngồi bên giường Nhâm Hoài Phong.

“Kỳ thực ta không muốn nói gì, nói nhiều rồi người cũng không tin.” Nhâm Hoài Phong dựa vào đầu giường, đôi mắt nhìn một nơi nào đó trong phòng, thờ dài.

“Có lúc ta sẽ hỏi mình, tại sao lại đến thế giới này, ta đến nhất định là có nguyên nhân, nhưng ta không

muốn rời đi. Đặc biệt sợ, đặc biệt sợ đây là một giấc mộng dài, bất cứ lúc nào cũng sẽ tỉnh, nếu như tỉnh mộng, tất cả người và sự việc nơi này đều biến thành giả, đều chỉ có thể sống trong đầu ta, e rằng không quá ba năm, ta sẽ quên mất dung mạo người ra sao, lại quá mười năm ta sẽ quên mất người tên gì, như vậy thật đáng sợ. Cho nên ta không cảm chết, thậm chí thật vô cùng vui mừng, tỉnh lại sau giấc ngủ, mở mắt ra nhìn thấy chính là thế giới này.”

Nhâm Hoài Phong lộ ra nụ cười nhợt nhạt, “E rằng người không hiểu, nhưng thật rất cảm ơn người đến xem ta.”

Tiêu Diên Lễ nói: “Cảm tạ thì không cần.”

Ánh mắt Nhâm Hoài Phong rơi trên mặt Tiêu Diên Lễ, lẳng lặng mà nhìn như vậy một lúc, lên tiếng: “Ta có phải bị bệnh hay không, sao yêu thích người đến như vậy?”

17. Chương 17

Trong phòng trầm mặc, vô tận trầm mặc.

Nhâm Hoài Phong nói: “Ta biết, trong lòng người có ai.”

Con người Tiêu Diên Lễ khẽ nhúc nhích.

“Là Đông Tích Thu.”

Nhâm Hoài Phong không thấy sắc mặt Tiêu Diên Lễ, tự mình nói: “Chính như ngày ấy ta tại Đông phủ nhìn thấy người, người tại Đông phủ nhìn thấy nàng, đều là nhất kiến chung tình, đều là cầu không được yêu không thể, không khác biệt nhiều lắm.”

“Chỉ có điều, ta là làm càn, người là khắc chế.” Nhâm Hoài Phong tiếp tục nói: “Con người người, vĩnh viễn khắc chế, đem mình ngọt ngào thành một tấm xác, đao thương bất nhập. Loại tính cách này, nói thật ta không thích, ta yêu thích chính là dung mạo người đẹp mắt, muốn ngủ người.”

Nhâm Hoài Phong nói rất trắng ra, Tiêu Diên Lễ nhất thời không có lời nào để nói.

Nửa ngày, Tiêu Diên Lễ mới nói: “Đêm nay ta không nên tới đây.”

Nói liền đứng lên, phải đi.

Nhâm Hoài Phong nói: “Nhị gia không cần cảm thấy sỉ nhục, yêu thích một người nếu là không có dục vọng, vậy thì không gọi thích, điều này với nam nhân hay với nữ nhân đều giống nhau.”

“Người muốn một nữ nhân, lại không dám ngủ nàng, đó chính là yêu. Như ta nghĩ ngủ người, lại không dám ngủ người, là giống nhau.”

Tiêu Diên Lễ đứng lại, rốt cục không nhịn được cả giận nói: “Người không dám, là bởi vì ta sẽ giết người.”

Trên mặt Nhâm Hoài Phong treo nét cười cà lơ phát phơ, “Người nếu để ta ngủ một hồi, thì giết ta đều cam nguyện.”

“Nhâm Hoài Phong, người thật muốn chết phải không?” Tiêu Diên Lễ lạnh lùng hỏi.

Nhâm Hoài Phong lắc lắc đầu, “Không muốn chết.”

“Không muốn chết, đừng trêu chọc ta.”

Ngữ khí Tiêu Diên Lễ bình tĩnh, “Nếu như người đoạn tuyệt tâm tư đó, chúng ta chính là huynh đệ, còn nếu không thể, ta có một ngàn loại biện pháp khiến người không dễ chịu.”

Nhâm Hoài Phong khẽ mỉm cười, lắc lắc đầu.

“Ta không làm được, ta nếu có thể làm được, đã sớm tự thành toàn.”

Khóe miệng nổi lên đáng chất, “Ta đã nói với người, ta đã không còn đường lui. Nếu còn đường, cho dù là một cái khe, ta cũng đã sớm rút trở về.”

“Ta biết, loại người như người, không thể chạm vào. Hoặc là chết, hoặc là điên, ta chỉ có hai loại kết cục này, toàn bộ ở trong tay người, mạng của ta đều do người, người chỉ cần nhẹ nhàng sờ một cái, liền có thể bóp lấy yết hầu ta, muốn ta sinh muốn ta chết, tất cả nằm trong một ý nghĩ của người.”

“Đừng nói tâm, người ngay cả hồn phách ta đều lấy được.”

Nhâm Hoài Phong trên mặt cười, âm thanh ngược lại khàn khàn.

Giọng nói kia bắt đầu dần dần đến cực điểm, bi thương đến cực điểm, tuyệt vọng đến cực điểm.

Cũng không biết Tiêu Diên Lễ có nghe vào không, Tiêu Diên Lễ đi.

Lúc đi cẩn thận giúp Nhâm Hoài Phong đóng cửa lại.

Nhâm Hoài Phong nhìn trần nhà, hồi lâu không ngủ được, sau mấy ngày Phụng An Bá loạn cào cào, người Nhâm phủ phát hiện bệnh tình tiểu Bá gia bọn họ trong một đêm càng nặng, thật sự hôn mê bất tỉnh thuốc và kim châm cứu không ngừng tiến vào.

“Người buổi tối ngày hôm ấy đi Nhâm gia?”

Tiêu Diên Lễ ừ một tiếng.

Tiêu Tứ Lang cuống lên, “Nhị ca, người đang suy nghĩ gì?”

Tiêu Diên Lễ nói: “Không đến nỗi thật để hấn chết.”

Tiêu Tứ Lang: “Người nhốt tâm hấn? Cái thứ hỗn trưởng kia?”

Tiêu Diên Lễ trầm mặc hồi lâu, đến lúc Tiêu Tứ Lang không kiềm chế nổi, y nói: “Nhâm Hoài Phong có mấy phần thông minh, có thể dùng.”

Tiêu Tứ Lang sững sốt chốc lát, không nghĩ tới câu trả lời này.

Nửa ngày, hỏi: “Người muốn lợi dụng hấn?”

“Không phải người cho rằng?”

Tiêu Tứ Lang dừng biểu tình hoảng hốt, Tiêu Diên Lễ khẽ cười nói: “Người cho rằng ta đối với hấn động tình?”

“Không, không phải...”

“Tứ đệ, người suy nghĩ nhiều quá.” Tiêu Diên Lễ không nhìn vào mắt Tiêu Tứ Lang, “Từ nhỏ đến lớn, tính cách Nhị ca thế nào, người nên là người rõ ràng nhất.”

Tiêu Tứ Lang vâng hai tiếng, gật đầu, nhận sai.

Vị Nhị ca này của hấn từ nhỏ đến lớn đều quy củ, tuyệt không khác người. Làm văn ưu tú nhất, tập võ cũng lợi hại nhất, lại có thói quen thu liễm tài năng, ẩn giấu tâm tình.

Tình yêu nam nữ càng chưa từng có, phảng phất đời này cũng không hiểu tình là gì, từ bản nhân chưa từng thất thố, đến chưa từng khiến mọi người thất vọng. Y cực kỳ dịu ngoan thoả đáng, nhưng cũng làm cho người khác cân nhắc không ra, không biết hẳn muốn cái gì.

Cho dù là Đại ca Tiêu Diên Đình cũng từng ở thời niên thiếu cùng một nữ tử chạy trốn, ở ngoài giảng co mấy năm mới hoàn toàn tỉnh ngộ, bản thân mình cũng vì Tích Thu thức ngủ đều nhớ mong trần trọc trở mình, nhưng vị Nhị ca này của hắn, chưa từng có.

Từ nhỏ đến lớn, chưa từng có.

Ngẫm lại đều cảm thấy khó mà tin nổi, bao nhiêu nữ tử chân thành với hắn, hắn cũng chưa từng động tâm, đến tuổi thích hợp kết hôn, liền nghe theo trong nhà an bài, thú một thê tử môn đăng hộ đối, cùng nhau tương kính như tân hơn mười năm.

Tiếc nuôi duy nhất là, không có dòng dõi.

Kỳ thực cũng có, chỉ là Nhị tẩu thân thể yếu đuối, không bảo vệ được.

Khi đó cũng chỉ thấy Nhị ca thất thần một hai ngày, lại nhanh chóng khôi phục như trước.

Nhị ca yêu thích hài tử, chỉ là vận may không tốt, bây giờ cũng không thể để Thẩm Thừa Ninh sinh huyết mạch Tiêu gia, Thẩm Thừa Ninh ở Tiêu gia một ngày, Nhị ca một ngày không có dòng dõi, đây rõ ràng là ước định trong lòng.

Nhưng Thẩm Thừa Ninh vẫn là Tiêu gia Thế tử phu nhân, sao có thể dễ dàng rời khỏi Tiêu gia.

“Nhị ca, nếu không hài tử trong bụng Tích Thu làm nghĩa tử [1] người đi.” Tiêu Tứ Lang đột nhiên nói rằng.

[1] con nuôi

Tiêu Diên Lễ kinh ngạc, “Sao lại nói lời ấy?”

Không đợi Tiêu Tứ Lang trả lời, Tiêu Diên Lễ lại nói: “Hảo hảo cha mẹ không làm, ném cho ta làm gì? Ta không có thời gian nhân rồi thay người dạy hài tử đâu.”

Tiêu Tứ Lang phục hồi tinh thần, cười nói: “Còn chưa nghĩ trộm lười biếng mà.”

“Vậy cũng phải xem đệ muội có nguyện ý hay không, đừng có đoán mò điểm quan trọng.”

Tiêu Tứ Lang gật đầu tán thành, hết thẳng nhỏ ngốc.

Nhâm Hoài Phong khoảng chừng mấy tháng không xuất môn, mùa đông lạnh, cảm giác trong xương đều rớt gió lạnh, trên người bao bọc áo càng ngày càng dày.

Lão quản gia nói: “Tiểu Bá gia đây là thương tổn cơ thể.”

Nhâm Hoài Phong khinh thường lườm hắn: “Lão tử tuổi trẻ lực tráng, làm gì có chuyện giật gân đó!”

Lão quản gia nói: “Vậy tiểu Bá gia hôm nay vì sao co thành con chim cút?”

Nhâm Hoài Phong nói: “Lão tử sợ lạnh, muốn trách?”

Lão quản gia không có gì để nói, mỗi ngày nhìn chăm chăm đầu bếp trong phủ, làm cho Nhâm Hoài Phong chút thức ăn pha thuốc bổ dưỡng, Nhâm Hoài Phong ngược lại cũng nghe lời mà ăn uống, cảm giác giống kẻ không tìm không phổi.

Quay đầu phía Trư Mao hỏi thăm: “Tuyên Ninh Hầu phủ bây giờ đã xảy ra chuyện gì?”

Lão quản gia chen miệng nói: “Người Tuyên Ninh Hầu phủ có lão thái quân tọa trấn, có thể xảy ra chuyện gì, tiểu Bá gia người cũng đừng nghĩ, vì người khác, khổ chính mình.”

Nhâm Hoài Phong không phản đối, nhìn chăm chăm Trư Mao.

Trư Mao nói: “Ngược lại có một chuyện.”

Nhâm Hoài Phong hỏi: “Chuyện gì?”

Lão quản gia chen miệng nói: “Tiểu Bá gia, người cả ngày hỏi thăm việc người Tiêu gia, còn ra thể thống gì!”

Nhâm Hoài Phong khoát tay một cái nói: “Lão quản gia, nhanh đi đi, đi trong sân tắm nắng, ta cùng Trư Mao hảo hảo tâm sự.”

Lão quản gia thở dài, quay người đi.

Thấy lão quản gia đi thật, Trư Mao mở miệng nói: “Bọn hạ nhân trong Tiêu phủ đều truyền, Tiêu gia Thế tử phu nhân phong điền, bị nhốt trong phòng không cho phép ra cửa.”

Nhâm Hoài Phong suy nghĩ một chút, hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

Trư Mao nói: “Nghe nói Thế tử phu nhân ở trong thư phòng Tiêu Thế tử nhìn thấy một bức họa...”

“Họa gì?” Nhâm Hoài Phong trong lòng đã mơ hồ có suy đoán, hẳn là người biết rõ nội dung vở kịch, mặc dù bởi vì mình quá rối, nội dung vở kịch có hơi sai lệch, nhưng tính cách một người là bất biến.

Tính cách của người nếu như bất biến, như vậy hành vi của hắn cũng sẽ không có biến hoá quá lớn, như vậy bức họa kia Nhâm Hoài Phong dĩ nhiên đoán được là cái gì.

Trư Mao nói: “Không biết là họa gì, không ai biết. Bất quá Tiêu gia Thế tử phu nhân vì nhìn thấy bức họa này cùng Tiêu Thế tử ằm ỉ một trận, Thế tử phu nhân...”

Nhâm Hoài Phong cau mày đánh gãy: “Đừng cứ Thế tử phu nhân Thế tử phu nhân mà gọi, sao không kêu Thừa Ninh Quận chúa, muốn chọc tức ta à.”

Trư Mao trộm cười, “Tam gia ta, ta nào dám chọc tức ngài?”

Nhâm Hoài Phong trừng mắt một cái.

Trư Mao lập tức ra dáng đường hoàng, “Ta nghe người trong Tiêu phủ truyền, Thừa Ninh quận chúa mặc dù bị nhốt lại, không phải vì phong điền, mà vì nàng hãm hại Tiêu Tứ phu nhân và hài tử trong bụng nàng...”

Nhâm Hoài Phong hừ lạnh một tiếng: “Tìm đường chết.”

Trư Mao nói: “Đúng vậy, ta cũng nghĩ không thông, Tiêu Tứ phu nhân cùng nàng có quan hệ gì, coi như sinh trưởng tôn Tiêu gia, cũng không uy hiếp được địa vị của nàng! Hầu tước là Tiêu Thế tử, sau đó tất nhiên do nhi tử nàng kế thừa, Tiêu Tứ công tử bọn họ tất nhiên phải ra khỏi phủ lập môn hộ khác.”

“Vậy cũng phải xem Tiêu gia có để Thẩm Thừa Ninh nàng sinh tử hay không.” Nhâm Hoài Phong lạnh lùng nói.

Trư Mao kinh ngạc một chút, lập tức nghĩ tới một lời đồn đại khác, “Tam gia, ta nghe bọn hạ nhân Tiêu phủ bàn tán, từ lúc Thừa Ninh Quận chúa cùng Tiêu Thế tử thành thân tới nay, hai người không cùng sinh con thừa tự. Ta còn tưởng rằng nói hươu nói vượn, nghĩ Thừa Ninh Quận chúa kia xinh đẹp như thế, nào có nam nhân sẽ không động tâm? Bây giờ nghĩ đến nhất định là thật.”

Nhâm Hoài Phong hỏi: “Không cùng sinh con thừa tự?”

“Đúng vậy.” Trư Mao khẳng định.

Nhâm Hoài Phong hơi kinh ngạc, theo như nội dung vở kịch hắn biết, Tiêu gia dù cùng Thảm gia lập trường đối lập, nhưng Tiêu Diên Lễ đối với Thảm Thừa Ninh vẫn tương kính như tân, thậm chí dù sau khi Thảm Thừa Ninh mang thai sẩy thai, dù nàng từng làm việc bất lợi với Đông Tích Thu, nhưng Tiêu Diên Lễ đối với nàng vẫn như trước còn có mấy phần thương hại, từng có những ngày ôn nhu như vậy.

Mãi sau khi thế cuộc triều đình biến đổi lớn, Thảm Thừa Ninh âm thầm trộm bảo dấu ấn triện của Tiêu Diên Lễ, làm ra loại việc gần như hủy diệt Tiêu gia, lúc này mới bị Tiêu Diên Lễ bắt dung, dùng lí do sẩy thai phong điền nhốt ở trong phòng không cho phép ra cửa, sau đó đưa đi am ni cô ngoài thành thanh tu.

Nhưng bây giờ nội dung vở kịch đã xảy ra biến hóa rất lớn, giữa Thảm Thừa Ninh và Tiêu Diên Lễ không hề có tình cảm phu thê, hại hài tử trong bụng Đông Tích Thu, liền bị Tiêu Diên Lễ nhốt lại, thực tại có chút bất cận nhân tình [2].

[2] không để ý đến quan hệ tình cảm

Thời điểm này còn quá sớm, đối xử với Thảm gia như vậy, Tiêu gia nên giải thích thế nào với Thận Quận Vương phủ và nhiều thế gia trong triều?

Nhâm Hoài Phong khổ não mà nhíu mày.

“Đi, thay ta tìm kiện áo lớn đến, ta muốn ra ngoài.” Nhâm Hoài Phong suy nghĩ chốc lát, đột nhiên nói.

Trư Mao nói: “Tam gia, người ăn mặc nhiều thế, mặc thêm một cái nữa sẽ thành con gấu.”

Nhâm Hoài Phong nói: “Nói nhắm gì đó, ta lạnh, không được?”

Trư Mao cầm khăn.

Nhâm Hoài Phong trừng Trư Mao, Trư Mao chạy biến như một làn khói.

18. Chương 18

Tiêu phủ.

Trên đại sảnh ngồi nghiêm chỉnh.

Tiêu Diên Lễ và Tiêu Tứ Lang đều ở đó, Tiêu lão thái quân một mặt nghiêm túc ngồi tại chính vị.

Các phu nhân không có mặt, hai nam nhân trầm mặc không nói.

Ánh mắt Tiêu lão thái quân rơi trên người Tiêu Diên Lễ, “Quyết định là người làm, chủ ý là người lấy, người nói hiện tại nên thế nào?”

Tiêu Diên Lễ còn chưa nói chuyện, Tiêu Tứ Lang đã giành trước: “Mẫu thân, nếu không phải Tích Thu cảnh giác, chỉ sợ tôn tử và tức phụ người hiện tại đều không còn, nữ nhân ác độc kia chết không hết tội!”

Tiêu lão thái quân cả giận nói: “Lão Tứ, người không có đầu óc sao?”

Tiêu Tứ Lang còn tức giận bất bình, nhưng đến cùng không lên tiếng tranh luận.

Tiêu lão thái quân nói: “Thẩm Thừa Ninh là thê tử người hay thê tử Nhị ca người, lúc nào đến phiên người quyết định? Ta hiện tại hỏi chính là Nhị ca người, Diên Lễ, người muốn làm thế nào?”

Tiêu Diên Lễ chậm rãi mở miệng: “Nếu người đã chốt lại, vậy dĩ nhiên không có đạo lý lại thả ra, cũng không phải không có cách giải quyết.”

Tiêu lão thái quân trầm ngâm: “Người nói xem.”

Tiêu Diên Lễ nói: “Thẩm thị hại huyết thống Tiêu gia ta, không lưu lại được, viết hưu thư [1] đi.”

[1] giấy bỏ vợ

Tiêu lão thái quân nở nụ cười: “Nữ nhân này do Hoàng gia tứ hôn, người dám?”

Tiêu Diên Lễ trầm mặc không nói.

Tiêu lão thái quân nhìn thứ tử mấy lần, bỗng nhiên muốn dò xét.

“Diên Lễ a, ta thế nào cảm thấy người gần đây thay đổi?”

Tiêu Diên Lễ khó nhận thấy khẽ run run, “Mẫu thân nhìn lầm rồi, nhi tử chưa bao giờ thay đổi.”

“Đúng không?” Tiêu lão thái quân ôn thanh hỏi, “Ta nghe nói người cùng Thẩm thị âm ỉ một trận lớn, là vì một bộ họa, đó là họa gì?”

Tiêu Diên Lễ nói: “Chỉ là một bộ họa bình thường thôi.”

“Kia đem ra cấp mẫu thân nhìn.” Tiêu lão thái quân hỏi hột đưa ra yêu cầu.

Tiêu Diên Lễ sững sốt một chút, sau đó cười nói: “Nhi tử vẽ, mẫu thân từ trước đến giờ xem không ít, đều nói không có hồn, nhi tử mới không để mẫu thân xem qua.”

Tiêu lão thái quân nói: “Mẫu thân là nữ nhân, tất hiểu tâm tư của nữ nhân, Thẩm thị yêu thích người, mẫu thân nhìn ra được là thật tâm. Một nữ nhân gả cho một nam nhân làm thê tử, dù có chuyện lớn bằng trời, cũng không dễ dàng cùng trượng phu cãi vã, trừ phi dính đến tư tình nam nữ, nữ nhân mới có thể đổ kị đến không khống chế nổi. Diên Lễ, thời khắc mẫu chốt này không thể động vào người của Thẩm gia, điểm lợi hại này ngươi hiểu rõ không cần ta nhiều lời.”

Tiêu Diên Lễ cụp mắt không nói.

Tiêu Tứ Lang muốn xen mồm nói giúp Nhị ca hai câu, bị Tiêu lão thái quân một ánh mắt quét tới, ngăn lại.

“Ngươi là thứ tử của ta, Đại ca ngươi khi còn bé ngoan liệt, ta với cha ngươi liền quản thúc ngươi nhiều hơn một chút, dạy ngươi theo khuôn phép cũ làm bộ dáng công tử thế gia, bây giờ nghĩ lại thật hơi hối hận rồi. Qua nhiều năm như vậy, ngươi chưa bao giờ nói qua với mẫu thân bất kỳ lời nói tự đáy lòng, tâm tư của ngươi càng đoán không ra, sướng vui đau buồn cũng không biểu hiện, mấy ca tỷ muội của ngươi không giống xuất thân từ võ tướng thế gia, cũng là văn nhân. Ta ban đầu nghĩ ngươi đại khái do trời sinh tính cách như vậy, nhưng ngươi càng lớn mẫu thân càng cảm thấy do lỗi của mình, ngươi bất cứ chuyện gì cũng đều ngộp trong lòng không chịu nói, đều một mình chịu đựng, ngươi rốt cuộc muốn gì mẫu thân cũng không biết, đệ đệ ngươi cũng không hiểu, người bên cạnh ngươi cũng không biết, dáng dấp như vậy, mẫu thân nhìn đến đau lòng a... Có lẽ ta với cha ngươi lúc trước đối với ngươi quá nghiêm khắc, mới hại ngươi dưỡng thành tính tình hiện tại, là mẫu thân bạc đãi ngươi...”

Tiêu lão thái quân nói nói liền ướm viền mắt, Tiêu Tứ Lang cũng động dung.

Hắn nói: “Nhị ca, không cần biết ngươi vì Tiêu gia, hay vì ta, hay vì bức họa kia, ngươi ra quyết định gì đệ đệ đều ủng hộ ngươi.”

Tiêu Diên Lễ thở dài, thần sắc có chút ảm đạm, “Kỳ thực cũng không có gì, nhiều năm như vậy, nhi tử đã quen từ lâu, mẫu thân không cần chú ý.”

Tiêu lão thái quân cười khổ nói: “Ngươi đã lớn rồi, thành gia lập nghiệp, ý kiến của ngươi cũng không cần nói cho ta biết, huống chi ngươi đã là Tuyên Ninh hầu phủ Thế tử, là người thừa kế Tiêu gia ta, ngươi làm đại sự, rất nhiều tâm tình đã không phải ta, một lão phụ nhân, có thể suy đoán, các ngươi đều đã lớn rồi, muốn làm cái gì thì làm cái đó đi.”

Lão nhân vung vung tay, thở dài, “Một người nương như ta, tâm nguyện duy nhất chỉ là hi vọng nhi tử

mình trải qua hài lòng, nếu không hài lòng chỉ có mình người biết. Lão Tứ cười người mình thích, có thể bạc đầu giai lão, hiện nay Tích Thu cũng hoài thai, may mà mẫu tử bình an không xảy ra chuyện gì lớn, ta duy nhất không yên lòng, cũng chỉ còn người...”

Lão nhân liếc mắt nhìn chăm chăm Tiêu Diên Lễ, “Năm đó Đông thị là ta thay người định thân, bây giờ Thẩm thị này, là Hoàng mệnh làm khó... Nếu người trong lòng người cũng có ý với người, mẫu thân có dùng toàn lực Tiêu gia ta, cũng phải vì người cầu thú nàng.”

Tiêu Diên Lễ hơi cong cong khóe miệng, lộ ra một nụ cười khổ sở, “Mẫu thân, nhi tử không có người trong lòng.”

“Diên Lễ...” Tiêu lão thái quân kêu một tiếng.

Chỉ thấy Tiêu Diên Lễ từ trong lòng lấy ra một tờ tờ giấy vò nát, mở ra, nhẹ nhàng liếc mắt nhìn, sau đó đứng lên, đi tới trước một chiếc đèn, lấy chao đèn, đem bức họa đặt trên ánh nến.

Nhìn ngọn lửa cắn nuốt bức họa giấy kia, ánh lửa phản chiếu mặt Tiêu Diên Lễ lạnh lẽo cứng rắn, màu sắc thâm trầm, như là ngập chặt bi thương.

Hắn đưa lưng về phía Tiêu lão thái quân, chậm rãi nói rằng: “Mẫu thân, từ giờ khắc này, nhi tử lại không có người trong lòng.”

“Diên Lễ, người làm gì vậy?” Nước mắt Tiêu lão thái quân rốt cục không nhịn được rơi xuống.

Tiêu Tứ Lang cơ hồ theo bản năng xông tới, muốn ngăn cản Tiêu Diên Lễ, nhưng đến trước mặt, mới biết mình cái gì cũng không làm được.

Hắn lúng túng nói: “Nhị ca, người không thích Thẩm Thừa Ninh kia, Tiêu gia chúng ta hưu nàng, tội gì vì nàng mà đem họa thiêu cơ chứ?”

Tiêu Diên Lễ trả lời: “Nàng là thê tử ta, không vì nàng, còn vì ai?”

Y nhìn bức họa trong tay từng chút từng chút biến mất hầu như không còn, mãi đến một góc tận đầu ngón tay cũng thành than tro.

Khuôn mặt Tiêu Diên Lễ vốn luôn không có bất cứ cảm xúc gì rốt cục nhú nhú mảy, tựa như đang cực lực nhẫn nại cái gì.

Tiêu lão thái quân thẳng lưng lau sạch nước mắt, giữ vững phong độ chủ mẫu thế gia, thu liễm tâm tình đến cực hạn.

Thoạt nhìn như chưa từng khóc.

Tiêu Tứ Lang quay đầu hỏi Tiêu lão thái quân, “Mẫu thân, người vì sao phải bức Nhị ca?”

Tiêu lão thái quân lạnh nhạt nói: “Ta không bức Nhị ca người, ban đầu ta tưởng rằng Nhị ca người sẽ cùng sinh mẫu và thân đệ đệ hấn thẳng thắn bộc lộ tiếng lòng, nhưng hấn không chịu, ta còn có thể làm gì? Hấn tình nguyện cùng nữ nhân họ Thẩm tốt đẹp trở về, tình nguyện bồi dưỡng cái gọi là tình cảm phu thê, cũng không chịu đem tên người nọ báo cho người với ta, người đại khái cũng biết rõ người kia là ai đi. Không phải không nguyện, mà là không thể, tình cảm thế gian chỉ có yêu không thể cầu, mới dần vật người đến thế, ta từ lâu đoán được ít đầu mối, nhưng Nhị ca người không chịu chia sẻ cùng chúng ta, chúng ta hỏi lại thì có ích lợi gì, tăng thêm bi thương thôi.”

“Nhị ca...” Tiêu Tứ Lang không biết nói gì.

Tiêu Diên Lễ quay người, hướng Tiêu lão thái quân hành lễ, “Đa tạ mẫu thân tác thành.”

Ngoại trừ trên đất sót chút than tro, toàn bộ trong đại sảnh vẫn xanh vàng rực rỡ, trang nhã nghiêm túc.

Tiêu Diên Lễ vẫn là trước sau như một mà ôn văn nhã nhĩ, đến biểu tình cũng hoàn mỹ như vậy, khiến người tìm không ra một chút sai sót.

Tiêu Tứ Lang không nghĩ ra, chỉ thấy đến mức này, cũng biết không cần nói thêm gì nữa.

Đúng lúc này, lão quản gia Tiêu phủ tới gõ cửa, lão thái quân cao giọng hỏi: “Chuyện gì?”

“Hồi lão thái quân, Phụng An Bá phủ Nhâm Tam công tử cầu kiến.”

Tiêu lão thái quân sững sốt một chút, “Tiểu tử này hấn tới làm gì? Hấn không phải mấy tháng đều không ra khỏi cửa, hôm nay lại đây muốn làm gì?”

Tiêu lão thái quân theo bản năng nhìn về phía Tiêu Diên Lễ, Tiêu Diên Lễ không biểu tình gì.

Tiêu Tứ Lang nói: “Bảo hấn biến chỗ khác đi, ai muốn thấy hấn?”

Tiêu lão thái quân nói: “Lai Phúc, nói với Nhâm Tam công tử, người Tiêu gia ta không tiện gặp hấn, để hấn trở về nghỉ ngơi thật tốt đi.”

Lai Phúc quản gia nói: “Lão thái quân, Nhâm Tam công tử biết ngài sẽ không gặp hấn, nói là lén lút tới đây, có việc quan trọng muốn cùng Nhị gia Tứ gia thương lượng, lần sau sẽ tới bái kiến ngài.”

Tiêu lão thái quân hừ lạnh một tiếng: “Hắn thì có chuyện quan trọng gì, bắt quá liên quan tới Thế tử phu nhân, việc Tiêu gia ta không cần người ngoài nhúng tay vào, trước ở trước cửa Tiêu gia chúng ta huyền nào còn chưa đủ sao, còn muốn nháo tới khi nào? Nhìn hắn đều phiền lòng!”

Tiêu Tứ Lang vội vàng nói: “Mẫu thân bớt giận, nhi tử ra ngoài đuổi tiểu tử không thức thời kia đi, Nhị ca, cùng ta đi đi.”

Tiêu Diên Lễ ừ một tiếng, cùng Tiêu Tứ Lang xin cáo lui.

Nhâm Hoài Phong chờ phía cửa Đông Tiêu gia, nơi này đầu gió, gió rất lớn, Nhâm Hoài Phong cảm thấy gió đổ rần rật trong xương, lạnh đến lợi hại.

Trư Mao khuyên nhủ: “Tam gia, ta thấy Tiêu gia không muốn gặp chúng ta, chúng ta tội gì tự chuốc nhục nhã, ở đây đứng chịu tội, trở về đi thôi.”

Nhâm Hoài Phong thẳng thắn: “Không về.”

Trư Mao nói: “Thân thể ngươi không được như trước, từ khi bị nước lạnh ngâm một đêm ở chỗ này, nửa năm đều không khỏe lên, ngươi không phải sợ lạnh sao, sao cứ cố chấp như thế?”

Nhâm Hoài Phong lườm hắn một cái, “Ngươi là gia hay ta là gia?”

Trư Mao một mực cung kính: “Ngươi là gia.”

“Ngươi quyết định, hay ta quyết định?”

“Đương nhiên là Tam gia ngài định đoạt, nhưng...”

“Thế là đúng rồi!” Nhâm Hoài Phong lười cùng hắn phí lời, “Ta có thể nói cho ngươi, việc có liên quan tới Tiêu Diên Lễ, con mẹ nó ngươi đừng khuyên ta, khuyên ta cũng vô dụng, đến tự ta còn không khuyên nổi chính mình, huống chi mấy lời vớ vẩn của ngươi?”

Nhâm Hoài Phong tiện thể đem Trư Mao khách sáo một phen, Trư Mao liền im lìm không lên tiếng.

Yên lặng thay Nhâm Hoài Phong chắn gió.

Nhâm Hoài Phong còn chưa nói xong, hai huynh đệ Tiêu gia đã xuất hiện ở cửa, tự nhiên những câu kia cũng nghe được thất thất bát bát.

Nhưng hai người cũng không phản ứng gì, Tiêu Tứ Lang cảm thấy người này thật không biết xấu hổ.

“Người tới làm gì?” Tiêu Tứ Lang tức giận hỏi.

Nhâm Hoài Phong cười nói: “Không mời ta vào ngồi một lát? Đứng ở ngoài cửa lạnh lắm?”

Tiêu Tứ Lang không biểu hiện, Tiêu Diên Lễ ôn thanh nói: “Có lời gì kính xin Nhâm Tam công tử nói ngắn gọn đi.”

Nhâm Hoài Phong từ khi Tiêu Diên Lễ xuất hiện liền nhìn đầu tiên, nhìn y rồi không muốn nhìn tới người khác.

Mấy tháng không gặp, người này vẫn đẹp đẽ như vậy.

Bộ dáng một chút cũng không thay đổi, biểu tình mặt mày vẫn là đáng đáp ban đầu kia.

Nhâm Hoài Phong si ngốc nhìn phút chốc, mới nói: “Việc Tiêu gia, ta đã nghe.”

Tiêu Tứ Lang muốn mở miệng, Nhâm Hoài Phong giành trước: “Ta biết rồi, lời ra tiếng vào truyền tới nhà người khác cũng không ít. Hiện tại Thẩm gia thế lớn, ở trong triều đình nhất hô bá ứng [2] không ai dám không theo, hai phụ tử Thận Quận Vương còn tay nắm trọng binh, nữ nhi duy nhất nhà bọn họ là Tuyên Ninh hầu phủ Thế tử phu nhân, nói cách khác, Tuyên Ninh hầu phủ cũng có thể là đứng bên Thẩm gia.”

[2] có uy quyền

Nhâm Hoài Phong liếc mắt quét Tiêu Diên Lễ một cái, nói tiếp: “Nhưng quan hệ giữa Tuyên Ninh Hầu phủ và Thận Quận Vương phủ, trước mắt chỉ là duy trì mặt ngoài ôn hòa, nếu không có Thừa Ninh Quận chúa gả tiến vào Tuyên Ninh Hầu phủ, chỉ sợ giờ khắc này mặt ngoài ôn hòa cũng không làm được, dù sao Tiêu gia cây lớn thì đón gió to, chân thực đứng về Hoàng phái, lập trường từ lúc bắt đầu đã đối lập bên thông gia, việc này không có gì phải bàn.”

“Thừa Ninh Quận chúa đối với trận cờ này mà nói, là một quân cờ tạm thời ổn định cục diện, nếu Tiêu gia muốn nhử này con cờ, cũng không phải nhử vào lúc này. Nhưng sự thực luôn trùng hợp như vậy, Thẩm Thừa Ninh tự tìm đường chết hại Tiêu Tứ phu nhân, Tiêu gia tự nhiên không thể dung túng, bằng không còn có mặt mũi nào đối diện với liệt tổ liệt tông a? Tiêu gia mấy đời anh liệt, trên sa trường thượng ánh đao bóng kiếm đều không sợ chết, chẳng lẽ còn sợ một nữ nhi yếu đuối?”

Nhâm Hoài Phong nói, lộ ra nụ cười giễu cợt.

Tiêu Diên Lễ nghiêm nghị hỏi: “Người đến tốt cùng muốn nói gì?”

Nhâm Hoài Phong nói: “Ta có biện pháp giúp các người nhỏ quân cờ này, cũng không mảy may thương tổn Tiêu gia các người. Nếu như muốn nghe, liền mời ta đi vào ngồi một chút. Ta đến, không để cho bất luận người nào nhìn thấy, Nhị gia cứ yên tâm đi.”

Tác giả có lời muốn nói:

Bức họa kia đến cùng không công bố, xem hướng đi nội dung vở kịch đi

19. Chương 19

Có lẽ bởi quá mức bình tĩnh, Tiêu Diên Lễ do dự chốc lát, mới hơi nghiêng người, “Mời.”

Nhâm Hoài Phong cười cười, dẫn dò Trư Mao tự tìm chỗ tiêu khiển, chờ hấn ra.

Tiến vào cửa Đông, Nhâm Hoài Phong bỗng nhiên ngẩng đầu, thấy một toà lầu nhỏ cách đó không xa, “Đó là nơi Nhị gia ở?”

Tiêu Diên Lễ nói: “Là thư phòng của ta, ta không ở nơi này.”

Nhâm Hoài Phong như nhớ lại cái gì, “Ta nhớ hôm Tiêu Nhị phu nhân mất, ta lần đầu tới quý phủ, đi lạc đường, hình như đi tới nơi Nhị gia ở, viện kia quả thực không giống bên này cho lắm.”

Nhắc tới lần đó, tất nhiên không khỏi nhớ tới Nhâm Hoài Phong nhìn lên Tiêu Diên Lễ tấm.

Tiêu Diên Lễ trầm mặc không lên tiếng, không trả lời.

Nhâm Hoài Phong cũng cười cười, không tiếp tục nói nữa.

Ba người tiến vào phủ, có gã sai vặt chạy tới nghênh đón, bị Tiêu Diên Lễ vung tay lui xuống.

Nhâm Hoài Phong không nói gì, Tiêu Diên Lễ cũng không nói gì, Tiêu Tứ Lang không biết nói cái gì cho phải, giữa ba người tạo thành bầu không khí quỷ dị.

Đại khái trước đó cùng Tiêu lão thái quân nói chuyện kia, khiến tâm lý Tiêu Tứ Lang có cái nhìn đối với Nhị ca mình hơi khác một chút, càng không tự chủ liếc về phía Nhâm Hoài Phong nhiều hơn.

Nhị ca nói với mẫu thân từ giờ khắc này không còn người trong lòng nữa, chứng tỏ đã từng có người trong

lòng. Y không chịu nói cho bất luận người nào biết, điều này có nghĩa rằng dù dùng loại lý do hay góc độ nào mà nói, y đều không thể yêu người đó, không thể để cho người khác biết y yêu người đó, bằng không chính là đại nghịch bất đạo bôi nhọ gia phong, bằng không chính là vạ người phỉ nhổ.

Y là hậu nhân của Tiêu gia, là Tuyên Ninh Hầu phủ Thế tử, là thần tử trụ cột của quốc gia, bao nhiêu tên tuổi đó đều mang trọng trách đè nặng trên người y, y phải gánh vác toàn bộ, không thể bỏ xuống dù chỉ một cái. Thứ có thể bỏ xuống, cũng chỉ có thể là tình cảm của y.

Tiêu Tứ Lang trầm nghĩ, không khỏi nhìn Nhâm Hoài Phong nhiều lần, chẳng lẽ thật sự là công tử bột này?

Tiêu Tứ Lang khẽ lắc đầu một cái, nghĩ thầm người này phong lưu bậc nhất kinh thành, sao có thể khiến Nhị ca động tâm, Nhị ca động tâm chắc chắn phải là nữ tử phong hoa tuyệt đại [1].

[1] Vô cùng xinh đẹp, phong lưu

Người Nhị ca từng tiếp xúc, hẳn đều biết, nơi nào có nữ tử như vậy?

Tiêu Tứ Lang nghĩ bậy nghĩ bạ, ánh mắt thăm dò cường liệt liên tục bắn đến khiến Nhâm Hoài Phong cũng cảm thấy không mấy dễ chịu.

Hắn mở miệng hỏi: “Tiêu Tứ công tử, ngươi nhìn ta làm gì?”

Tiêu Tứ Lang lườm hắn một cái, còn chưa trả lời, Nhâm Hoài Phong đã cười nói: “Chẳng lẽ ngươi không thích nữ nhân, mà thích nam nhân?”

“Còn có thể mất mặt hơn không?” Tiêu Tứ Lang khinh bỉ nói, càng cảm thấy bản thân nghĩ đến hồ đồ rồi, Nhâm Tam là loại hỗn trướng nào, chỗ nào xứng đánh đồng với Nhị ca.

Nhâm Hoài Phong cười nói: “Ta luôn luôn không cần mặt mũi, ngươi cũng không phải không biết.”

Tiêu Tứ Lang nói: “Ta thật hối hận khi để ngươi tiến vào cổng lớn Tiêu gia ta.”

Nhâm Hoài Phong nói: “Cũng không phải ngươi để ta tiến vào, là Nhị ca ngươi để, muốn hối hận tìm Nhị ca ngươi nói!”

Tiêu Tứ Lang bị chặn họng, hắn vốn không giỏi ngôn từ, khi có thể động thủ tuyệt đối không nói chuyện, “Lười phí lời với loại phá gia chi tử như ngươi! Muốn nói gì mau nói đi, không thì nhanh chóng rút về!”

Vừa dứt lời, Tiêu Diên Lễ đẩy cửa thư phòng ra, ngăn hai người đấu võ mồm phía sau: “Được rồi, có

chuyện gì vào trong rồi nói.”

Trong thư phòng quanh năm mở cửa sổ, lúc tiến vào cảm giác vẫn lạnh như bên ngoài.

Nhâm Hoài Phong nói: “Nhị gia, người cả ngày đều quanh quệ như vậy à? Trong nhà không phải có nữ nhân sưởi ấm đẹp tựa như hoa sao, không nỡ lòng bỏ ra hưởng dụng ư?”

Tiêu Diên Lễ lạnh lùng nói: “Nhâm tam công tử hôm nay đến đây nếu là đặc biệt nói câu này, vậy cũng đừng trách Tiêu phủ không có tình người tiễn khách.”

“Đừng!” Nhâm Hoài Phong tự tìm ghế ngồi xuống, ra hiệu Tiêu Tứ Lang đóng cửa sổ lại.

Tiêu Tứ Lang theo lời làm, Nhâm Hoài Phong lúc này mới lên tiếng: “Mời thần thì dễ tiễn thần khó, ta là như vậy, Thẩm gia Thừa Ninh Quận chúa cũng là như thế, Nhị gia lúc trước tại sao đồng ý hôn sự này, còn muốn bái đường sớm hai tháng, là sợ ta hay là sợ Thừa Ninh Quận chúa?”

Tiêu Diên Lễ không trả lời, nhưng ánh mắt sắc bén, Nhâm Hoài Phong cũng không sợ y.

Tiếp tục dựa vào ghế mạn bất kinh tâm nói: “Kế hoạch của ta còn chưa thực thi được một nửa, Nhị gia nóng ruột như vậy, làm gì a?”

Ánh mắt hai người giao nhau, lời Nhâm Hoài Phong nói thực không êm tai, Tiêu Tứ Lang đánh gãy: “Nhâm Tam, đừng ở Tiêu phủ ta ngang ngược!”

Nhâm Hoài Phong cười lạnh một tiếng: “Ta tất nhiên không dám, ta chỉ là thay Nhị ca người không đáng thôi.”

Tiêu Diên Lễ nghe thế, mới mở miệng: “Ta có cái gì không đáng?”

Nhâm Hoài Phong đột nhiên đứng lên, lạnh lùng nói: “Người có biết, thú Thẩm Thừa Ninh vào cửa, chính là bắt đầu bị kịch cả đời người! Người muốn rơi vào kết cục cả đời cơ khổ đến cuối cùng hài cốt cũng không còn sao?”

Thấy bộ dáng Tiêu Diên Lễ không hề bị lay động, Nhâm Hoài Phong bỗng nhiên lại xì hơi, ngồi trở lại trên ghế, ánh mắt đờ đẫn mà nhìn Tiêu Diên Lễ.

“Kỳ thực người sau khi chết, không có gì ghê gớm, là hậu nhân tế điện phô trương hay hài cốt không còn, đều không khác gì nhau cả, ta ban đầu nghĩ lấy miến tử kim bài mà Tiên Đế ban cho Nhâm gia đi cầu ý chỉ, Thiên gia sĩ diện, đã từng ưng thuận không thể không tiếp thu, ta huyền não lớn như vậy, là muốn giúp người phá hủy hôn sự này, chưa từng mơ được người đáp lại.”

Nhâm Hoài Phong cười khở lắc lắc đầu, “Bây giờ miễn tử kim bài cũng không thể dùng.”

Tiêu Tứ Lang nghe Nhâm Hoài Phong nói lời này không khỏi giật mình.

Dù là Tiêu Diên Lễ cũng ngằm kinh hãi, rồi lại bất động thanh sắc hỏi: “Người có biết, miễn tử kim bài của Nhâm gia do ba vị thúc thúc và hai vị ca ca người dùng mệnh đối lấy, nhằm bảo đảm Nhâm gia bình an vô sự, người tội gì...”

“Người nói ta khở như thế chứ gì?” Nhâm Hoài Phong hỏi ngược lại Tiêu Diên Lễ.

Tiêu Diên Lễ ngậm miệng không nói.

Nhâm Hoài Phong nói: “Các người hẳn đều cảm thấy ta là loại người không cần mặt mũi, bất hiếu bất nghĩa, ta nếu thật sự giống người được chúng nhân xưng tụng, trở thành tấm gương gia tử thế gia, vậy Phụng An Bá phủ ta cách ngày diệt môn không xa. Dù sao Nhâm gia cũng không sánh được Tiêu gia cây lớn rễ sâu, người trên triều không dám động đến. Chúng ta bất quá cũng chỉ là mấy đời vô tướng, may mắn lập vài chiến công, vốn nhờ công nhận tước, có vinh hoa phú quý, nhưng những thứ này đều là giả tạo thôi. Sớm muộn có một ngày người cho chúng ta vinh hoa phú quý, cũng sẽ muốn mệnh chúng ta. Điều này lão Bá gia và ta đều thấy rất rõ ràng, cũng hiểu rõ, đến khi đó miễn tử kim bài cũng vô dụng, tự nhiên thành đồ trang trí, chẳng bằng đem ra làm chút việc tư tâm.”

Ánh mắt Nhâm Hoài Phong nhìn về phía Tiêu Diên Lễ, trên mặt Tiêu Diên Lễ vẫn luôn hờ hững như vậy, khiến người xem không ra bất kỳ tâm tình gì.

Nhâm Hoài Phong chỉ có thể thở dài trong lòng, “Thôi, nói những lời này còn ý nghĩa gì, việc đã đến nước này, chỉ có thể tìm cách giải quyết.”

Tiêu Tứ Lang nói: “Người vừa nói có cách, lúc này có thể nói nghe một chút.”

Nhâm Hoài Phong gật đầu nói: “Tiêu gia được lão thái quân quản giáo, tất nhiên là tường đồng vách sắt, Tiêu gia Thế tử phụ nhân đến tột cùng phạm vào chuyện gì, người khác cũng không thể nào biết được.”

Tiêu Diên Lễ nói: “Người chẳng phải đã biết?”

Nhâm Hoài Phong nói: “Phụng An Bá phủ tất nhiên có thủ đoạn của mình, bằng không ta những năm này trên chộc nhiều tiểu thư thế gia như vậy, tại sao một chút tội phạt đều chưa từng có?”

Tiêu Diên Lễ nói: “Người thật là có mặt mũi nhắc đến.”

Nhâm Hoài Phong cười cười, tiếp tục: “Bất luận nguyên nhân gì, người khác đều muốn một câu trả lời hợp lý, vậy chúng ta liền chế ra cho người khác một câu trả lời hợp lý, chế ra một lời giải thích Tiêu gia không

thể không hưu thê, khi ấy Nhị gia người cũng được giải thoát.”

“Chế ra?” Tiêu Tứ Lang như nghe được chuyện cười, “Chưa nói tới chế ra không phải tạo ra, cho dù thật tạo, Thẩm gia há không thể tra được? Mặc dù không phải chưa từng lừa dối, Tiêu gia ta cũng tuyệt không làm loại việc này.”

Nhâm Hoài Phong nghe vậy nhú mày, “Cũng không bảo người chế ra, người kích động cái gì?”

“Có ý gì?” Tiêu Tứ Lang hỏi.

Nhâm Hoài Phong hướng Tiêu Diên Lễ liếc mắt một cái, “Nhìn Nhị ca người thận trọng hơn nhiều, không phải sẵn có chống lưng ngay trước mặt người sao?”

“Nữ nhân bị hưu bất quá có mấy cái như vậy, ta tự có biện pháp, các người coi như không biết thôi, nên làm thế nào liền làm thế đó. Ta tới đây, không vì cái gì khác, chính là nghĩ... Ai...”

Nhâm Hoài Phong thở dài, “Tiêu Nhị gia a, giữ lại nữ nhân như thế ở bên người có ý nghĩa gì đây. Vốn sống đã không thoải mái, còn tìm thêm phiền toái cho mình, cần gì chứ?”

Tiêu Diên Lễ im lặng, Nhâm Hoài Phong cũng không còn lời nào để nói, Tiêu Tứ Lang càng không hiểu nổi Nhâm Hoài Phong đang suy nghĩ gì.

Nhâm Hoài Phong đứng lên, vuốt ống tay áo, “Cáo từ.”

Đi được mấy bước, Tiêu Diên Lễ gọi hắt lại, “Khoan đã!”

Nhâm Hoài Phong quay người, “Còn có chuyện gì?”

“Ta không đồng ý.”

“Có ý gì?” Nhâm Hoài Phong có chút mơ màng.

Tiêu Diên Lễ từng bước một đến gần hắn, “Người làm gì ta đều không đồng ý, đây là việc riêng Tiêu gia ta, không tới phiền Nhâm Hoài Phong người nhúng tay, người an phận mà dưỡng bệnh tại Phụng An Bá phủ, đừng ra ngoài gây phiền toái cho ta, ta đã vô cùng cảm kích.”

Nhâm Hoài Phong sững sờ chốc lát, hắn thấy khắp khuôn mặt Tiêu Diên Lễ đầy vẻ chán ghét, lòng đau như bị dao cắt.

Nửa ngày, hần chẳng hề để ý cười nói: “Việc của Tiêu Diên Lễ người, chính là việc của ta, ta chính là không ưa nữ nhân họ Thắm kia, thì làm sao?”

“Người nếu như thương tổn nàng nửa phần, chính là đắc tội với Tiêu gia ta.” Tiêu Diên Lễ nhìn chăm chăm mắt Nhâm Hoài Phong, giống như muốn đem lời kia khắc sâu vào trong đầu hần.

“Người có ý gì?” Nhâm Hoài Phong vô cùng tức giận.

Tiêu Diên Lễ khẽ mỉm cười, thoát nhìn nguy hiểm cùng đáng sợ, “Thắm thị là thê tử, ta đương nhiên phải che chở nàng, người khác động nàng mảy may, đều là địch với Tiêu Diên Lễ ta, Nhâm Hoài Phong, người nghĩ rõ.”

Nhâm Hoài Phong không nghĩ tới vậy mà nói như thế, nhất thời á khẩu không trả lời được.

Nhìn chăm chăm Tiêu Diên Lễ mấy giây, bỗng nhiên nở nụ cười, “Tiêu Diên Lễ, người thật mẹ nó là tên khốn kiếp! Lão tử là vì muốn tốt cho người, người có biết hay không!”

Tiêu Diên Lễ không tỏ rõ ý kiến.

Nhâm Hoài Phong thấy nam nhân này không phản đối, tức giận đến suýt thổ huyết, “Ta... Ta con mẹ nó muốn đánh chết người, người có tin không? Người có phải muốn chờ nữ nhân kia đâm một đao sau lưng người, đem người đâm chết, đem Tiêu gia phá đổ, người mới cam tâm?”

“Đó đều là chuyện của ta.” Tiêu Diên Lễ không phản bác, chỉ nói một câu như vậy.

Nhâm Hoài Phong chỉ thẳng mặt Tiêu Diên Lễ, tức giận đến ngón tay run rẩy, nửa ngày không nói nên lời, cuối cùng trực tiếp phát tay áo rời đi.

Tiêu Diên Lễ nhìn bóng lưng Nhâm Hoài Phong rời đi, trầm mặc nửa ngày, ý thức Tứ đệ mình còn ở bên cạnh, mím mím môi, khổng chế hết thấy biểu tình.

“Không có việc gì liền trở về đi.” Hạ lệnh trực khách.

Tiêu Tứ Lang cũng chưa đi, “Nhị ca, Nhâm Tam đề nghị đích xác rất tốt, vì sao không thử một chút?”

Tiêu Diên Lễ nói: “Đề tên ngu xuẩn đó hãm hại người Tiêu gia mình, có gì tốt?”

Tiêu Tứ Lang nói: “Nhưng ít ra đối với cục diện bây giờ mà nói, để đạt được mục đích không chừng thủ đoạn nào, có quan hệ gì? Còn nữa, là Nhâm Tam tự nguyện, Tiêu gia không thể để Thắm Thừa Ninh ở lại, không riêng gì vì Tích Thu, còn vì Nhị ca người.”

“Nhâm Tam muốn đem Thắm Thừa Ninh lấy đi, tự gánh chịu tất cả hậu quả, chúng ta chỉ cần khoanh tay đứng nhìn, Nhị ca, ngươi vì sao không đáp ứng?” Tiêu Tứ Lang từng bước ép sát.

Tiêu Diên Lễ nghiêng người lui một bước, “Âm mưu hãm hại trong mắt người từ nhỏ sinh trưởng ở thế gia như chúng ta, chỉ là trò mèo, Nhâm Hoài Phong trốn không thể tách rời quan hệ, Thắm gia nhất định sẽ trả thù hấn, Tứ đệ, chúng ta không thể làm việc bất nhân bất nghĩa này.”

“Hấn nói, hấn tự có biện pháp.” Tiêu Tứ Lang như trước không chịu lui bước.

Tiêu Diên Lễ trào phúng cười nói: “Dùng miễn tử kim bài của hấn? Chuyện cười! Đó là Thiên gia thừa nhận, không phải Thắm gia thừa nhận! Tứ đệ, ngươi khi nào ngây thơ như vậy?”

Tiêu Tứ Lang bắt lấy một cánh tay Tiêu Diên Lễ: “Không phải ta ngây thơ, là Nhị ca ngươi xử trí theo cảm tính rồi!”

“Nhâm Tam kia vô liêm sỉ có cái gì đáng đồng tình? Hấn có tội phải chịu, nếu không phải hấn, hài tử của Đại tẩu sẽ không mất, bệnh Ngũ muội sẽ không nặng thêm, ngươi cũng sẽ không trở thành đề tài câu chuyện đầu đường cuối ngõ kinh thành! Đổi thành trước đây, bất luận là Nhâm Hoài Phong hay người nào khác, chỉ cần có thể lợi dụng, liền đều lợi dụng, thế gia vọng tộc, còn nói đạo đức nhân nghĩa cái gì? Nhị ca, ngươi quá mềm lòng rồi!”

Tiêu Diên Lễ không theo bản năng lui về phía sau nữa, y dừng lại, nhìn Tứ đệ từng bước ép sát.

Huynh đệ hai người âm thầm đối đầu ánh đao bóng kiếm.

Bỗng nhiên, Tiêu Diên Lễ nở nụ cười, cười đến rất nhẹ, cũng rất bất đắc dĩ.

“Tứ đệ, đừng dò xét ta, được không?”

Tiêu Tứ Lang siết cánh tay Tiêu Diên Lễ không buông, Tiêu Diên Lễ từng ngón từng ngón đẩy ra.

“Tứ đệ, ta biết ngươi vốn không phải người có tâm cơ thâm trầm, ngươi quang minh lỗi lạc làm rõ phải trái trắng đen, Nhâm Hoài Phong không liên quan đến việc của Đại tẩu và Ngũ muội. Đó không phải hấn làm, trong lòng ngươi biết rất rõ, thậm chí ngươi còn thưởng thức hấn, bằng không ngươi đã sớm dùng trăm ngàn biện pháp khiến hấn sống không bằng chết, những tâm tư thủ đoạn đó của hấn đánh không lại ngươi.”

Tiêu Tứ Lang cuối cùng buông lỏng tay ra, “Nhị ca, ta chỉ muốn biết, người trong bức họa kia của ngươi, có phải hấn hay không? Ngươi nói cho ta, có làm sao? Ta là thân đệ đệ của ngươi a!”

Tiêu Diên Lễ mím môi không nói.

Tiêu Tứ Lang tựa hồ cũng từ bỏ hỏi tới cùng, hắn tự mình nói: “Buổi tối ngày người thành thân, Nhâm Hoài Phong tới tìm người, hắn ở bên ngoài hô một đêm, đèn thư phòng người liền sáng một đêm. Trên đỉnh thư phòng này là gian lầu nhỏ, đứng ở đó có thể nhìn thấy bên ngoài cửa Đông, lúc Nhâm Hoài Phong ngã trên mặt đất, người đi ra ngoài. Hắn vốn là ngã xuống, nhào vào vũng nước phải chết đuối, người đem hắn trở mình, xối mưa nhìn hắn mê man nửa đêm, nếu không phải gõ mõ cầm canh đi ngang qua, người chỉ sợ sẽ không trở về.”

“Người có phải còn đứng trên tầng gác cho đến hừng đông, mãi đến tận lúc hạ nhân Nhâm gia đến mang Nhâm Hoài Phong đi, người mới yên tâm?” Tiêu Tứ Lang nói, “Nhị ca, coi như người không chịu thừa nhận, mắt đệ đệ cũng thấy, thứ tình cảm này, dù ngoài miệng không nói, cũng sẽ từ trong mắt tràn ra. Người xem ánh mắt Nhâm Hoài Phong, không giống trước đây.”

Tiêu Diên Lễ nghe vậy trầm mặc, sau đó kéo khóe miệng cười, rất nhanh lắc đầu phủ nhận: “Tứ đệ, người sai rồi, ta từ trước không động tâm với một nam nhân, sau này cũng sẽ không, đừng tiếp tục suy nghĩ lung tung.”

“Nhị ca, bất kể có phải ta nghĩ bậy nghĩ bạ hay không, Nhâm Hoài Phong và Tiêu gia cũng đã quấn vào trên một cái thuyền, theo tính tình của hắn, người muốn tránh cũng không thoát. Quay đầu lại, hắn vẫn chỉ có một con đường chết.”

“Đều do hắn tự mình lựa chọn, ta không xen vào.” Tiêu Diên Lễ lạnh lùng nói.

“Đã như vậy, người vì sao hiện tại muốn ngăn cản hắn?” Tiêu Tứ Lang cất cao âm thanh, một câu chột trúng chỗ yếu.

Tiêu Diên Lễ hiếm thấy mà sinh khí: “Tiêu Tứ Lang, ta nói rồi, đừng thăm dò ta! Việc ta không muốn nói, người có hỏi nhiều cũng vô ích, ta là huynh trưởng người, người muốn phạm thượng sao?”

“Đệ đệ không dám.” Tiêu Tứ Lang cung kính nói, “Nhưng đệ đệ chỉ muốn nói một câu, Nhị ca nếu không chấm dứt Nhâm Hoài Phong, hắn sớm muộn sẽ trở thành yếu điểm của người, khiến người đau đến không muốn sống.”

“Người muốn chấm dứt thế nào, giết hắn sao? Thảo gian nhân mệnh [2]?” Tiêu Diên Lễ bắn ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị về phía Tiêu Tứ Lang.

[2] coi mạng người như cỏ rác

Tiêu Tứ Lang hơi nhắc lông mày, “Hoặc là, vĩnh viễn kết đồng tâm.”

Tác giả có lời muốn nói:

Trợ công nam chủ đệ đệ ~ Ban đầu cái này không có trong nội dung vở kịch, trong kế hoạch của tác giả,

Tiêu Diên Lễ đến lúc sắp chết mới nói với Nhâm Hoài Phong, trong trái tim của ta từng có người. Nhất thời viết thế này, như vậy tùy nội dung vở kịch phát triển đi, phỏng chừng quyển này sẽ cực kỳ nhiều chữ ~

20. Chương 20

“Vĩnh viễn kết đồng tâm?” Tiêu Diên Lễ hừ lạnh một tiếng, “Tứ đệ, ngươi có biết người đang nói cái gì không?”

Tiêu Tứ Lang nói: “Ta biết.”

“Hoang đường đến cực điểm!” Tiêu Diên Lễ không muốn nhiều lời, dường như thật sự vô cùng tức giận, trực tiếp ra cửa.

Tiêu Tứ Lang sờ sờ mũi, thật giống bị mắng có chút thảm.

Việc của Thẩm Thừa Ninh cứ như vậy gác lại, Nhâm Hoài Phong tựa hồ cũng không muốn đi quản, kinh thành gió êm sóng lặng mà qua bảy, tám ngày, bỗng nhiên một đạo tin tức khó nghe truyền vào Tuyên Ninh Hầu phủ, vai chính lại là Tiêu gia Thế tử phu nhân.

Tiêu Diên Lễ lần thứ hai trở thành người trong miệng thiên hạ, Tiêu Nhị gia phong thần tuần lãng là một nhân tài, tình cảm vậy mà không thuận, chính thất mất sớm, kế thất phóng đảng, bên người còn có Nhâm tiểu Bá gia không cần mặt mũi dây dưa không dứt, nếu lão Hầu gia còn trên đời, sợ cũng phải tức chết lần nữa.

Thẩm gia Quận Vương phi ngày đó đến cửa Tiêu gia, cùng Tiêu lão thái quân nói chuyện vài canh giờ, cũng không biết hai vị lão phu nhân đàm luận thế nào, thời điểm đi ra Thận Quận Vương phi một mặt hồ hững, không biểu tình gì.

“Khá lắm Nhâm Hoài Phong! Nhất định phải huyền náo đến mọi người đều biết?” Tiêu lão thái quân tức giận không thôi, nắm khăn tay vỗ mạnh lên đùi, hai người Tiêu Diên Lễ và Tiêu Tứ Lang đứng, không dám ngồi.

“Hắn thật không muốn sống nữa!” Tiêu lão thái quân nhìn về phía hai nhi tử trước mắt, “Hai người các ngươi có phải đều biết? Đều gạt ta đây, đúng không?”

Tiêu Tứ Lang do dự nhìn về phía Tiêu Diên Lễ, Tiêu Diên Lễ tiến lên một bước, nói rằng: “Quả thực biết.”

“Vậy ngươi còn dám mặc hắn làm xằng làm bậy?” Tiêu lão thái quân trừng Tiêu Diên Lễ, tức giận đến không ngừng thở dốc, đến cùng không sánh được lúc tuổi còn trẻ xông trận giết địch, cùng các nam nhân đánh nhau.

Tiêu Diên Lễ cụp mắt, lộ ra bộ dáng dụ ngoan, không cãi lại.

Tiêu Tứ Lang giải thích: “Việc này Nhâm Hoài Phong tới tìm chúng ta nói qua, Nhị ca lúc đó không đồng ý, sao biết được Nhâm Tam tiểu tử này không nghe khuyên bảo, hấn muốn tìm chết, người nói Nhị ca có thể có biện pháp gì?”

Tiêu lão thái quân nhìn về phía Tiêu Diên Lễ, “Diên Lễ, hiện nay làm sao làm, xem hết ở người!”

Dừng một chút, Tiêu lão thái quân vỗ về vòng ngọc trắng loáng trên tay, nói: “Ta chuẩn bị trình chiếu thay Diên Lễ thỉnh phong tước vị, chắc chắn Thẩm gia sẽ ngăn cản.”

“Vì sao?” Tiêu Tứ Lang không rõ.

Tiêu lão thái quân liếc mắt nhìn Tiêu tứ lang một cái, “Người nghĩ Thẩm gia là người mù hay sao? Cho dù tiểu tử Nhâm gia kia muốn bôi đen, Tiêu gia ta còn có thể thoát khỏi liên quan? Dù không phải vì Thẩm thị, họ Thẩm kia cũng sẽ không để chúng ta dễ chịu, chờ xem.”

Ước chừng Tiêu lão thái quân nói một lời thành sấm, ý chỉ Tiêu Diên Lễ thụ phong tước vị ban xuống không dưới nửa tháng, trên triều đình theo đó có thêm tin tức, đạo tặc thổ phỉ Tây Nam biên cảnh Phong Dương Quan tác oai tác quái, Tuyên Ninh hầu lĩnh binh diệt cướp.

Tiêu Diên Lễ trên triều lĩnh chỉ tạ ân, Thận Quận Vương đặc biệt tới vỗ vỗ vai y, lấy đó cổ vũ.

“Diên Lễ a...”

“Nhạc phụ đại nhân.” Tiêu Diên Lễ cung kính hành lễ.

Thận Quận Vương vội vàng nói: “Miễn lễ, miễn lễ.”

Sau đó trên dưới quan sát Tiêu Diên Lễ, không khỏi than thở: “Quả nhiên là thanh niên tuấn kiệt, tuổi trẻ tài cao a! Nếu không Phụng An Bá phủ tiểu Thế tử kia sao đối với người tình nồng ý thắm như vậy!”

Tiêu Diên Lễ hơi nhú lại lông mày, “Nhạc phụ đại nhân...”

“Không cần thiết nhiều lời.” Thận Quận Vương căn bản không nghe Tiêu Diên Lễ giải thích, “Người đi Phong Dương Quan là lão phu trước mặt Thiên gia hết lòng đề bạt, người cũng không nên ném mặt mũi lão phu, lão phu chờ người chiến thắng trở về, đến lúc đó đích thân đến ngoài cửa thành đón người. Ha ha ha...”

Thận Quận Vương cười đi trước một bước, Tiêu Diên Lễ cau mày, vẻ mặt nghiêm túc.

Tuyên Ninh hầu phủ.

Tiêu Tứ Lang nói: “Nhị ca, ta thay ngươi đi, ta quanh năm ở bên ngoài đánh trận, hình dáng đất đai Phong Dương Quan cũng quen biết hơn ngươi nhiều, ta đây liền tiến cung hướng Hoàng Thượng thỉnh chỉ đi.”

Tiêu Diên Lễ xua tay: “Đừng, Thấm gia nếu muốn ta đi, đương nhiên sẽ không đồng ý ngươi thay ta đi. Huống chi, Nhị ca cũng không phải ăn chay, hà tất lo lắng ta? Ngược lại là Tứ đệ muội ở nhà mang theo hài tử, càng cần phải ngươi chăm sóc mới phải.”

“Phong Dương quan?” Tiêu lão thái quân nghe tin này, lông mày sâu sắc nhíu chặt suy tư.

“Sao vậy? Có gì không đúng?” Tiêu Tứ Lang hỏi, hẳn đối với vùng Tây Nam không quen thuộc, trước kia phần lớn đều trú đóng ở đất Tây Bắc, quen biết Tây Nam biên cảnh, đại khái chỉ có các huynh đệ Phụng An Bá phủ.

Phụng An Bá phủ sớm cả nhà anh liệt, duy nhất lưu lại Thế tử, từ nhỏ chưa từng ra chiến trường, chỉ sợ đến Phong Dương Quan ở hướng nào cũng không rõ.

Tiêu lão thái quân nói: “Phong Dương Quan rất gần Khi Diêu Sơn, Khi Diêu Sơn không phải chỗ tốt, tà môn cực kì, có độc.”

“Diên Lễ, lần này đi ngươi cẩn thận một chút, đừng để trúng kế của người khác, Thấm gia thật sự là dụng tâm ác độc, tâm địa cay nghiệt.” Tiêu lão thái quân nhớ đến Tiêu gia trưởng tử Tiêu Diên Đình, trong thần sắc lộ ra đau thương, “Bọn họ muốn dùng cùng một loại biện pháp khiến ta mất đi một nhi tử nữa, ha ha ha, không thể! Đừng hòng mơ tới!”

Đến khi Tiêu lão thái quân rời đi, Tiêu Diên Lễ hiếm thấy mà ý vị sâu xa, nói với Tiêu Tứ Lang: “Nếu ta không về được, chớ hành động theo cảm tình, chăm sóc tốt mẫu thân, Đại tẩu cùng Ngũ muội, còn có Tứ đệ muội... Để Tiêu gia trưởng tôn bình an ra đời.”

Tiêu Tứ Lang tất nhiên không chịu nghe lời bi thương này, cả giận nói: “Nhị ca, ngươi đang nói gì thế?”

Tiêu Diên Lễ lắc lắc đầu, khẳng khái nói tiếp: “Thấm thị, đem nàng đưa đến am ni cô ngoài thành thanh tu đi, thôi, trước khi đi ta đưa nàng tới.”

Tiêu Tứ Lang nói: “Nhị ca, ngươi sao lại không có ý chí chiến đấu như vậy, nói như để lại di ngôn làm chi? Họ Thấm kia dám động tới một cọng tóc gáy của ngươi, ta lột da hắn! Lão già vô liêm sỉ!”

Tiêu Diên Lễ đương không nghe thấy, tự mình nói: “Thấm thị đương điên thật rồi, nàng có lúc ăn nói linh tinh, chớ dễ tin, cũng cẩn thận đề phòng, dù sao cũng là Thấm gia nữ nhi. Còn...”

Tiêu Diên Lễ ngẩng đầu lên, nhìn về một phương trời bên ngoài tường cao gạch xanh ngói vàng Tuyên Ninh Hầu phủ, hơi kéo khóe môi, lộ ra độ cong không quá rõ ràng.

“Tên ngu xuẩn kia...”

Tiêu Tứ Lang ngẫm nghĩ nửa ngày, mới nghĩ ra Tiêu Diên Lễ nói tên ngu xuẩn kia đến tột cùng là ai, hẳn là cái người Nhâm gia kia?

Có thể Tiêu Diên Lễ chung quy cái gì cũng không thừa nhận, cái gì cũng không thổ lộ, đến một câu nói đều không có.

Từ lâu chưa từng nói, Tiêu Diên Lễ cũng không chịu nói, phảng phất muốn nói lại cũng không biết vì sao lại nói thế.

Tiêu Tứ Lang muốn hỏi, cũng không biết hỏi từ đâu, vì vậy đành trầm mặc.

Nguyên bản trong nội dung vở kịch không có màn diệt cướp ở Phong Dương Quan, Nhâm Hoài Phong trong lòng lo sợ bất an.

Hắn đến Tiêu phủ cầu kiến, ăn bẻ môn canh, đến ba lần đều chưa thấy mặt Tiêu Diên Lễ.

Dị thường như vậy, dù Nhâm Hoài Phong ngu si đến mấy, cũng biết hắn có quỷ.

“Tiêu gia có quỷ, không biết giấu bí mật gì.” Nhân Hoài Phong nửa đêm kéo Trư Mao đi leo tường, bò trên tường viện Tiêu gia.

Trư Mao ở phía sau nâng hắn, chỉ lo hắn không cẩn thận té xuống, thật đúng là cười đến rụng răng.

“Tam gia, nghe tiểu nhân một câu, chúng ta trở về đi thôi.”

“Trở về làm gì? Ngược lại Tam gia nhà người, ăn không ngon ngủ không yên, còn không phải vì họ Tiêu kia? Người cười nhạo ta cũng được, không giúp ta sớm sẽ chết?”

Trư Mao nói: “Chết thì không chết, nhưng ngài, ngược lại muốn cười chết người.”

“Thiếu mù tất tật, khiến bả kính [1].”

[1] đừng hỏi, mộ cũng chưa tìm thấy, không hiểu a~

Trư Mao nghe vậy dùng sức, đẩy Nhâm Hoài Phong một chút, lật lại.

“Ngọa tào!” Thấp giọng nguyên rửa chửi một câu, Nhâm Hoài Phong suýt quăng thân ngã cắm mặt xuống, từ dưới đất bò dậy, chợt thấy trước mắt sừng sững một bóng người cao lớn.

Hắn sợ đến run người, lui về sau một bước.

Thấy rõ mặt người tới, giơ ra một mặt giả cười: “Làm gì vậy, hơn nửa đêm, Nhị gia ngài đi ra ngắm trăng?”

Tiêu Diên Lễ tự tiểu phi tiểu nhìn hắn: “Ta ngược lại muốn hỏi Nhâm Tam công tử một chút, hơn nửa đêm ở đầu tường nhà ta làm chi?”

Nhâm Hoài Phong không cần mặt mũi cực kỳ bình tĩnh mà phủ phủ bụi đất trên người, cười nói: “Đây không phải là nhớ chàng thành bệnh, tìm Nhị gia nhìn chữa bệnh mà.”

Tiêu Diên Lễ không cãi nổi hắn, chỉ nói: “Nhâm gia là võ tướng thế gia, Nhâm Tam công tử đến võ võ mèø cào đều không lấy ra được, bò tường ngã cắm mặt, cảnh muốn này truyền đi, chỉ sợ một đời anh danh của lão Bá gia đều bị phá hủy.”

Nhâm Hoài Phong tiếp tục cười nói: “Ta nếu không vượt nóc bằng tường, sao có thể kinh động đến Nhị gia ngài, người há không phải sẽ không đi ra thấy ta?”

“Ta nói rồi, đừng tiếp tục đến trêu chọc ta, bằng không...”

“Bằng không người có một ngàn loại biện pháp khiến ta không dễ chịu.” Nhâm Hoài Phong cười tiếp Tiêu Diên Lễ nửa câu sau, “Ta người này, người càng không cho ta dễ chịu, ta càng sáng khoái hơn. Nếu không Nhị gia thử một chút xem?”

Tiêu Diên Lễ có thể coi như lĩnh ngộ trình độ không cần mặt mũi của người này, so với trong truyền thuyết chỉ có hơn chớ không kém, lập tức không muốn cùng hắn tổn nhiều miệng lưỡi, trực tiếp hạ lệnh trực khách: “Không mời mà tới, Tiêu gia sợ là chiêu đãi không nổi Nhâm Tam công tử, hoặc là người đến cách nào thì trở lại cách đó, hoặc là ta gọi hộ vệ Tiêu gia mang người ra ngoài, người chọn một cái?”

“Ta cái nào cũng không chọn, ta ngày hôm nay ngủ trên giường Nhị gia người, không đi.” Nhâm Hoài Phong đùa giỡn vô lại phải kể đến hàng đầu, Tiêu Diên Lễ cảm thấy đau đầu, y không nên đi ra quản việc không đâu, lần này giống như thuốc cao bôi trên da chó, dính đến làm sao cũng không xé xuống được.

Nhâm Hoài Phong dán trên người Tiêu Diên Lễ, theo đuôi Tuyên Ninh hầu Thê tử tiến vào thư phòng, đồng thời phi thường tri kỷ mà đóng cửa lại.

“Nghe nói người muốn đi Phong Dương quan diệt cướp à, Đại ca ta chết ở Phong Dương Quan, Nhị ca ta

giữ Phong Dương Quan mười năm, bị người Nam Man chém hơn 100 đao, mất hết máu mà chết, ở ngoài Phong Dương Quan mười dặm mà có cái sườn núi gì đó, hiện tại vẫn không tìm được thi thể. Nghe nói chỗ đó không có thổ phỉ, mà nhiều người Nam Man, người nào người nấy đều hung tàn, ăn thịt người uống máu người! Công tử trẻ tuổi tuổi mười sáu tiêu sái như Nhị gia, sợ sẽ bị cướp đi làm tướng công áp trại.”

Nhâm Hoài Phong hi vọng nói cho Tiêu Diên Lễ sinh khí, ai ngờ trên mặt Tiêu Diên Lễ không biểu tình gì, cảm giác một chút cũng không nổi giận.

Nhất thời cảm thấy chán, đi thẳng vào vấn đề nói mục đích: “Ta đi Phong Dương Quan với người, người mang ta đồng thời...”

Nhìn sắc mặt Tiêu Diên Lễ, Nhâm Hoài Phong giơ tay phát thệ, “Ta bảo đảm không gây thêm phiền toái cho người.”

Bộ dáng thoát nhìn đằng hoàng trịnh trọng, lại không quá một giây phá hỏng, cả lợ phất phơ cười nói: “Ta còn có thể làm ấm giường cho người, có thể đánh nhau có thể kéo quái, có thể ấm có thể cơ có thể ba ba, người mang theo ta tuyệt đối không thiệt thòi.”

21. Chương 21

“Không thể.” Tiêu Diên Lễ kiên quyết phủ quyết.

Nhâm Hoài Phong cũng không nhụt chí, tiếp tục nài nỉ: “Nhị gia, người xem ta đây nghe lời không đánh người, có muốn tỉ mỉ cân nhắc hay không?”

Tiêu Diên Lễ nói: “Nói hươu nói vượn nữa, thì tự mình ngoan ngoãn rút ra ngoài.”

Nhâm Hoài Phong cười hì hì, chạy hết một vòng thư phòng, lượm trên bàn sách một quyển sách, “Đạo đức kinh?”

Tiêu Diên Lễ ừ một tiếng, lại nghe Nhâm Hoài Phong hỏi: “Là kinh phật sao?”

Tiêu Diên Lễ không nói: “...”

Nhâm Hoài Phong lật hai trang, lúc này mới chợt hiểu ra: “Hóa ra là lão tử viết, Nhị gia đọc thật nhiều sách, lợi hại, lợi hại!”

Tiêu Diên Lễ rốt cục không thể nhịn được nữa: “Đạo đức kinh ta tám tuổi đã có thể đọc lầu lầu, không tính là đọc nhiều sách. Ngược lại, Nhâm Tam công tử, không biết lão Bá gia những năm này vì người mới

tiên sinh dạy học, có phải đều quá vô dụng, dạy người đến Đạo đức kinh cũng không biết.”

Nhâm Hoài Phong không để ý, da mặt vẫn dày như thường: “Đừng nói Đạo đức kinh, ta ngay cả Tam tự kinh cũng không biết. Con người ta đây, phóng túng tự do nghề nào cũng giỏi, chỉ có đọc sách viết chữ, thật sự không có thiên phú, sao sánh được với Nhị gia tài hoa lừng lẫy a!”

Tiêu Diên Lễ im lặng không lên tiếng, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Nhâm Hoài Phong lật sách một lát, chưa gì đã chán, đưa tay bối lung tung mấy bức họa trong vại.

Vai đựng họa của Tiêu Diên Lễ hình tròn, bụng vại đầy đặn, phía trên là một bức họa đứa bé dưới cây thông, bút pháp thanh nhã, rất phù hợp tính cách của Tiêu Diên Lễ.

“Đừng lộn xộn!” Tiêu Diên Lễ đột nhiên chặn lại nói.

Tay Nhâm Hoài Phong vừa đặt lên một quyển họa, hần dừng một chút, cười nói: “Biết ngay là vẽ người trong lòng.”

Đến cùng vẫn không động, sắc mặt Tiêu Diên Lễ khó coi, đại khái lúc đêm khuya vắng vẻ, con người ai cũng dễ dàng dễ xuống lớp ngụy trang, lộ ra chút khuôn mặt thật.

“Là một bộ bút tích quý, phá hủy thì đáng tiếc.” Tiêu Diên Lễ giải thích một câu.

Nhâm Hoài Phong hứng thú: “Bút tích của vị đại gia nào, mở ra cho ta nhìn xem?”

Ngoài miệng dù nói như thế, trên tay lại không có động tác.

Tiêu Diên Lễ không nói gì, dùng trầm mặc từ chối.

Nhâm Hoài Phong nói: “Ta nhớ hồi trước ta từng đưa người một bộ danh họa, người vứt đi đâu rồi? Bộ đó so với đa số bút tích cũng quý lắm, người đừng dùng làm giấy đi cầu nha. Kỳ thực dùng làm giấy đi cầu cũng không sao, đưa cho người, ta luôn luôn không đau lòng.”

Tiêu Diên Lễ trầm mặc như trước, y hơi nghiêng người sang, nhìn bát bảo các trong thư phòng, trên ngọc khí có một bức do Nhâm Hoài Phong đưa, chỉ là Nhâm Hoài Phong người này hay quên, nhìn nửa ngày cũng không nhận ra.

Nhâm Hoài Phong thấy Tiêu Diên Lễ không để ý đến hần, cũng lười nói chuyện, tự thưởng thức các loại vật trên bàn sách của Tiêu Diên Lễ, trời sinh một đôi mắt thị lực quá tốt, lại cố tình bỏ qua một vật.

Hắn không dám tới gần vại đựng họa của Tiêu Diên Lễ, ai biết tranh này trong vại này có bao nhiêu là bút tích của đại gia, có bao nhiêu là bút tích của Tiêu Diên Lễ.

Hắn không có can đảm đến xem, sợ thương tâm.

Nhưng hắn là người biết rõ nội dung vở kịch, biết rõ nhân vật Tiêu Diên Lễ tác giả xây dựng trong đó, là một nam thứ si tình, kiếm nước mắt của toàn bộ độc giả. Bởi vậy tình cảm Tiêu Diên Lễ dành cho nữ chủ, không dễ dàng thay đổi được, bức họa mà Thẩm Thừa Ninh nhìn thấy, chỉ sợ có liên quan với Đông Tích Thu.

Nghĩ tới đây, Nhâm Hoài Phong cảm thấy chua xót, không nhịn được mở miệng: “Tiêu Diên Lễ, nàng đã lấy chồng, cũng sắp làm mẫu thân, người không thể quên nàng sao?”

Tiêu Diên Lễ đột nhiên quay người, nhìn Nhâm Hoài Phong, “Người muốn nói gì?”

“Ta biết, người giấu giếm được bất kỳ người nào khác, cũng không gạt được ta, ta biết trong lòng người đang suy nghĩ gì.”

Tiêu Diên Lễ áp sát, kỹ càng nhìn Nhâm Hoài Phong: “Người biết chút gì?”

Nhâm Hoài Phong cười khổ nói: “Không phải Tứ đệ muội người sao?”

Tiêu Diên Lễ đột nhiên bóp lấy cổ Nhâm Hoài Phong, “Câm miệng! Không được nói hươu nói vượn!”

Cuống hòng Nhâm Hoài Phong bị siết đến khó chịu, ho khan hai lần, “Vậy người sẽ thích ta chứ.”

Mặc dù nơi yếu hại quyết định sinh tử bị người nắm trong tay, vị Tam gia phong lưu ăn chơi này vẫn không quên trêu đùa.

Tiêu Diên Lễ nhìn chăm chăm mặt Nhâm Hoài Phong, nhìn một lát, đột nhiên buông tay ra.

“Cút ra ngoài!”

Nhâm Hoài Phong không nhúc nhích, hắn nói: “Tối nay, ta nhất định phải có lời giải thích, Tiêu Diên Lễ, người cho hay là không cho?”

Tiêu Diên Lễ cười nhạo: “Người có tư cách gì tìm ta đòi?”

Nhâm Hoài Phong nhắm mắt lại, thần sắc có chút đau thương.

“Bằng việc ta yêu người.” Hần nhẹ giọng nói, âm thanh cơ hồ nhỏ đến mức không thể nghe thấy.

Tiêu Diên Lễ không biết có nghe thấy không, tiến lên một bước, thừa dịp Nhâm Hoài Phong không chú ý, đột nhiên bổ một nhát vào sau gáy hần, Nhâm Hoài Phong nhắm mắt ngất đi, Tiêu Diên Lễ đỡ lấy nửa người hần.

Kéo hần ra ngoài, cả người thần tình nghiêm túc, không nói một lời.

Cửa Đông Tuyên Ninh Hầu phủ mở ra, Tiêu Diên Lễ trên vai khiêng một người, bước ra ngoài.

Trư Mao nghe động tĩnh, tưởng rằng Tiêu gia có người đi ra tuần tra, định tránh đi, bị Tiêu Diên Lễ liếc mắt nhìn thấy.

“Lại đây!” Trư Mao nhắm mắt bất động.

“Đưa Tam gia nhà ngươi đi!” Tiêu Diên Lễ đem người trực tiếp vứt trong lòng ngực Trư Mao, Trư Mao đẩy ra thấy mặt Nhâm Hoài Phong, “Ách, Tam gia nhà ta sao vậy?”

Tiêu Diên Lễ mặt không biến sắc nói: “Đang ngủ.”

Nói xong liền trở về, không muốn nói nhiều.

Trư Mao nghĩ mãi cũng không ra, cái kia của vị gia gia nhà mình vẫn còn hưng phấn sức lực, sao có thể ngủ? Không có khả năng lắm.

Nhưng hần không thể đuổi theo người Tuyên Ninh Hầu phủ hỏi, không thể làm gì khác ngoài nhận lệnh mà công Nhâm Hoài Phong gian nan hướng Phụng An Bá phủ trở về.

“Ai u, Tam gia a, người gây quá rồi, vác lên như không vậy!”

Một chủ nhân một người hầu càng lúc càng xa, Tiêu Diên Lễ đứng ở cửa một lúc, đột nhiên lên tiếng: “Đi ra.”

Trong đêm đen yên tĩnh, một bóng người cao lớn bước ra.

“Đến Nhị ca người cũng giám thị?” Tiêu Diên Lễ không chút khách khí.

Tiêu Tứ Lang đi tới nơi có chút ánh sáng nhàn nhạt, nói: “Tứ đệ chỉ là quan tâm người.”

Tiêu Diên Lễ không phản đối, “Tứ đệ quan tâm tới đâu rồi?”

Tiêu Tứ Lang cười khở, “Nhị ca, ta chưa bao giờ nghĩ tới, người đối với Tích Thu...”

Còn nửa câu không nói ra được, Tiêu Diên Lễ trong lòng chấn động, cảm giác huyết thái dương nhức nhối, đau đầu.

“Tứ đệ muội là thê tử của người, cùng ta mà nói, chỉ là người nhà, người không cần lo lắng.”

Càng nói, Tiêu Diên Lễ càng không biết nên giải thích thế nào.

Tiêu Tứ Lang hỏi: “Thẩm thị kia, cũng là vì nguyên nhân này mới ám hại Tích Thu sao?”

Tiêu Diên Lễ lắc đầu một cái, “Ta không biết.”

Y không đoán được động cơ của Thẩm Thừa Ninh, cuối cùng chỉ có thể nói với Tiêu Tứ Lang: “Tứ Lang, người nhiều lần phỏng đoán thăm dò, chỉ sợ không chỉ vì ta, nếu muốn rõ ràng, có thể vào thư phòng ta nhìn.”

“Trong vại họa có mười ba quyển họa, vốn là mười hai quyển, sau đó có người đưa cho ta một bức, nhiều thêm một bức bút tích thực.”

“Trong mười ba quyển họa này... Có 4 quyển nhưng thật ra là hai tấm họa, bên trong quần một tấm họa giấy, người đi xem liền rõ ràng.”

Tiêu Tứ Lang không trả lời.

Huynh đệ hai người trong bóng đêm rẽ hai hướng, một người tiến vào thư phòng, một người chẳng biết đi đâu.

Sau ba ngày, Tiêu Diên Lễ mang theo 10 ngàn binh mã, rời khỏi kinh thành.

Nhâm Hoài Phong không trạch trong nhà nữa, thỉnh thoảng ra ngoài tản bộ, nghe chút lưu ngôn phỉ ngữ mà bách tính kinh thành đàm luận.

Có lúc nghe đến chính mình, cũng chỉ cười cười, không hề tức giận.

Nửa tháng sau, một nam tử quần áo lam lũ rồi bù vội vội vàng vàng gõ cửa Phụng An Bá phủ.

“Tiểu Bá gia, ta từ Gia Lâm quan trở về, Thăm gia... Thăm gia mưu phản rồi!”

Nhâm Hoài Phong nháy mắt đại ra, “Sao lại thế... Sao lại sớm nhiều như vậy?”

Nam tử chỉ lo Nhâm Hoài Phong không tin, liên tục nói thật nhiều chi tiết nhỏ, cuối cùng nói: “Thận Quận Vương Thế tử từ năm ngoái trú đóng ở Gia Lâm quan, đã sớm khống chế nha phủ Gia Châu, ban đầu còn làm bộ, nhưng hôm nay bên trong đề phòng nghiêm ngặt, một chút tiếng gió đều truyền không ra. Nửa tháng trước, Thăm Thế tử xung đột với tuần phủ Gia Châu, chém đầu tuần phủ trước mặt mọi người, còn tự xưng Vua, chỉ sợ, chỉ sợ trong kinh thành...”

Nhâm Hoài Phong thần sắc lạnh lùng, “Chỉ sợ trong kinh thành Thận Quận Vương cũng sẽ có hành động! Sợ là muốn ép cung!”

Lão quản gia và Trư Mao bên cạnh đều hoảng hốt, “Chuyện này... Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Phải đến tìm Tiêu gia!” Nhâm Hoài Phong đầu tiên phán đoán thời gian, nam chủ Tiêu Tứ Lang còn ở kinh thành, tất nhiên có biện pháp, hẳn nhất định phải tranh thủ gặp nam chủ.

Cùng lúc đó, Tiêu Tứ Lang và Tiêu lão thái quân cũng bí mật trò chuyện.

“Hôm nay Thiên gia bí mật triệu ta, nói Thăm gia có ý đồ mưu phản, đã có động thái bức vua thoái vị, muốn ta nghĩ biện pháp đối phó Thăm gia.”

Tiêu lão thái quân truy hỏi: “Thiên gia thật nói như thế?”

Tiêu Tứ Lang gật gật đầu, “Không sai, hai ngày nay ta tiến cung, có hoài nghi với thủ vệ trong cung, có điểm không đúng, nhưng không nghĩ tới bước này...”

“Thiên gia ở trong cung, tất nhiên miễn cảm hơn nhiều.” Tiêu lão thái quân cảm khái nói, “Bây giờ Nhị ca người không ở kinh thành, lần này chỉ có thể dựa vào người. Tuyên Ninh Hầu phủ đời đời bảo vệ quốc gia, không cho phép hạng giá áo túi cơm làm xằng làm bậy, Tứ Lang, người hãy yên tâm đi đi, trong nhà có lão thái bà này tọa trấn, không cần lo lắng.”

Tiêu Tứ Lang trịnh trọng gật đầu, “Đa tạ mẫu thân.”

Lai Phúc quản gia ở ngoài cửa bẩm báo: “Lão thái quân, Tứ gia, Phụng An Bá phủ Nhâm Thế tử đến.”

Không đợi Lai Phúc nói xong, Nhâm Hoài Phong đẩy cửa lớn, xuất hiện trong tầm mắt Tiêu Tứ Lang và Tiêu lão thái quân.

Trên mặt hần có một tầng mồ hôi mỏng, có thể thấy thật vội, không chờ ngồi xuống, liền trực tiếp mở miệng: “Thẩm gia mưu phản, ý đồ bức vua thoái vị.”

Lai Phúc vội vã từ bên ngoài cài cửa lại, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, phảng phất cái gì cũng không nghe thấy.

Không đợi hai người Tiêu gia phản ứng, Nhâm Hoài Phong tiếp tục nói: “Nhãi con Thẩm gia kia ở Gia Lâm quan tạo phản, Gia Lâm quan quanh năm cùng Bắc Địch chinh chiến, trừ hơn hai mươi vạn tinh binh cường tướng, bây giờ toàn bộ bị Thẩm gia khống chế, một khi chỉ huy hai mươi vạn binh mã kia xuôi nam, hậu quả khó mà lường được.”

Tiêu Tứ Lang không ngờ tới mọi việc đã trầm trọng như vậy, “Tin tức này, người nghe từ đâu?”

Nhâm Hoài Phong nói: “Phụng An Bá phủ khắp nơi đều nằm vùng cơ sở ngầm, sáng sớm hôm nay có người chạy từ Gia Châu về, một ngụm nước cũng chưa uống đã báo tin tức này, ta vừa nghe liền chạy tới tìm các người.”

Nguồn gốc tin tức không tốn nhiều miệng lưỡi, Nhâm Hoài Phong trực tiếp nói tới tính nghiêm trọng của vấn đề: “Từ Gia Lâm quan về phía Nam đến kinh thành, không có chút hiểm yếu nào, vạn mã bình xuyên, kỵ binh chỉ cần ba ngày liền có thể đánh tới ngoài cửa thành. Vì Bắc Địch sinh trưởng trên thảo nguyên, tướng sĩ Gia Lâm quan phần nhiều dùng kỵ binh làm chủ, nếu như nhãi con Thẩm gia kia có não, đầu tiên dẫn kỵ binh chạy gấp rút ngàn dặm, thừa dịp Tiêu Diên Lễ lĩnh binh ở bên ngoài, kinh thành hư không...”

Ba người đang ngồi liếc nhìn nhau, liền biết ý của đối phương.

Tiêu Tứ Lang nói: “Kinh thành bên này không đủ nhân lực, ta có thể điều động Long Hồ doanh, không tới tám ngàn người, quyền khống chế Cẩm quân ở trong tay Thẩm gia, hiện nay Thẩm gia đã chuẩn bị vẹn toàn, chỉ sợ đang đợi một cơ hội.”

Nhâm Hoài Phong nghe vậy, cau mày.

“Bọn họ đang đợi Tiêu Diên Lễ chết.”

22. Chương 22

Tiêu Tứ Lang trầm ngâm chốc lát, hỏi: “Người vừa nãy nói, nửa tháng trước, Thẩm Thuần giết tuần phủ Gia Châu?”

“Không sai.” Nhâm Hoài Phong khẳng định nói, “Thời gian đó, vừa đúng thời gian Tiêu Diên Lễ phụng chỉ lĩnh binh đi Phong Dương quan diệt cướp, Phong Dương quan căn bản không có cướp, mà đều là người

Man, cho nên Thẩm lão đầu hẳn đã dự mưu sẵn. Trong triều đình không biết có bao nhiêu người cùng phe với Thẩm gia, bằng không không thể giấu được chúng ta kĩ đến thế.”

Tiêu Tứ Lang gật gật đầu: “Ta cho rằng, Thẩm gia có người chống lưng, người mà chúng ta không thể ngờ tới. Phong Dương quan quanh năm có năm, sáu vạn binh mã trú đóng, năm, sáu vạn binh mã này đủ để ứng phó với người Man, người Man không đáng sợ, Nhị ca không hẳn lành ít dữ nhiều, ta nghĩ với năng lực của Nhị ca, chắc chắn có thể ứng phó được.”

Tiêu lão thái quân nghe thế, lắc lắc đầu, sắc mặt hết sức khó coi, cảm thấy thế cuộc Phong Dương quan cũng không mấy lạc quan.

Mà thế cuộc kinh thành càng nguy hiểm hơn nhiều, năm đó Hoàng Đế chính là dùng chiến thuật chạy gấp rút ngàn dặm đến thẳng kinh thành, đặt xuống một nửa giang sơn, vây chết Hoàng Đế tiền triều trong Hoàng cung, nếu như Thẩm gia lại xem mèo vẽ hổ, kinh thành bên này cơ hồ không chống đỡ được.

Huống chi, còn có Thận quận vương nằm vùng ở kinh thành, thế cuộc ngàn cân treo sợi tóc, một bước cũng không thể đi sai.

“Tây Bắc mười vạn quân Tiêu gia, muốn trở về sợ cũng phải chờ thêm hơn mười ngày, nước xa không cứu được lửa gần, chiến tranh qua quá lâu, triều đình quen sống yên ổn đã sớm quên những ngày gian nguy, bây giờ kinh thành không một chút đề phòng, thực sự là thời cơ tốt để đánh lên.” Tiêu Tứ Lang càng phân tích càng thấy sợ.

“Trước tiên vẫn phải đem năm vạn nhân mã ở Phong Dương quan chuyển trở về chống đỡ mấy ngày, ta nhớ Thủ tướng Phong Dương quan, là tiểu sư đệ của Nhâm lão Bá gia?” Tiêu Tứ Lang hỏi Nhâm Hoài Phong.

Nhâm Hoài Phong nào biết việc này, trên mặt một mảnh mờ mịt.

Tiêu Tứ Lang cũng không hi vọng hẳn biết, bằng ẩn tượng nói rằng: “Người kia tính tình trầm ổn, lời ít ý nhiều, với thuật dụng binh rất có kiến giải [1], nếu có Nhâm Tam công tử làm thuyết khách, hẳn chắc chắn sẽ không theo Thẩm gia.”

[1] có hiểu biết và đưa ra ý kiến

Nhâm Hoài Phong lắc đầu, từ chối: “Ta không làm thuyết khách.”

“Vì sao?” Tiêu Tứ Lang không rõ.

“Ta đi Phong Dương quan, không phải đi thuyết phục hẳn, ta muốn mang Tiêu Diên Lễ về, ta có dự cảm, ta còn không đi, hẳn thật sự sẽ chết.”

Tiêu Tứ Lang nói: “Nhị ca không vô năng như ngươi nghĩ, xúc tu của Thảm gia có duỗi cũng chưa dài tới mức ấy.”

Nhâm Hoài Phong lắc đầu, “Hắn cũng không cường đại như ngươi nghĩ.”

“Ta không để ý ai làm Hoàng Đế, ta chỉ quan tâm Tiêu Diên Lễ có hay không có nguy hiểm. Tiêu Tứ Lang, Tiêu lão thái quân...”

Nhâm Hoài Phong khom người làm một đại lễ, “Kính thành xin nhờ hai vị, Phụng An Bá phủ ba trăm nhân khẩu, kính xin hai vị tranh thủ giúp đỡ.”

“Nhâm gia Tam tiểu tử...” Tiêu lão thái quân kêu một tiếng.

Nhâm Hoài Phong sâu sắc nhìn Tiêu lão thái quân, đột nhiên vén vạt áo bào trước, rầm một tiếng quỳ trên mặt đất.

“Lão thái quân, người là anh thư, cũng là mẫu thân vĩ đại. Dù người biết rõ Phong Dương quan là đầm rỗng hang hổ, người vẫn đồng ý để nhi tử của người đi, bây giờ ta nghĩ làm, không phải đi thuyết phục thủ tướng Phong Dương quan vào kinh Cần Vương, chỉ là muốn mang nhi tử của người về.”

“Nếu như không thể mang hắn về, ta cũng sẽ không trở lại.” Nhâm Hoài Phong dập đầu lạy trên mặt đất, Tiêu lão thái quân ướm viền mắt.

“Bảo vệ quốc gia, là bổn phận của Tiêu gia. Thảm gia phạm thượng làm loạn, gây hại cho dân, tội đáng muôn chết. Binh sĩ Tiêu gia ta đứng mũi chịu sào, dù phải chết, cũng quyết không chối từ.” Tiêu lão thái quân mím môi, một mặt nghiêm túc, không nhìn thấy lo âu và bi thương dù chỉ một chút..

Nhâm Hoài Phong lần thứ hai dập đầu, “Quốc gia thiên hạ, với Hoài Phong mà nói quá mức xa xôi, Hoài Phong chỉ cầu một người là Nhị gia, vọng lão thái quân tác thành.”

Ngày đó Nhâm Hoài Phong từ Phụng An Bá phủ rời đi, liền không trở về nữa, Trư Mao bị lão quân gia sai tới Tiêu gia truy hỏi, Tiêu gia không trả lời cụ thể, chỉ nói Nhâm tiểu Bá gia đã sớm rời Tuyên Ninh Hầu phủ.

Người không thấy, cũng không ai biết đi nơi nào.

Trư Mao nói: “Tam gia sợ không phải đi Phong Dương quan chứ?”

Lão quân gia thở dài: “Chỉ sợ đúng vậy.”

Phong Dương quan cách xa kinh thành, gấp rút chạy tới cũng phải mất đến năm ngày. Nhâm Hoài Phong một khắc đều không nỡ ngừng lại, bớt một ngày một đêm, đến nơi, đầu óc choáng váng suýt té từ trên lưng ngựa xuống.

Gặp Thủ tướng Phong Dương quan Tạ Tào, Tạ Tào còn không tin người nọ là Phụng An Bá phủ tiểu Thế tử.

Mãi đến khi Nhâm Hoài Phong lấy lệnh bài tượng trưng thân phận ra, Tạ Tào hỏi hần: “Tiểu Bá gia ngàn dặm xa xôi đến Phong Dương quan làm gì?”

Nhâm Hoài Phong nói: “Ta đến tìm Tuyên Ninh Hầu, hần ở đâu?”

Tạ Tào lộ ra một tia ngượng nghịu, không lên tiếng, Nhâm Hoài Phong nhận ra không đúng, vội vã truy hỏi: “Làm sao, xảy ra chuyện gì?”

“Tuyên Ninh Hầu, hần, mất tích.”

“Cái gì!??” Nhâm Hoài Phong khiếp sợ, “Chuyện khi nào, mất tích ở đâu?”

“Khoảng chừng năm ngày.” Tạ Tào hồi tưởng lại, năm ngày, đại khái chính là thời điểm Nhâm Hoài Phong rời khỏi kinh thành.

“Tuyên Ninh Hầu hần tiến vào Khi Diêu sơn, ta đã ba lần phái nhân mã vào núi tìm hần, đều không thu được gì, trong đó có đến mấy chục tên lính cũng không thấy tung tích.” Đối với những người mất tích ở Khi Diêu sơn, Tạ Tào đã không ôm bất kỳ hy vọng gì.

Khi Diêu sơn có độc, có vào, không có ra.

Cái gọi là có độc, là kình độc, không thuốc nào chữa được, không nơi nào có thể trốn.

Nhưng Nhâm Hoài Phong không tin, hần cảm thấy Tiêu Diên Lễ chắc chắn sẽ không chết như vậy, y, trừ nam chủ ra, là người lợi hại nhất, sao có thể dễ dàng bị người hại chết?

“Khoảng thời gian này trong Phụng Dương quan có gì dị thường không?”

“Tháng trước, người Man từng đến quấy rầy một lần, nhưng động tĩnh không lớn, bọn họ xưa nay vẫn vậy, thỉnh thoảng đến nháo một chút, chúng ta cũng quen rồi. Khi đó nhà ta có việc, vừa lúc nghỉ phép, phó tướng mới nhậm chức không có kinh nghiệm, liền điều một nhóm binh nhỏ lên...”

Nhâm Hoài Phong cười lạnh một tiếng, “Là thật không có kinh nghiệm, hay là có vấn đề, việc này Tạ tướng

quân nên hảo hảo tra rõ, người bên cạnh có vấn đề, sớm muộn cũng hại người mất mạng.”

Tạ Tào thở dài một hơi, “Ta cũng không nghĩ tới, hấn xuất thân từ quân Thảm gia.”

“Quả nhiên!” Nhâm Hoài Phong mặt mày lạnh lẽo, ánh mắt sắc lạnh như đao.”Hiện nay đâu?”

“Thỉnh thần thì dễ tiễn thần khó, huống chi bây giờ quân Thảm gia ngông cuồng vô pháp vô thiên, ta định chờ lúc Tuyên Ninh Hầu hồi kinh, đem chuyện này uỷ thác hấn giúp, không ngờ... Bọn họ vậy mà, đến Tuyên Ninh Hầu cũng dám ám hại!”

Nhâm Hoài Phong nghe được trọng điểm, “Có ý gì? Nói tỉ mỉ một chút!”

Tạ Tào đựng tới người Phụng An Bá phủ, nào có gì giấu giấu diếm diếm, nhớ trước đây hai vị ca ca của Nhâm Hoài Phong đời tại Phong Dương quan hơn mười năm, Tạ Tào nhìn thấy người nhà họ Nhâm tự nhiên thấy thân cận hơn.

Đơn giản đem toàn bộ điều mình nhìn thấy nghe thấy tưởng tượng suy đoán, một mạch nói hết.

“Tiểu Bá gia, đừng trách ta nghĩ nhiều, ta hoài nghi Tuyên Ninh Hầu mang đến 10 ngàn binh mã kia, chỉ e có tới năm phần mười người có lòng dạ khác, Tuyên Ninh Hầu là bị người mình hại.”

Nhâm Hoài Phong giờ khắc này dị thường bình tĩnh, hấn đi tới nơi này, đã chuẩn bị sẵn sàng nghe tin xấu, bây giờ nghe được, trong lòng càng nảy lên một loại cảm giác quỷ dị.

“Tuyên Ninh Hầu có chuyện nơi nào?”

Tạ Tào nói: “Ngoài Phong Dương quan mười dặm, dải đất sườn núi.”

Nhâm Hoài Phong hừ lạnh một tiếng, “Thật sự con mẹ nó đúng là nơi tốt!”

Ở chỗ Tạ Tào không quá một canh giờ, Nhâm Hoài Phong chuẩn bị một chút, tùy tiện nhét hai cái bánh màn thầu với nước, vừa nuốt khỏi cổ họng, tiếp tục khởi hành.

Tạ Tào khuyên hấn: “Khi Diêu sơn thực sự không vào được, lão Bá gia cũng chỉ còn một nhĩ tử người.”

Nhâm Hoài Phong nói: “Cõi đời này cũng chỉ có một Tiêu Diên Lễ, sống hay chết, ta đều phải tìm bằng được hấn.”

Ban đêm giá lạnh, Tiêu Diên Lễ gần như hôn mê, khắp toàn thân không có nơi nào hoàn hảo, tất cả đều

là vết thương. Y trải qua không dưới mấy chục đợt chém giết, may mắn sống sót, nhưng do mất máu quá nhiều dẫn đến đầu vầng mắt hoa cùng lạnh giá, khiến y gần như sắp mất đi ý thức.

Y chỉ có thể hướng sâu trong Khi Diêu sơn đi, mặt sau là truy binh, trước mắt là sương mù mông lung, y không biết do thị lực mình bị hao tổn, hay do nguyên nhân gì khác, không thấy rõ.

Ban đầu y còn để lại ký hiệu, đến lúc sau đến khí lực làm ký hiệu cũng không có, căng thẳng cao độ kéo dài cùng vết thương toàn thân gây sốt cao khiến ý thức của y càng ngày càng tê dại, khoảng chừng đến hai ngày ba đêm chưa gặp lại sát thủ.

Này không biết là tốt hay xấu, y chỉ biết, thời gian vào núi đã tám, chín ngày, y không kiên trì nổi nữa, có lẽ sẽ chết ở chỗ này.

Bất quá nơi này phong cảnh ngược lại vô cùng tốt, làm nơi chôn thân, cũng không thiệt thòi.

Chỉ là... Y nhắm mắt lại, trước mắt phảng phất xuất hiện một cảnh tượng, đó là thời điểm còn rất nhỏ, khi phụ thân y vẫn còn.

Y ở trong phòng đọc sách, đại ca y luyện võ trong sân, Tam đệ y bò trên đất, Tứ đệ y còn khóc trong nôi.

Y nghĩ đi nghĩ lại liền nở nụ cười, cuộc đời hơn ba mươi năm đầu, cơ hồ đều là phụ thân và đại ca chống lên cái nhà này, mãi đến tận lúc hai nam nhân đều ngã xuống trên chiến trường, liền đến phiên y, bây giờ, đến phiên Tứ đệ y.

Y bỗng nhiên lại nhớ tới ngày đó ở kinh thành thi Hội, có nam nhân trẻ tuổi đứng đối diện cao giọng ngâm thơ: “Vừa thấy Tiêu Lang sai lầm chung thân, không gặp Tiêu Lang cả đời sai lầm.”

Âm thanh lưu luyến, rồi đến chất giọng đầy khí phách.

Cái người kia là ai, tên gọi là gì, dung mạo ra sao.

Tiêu Diên Lễ liễu mạng mà suy nghĩ, bỗng nhiên trước mắt xuất hiện một gương mặt, y thấy rất rõ, chính là cái người kia.

Nhâm Hoài Phong!

“Tiêu Diên Lễ, mở mắt ra, nhìn ta một cái đi!” Nhâm Hoài Phong lớn tiếng gọi bên tai Tiêu Diên Lễ, kêu đến đau họng, ho khan hai tiếng.

“Người chết, ta tìm ai nói lí lẽ, ta thích người lâu như vậy, người đến chút phản ứng cũng không có, ta thiệt

thời lớn rồi!” Nhâm Hoài Phong vỗ vỗ mặt Tiêu Diên Lễ, lại lay mí mắt của y, “Người mở mắt nhìn ta một chút a!”

“Ta nhìn đây.” Tiêu Diên Lễ nhỏ đến mức không thể nghe thấy mà giật giật hầu kết, cũng không biết lời này Nhâm Hoài Phong có nghe thấy hay không, đuôi mắt giương lên, Nhâm Hoài Phong cao hứng nửa ngày.

Kéo Tiêu Diên Lễ hướng trên lưng, “Người lúc thường không phải đỉnh đặc uy phong lắm sao, hiện tại đến bước chân cũng không nổi?”

“Ta vẫn là lần đầu tiên gần người đến vậy, người nói hai ta có phải cũng coi như có quan hệ xác thật.”

“Tiêu Diên Lễ a, người nói hai ta lúc này nếu có thể ra ngoài, người có phải sẽ đến trước mặt Thiên gia cầu một đạo thánh chỉ tứ hôn, không vì cái gì khác, mà vì hai ta.”

Nhâm Hoài Phong khà khà cười khúc khích, “Ta cảm thấy người cũng thích ta, người nói ta nói đúng không.”

Tiêu Diên Lễ treo trên lưng Nhâm Hoài Phong, buông hai tay xuống trước ngực Nhâm Hoài Phong, đột nhiên giật giật, mắt công tống sức nâng lên, khẽ chạm vào mặt Nhâm Hoài Phong, ghé vào lỗ tai hắn khẽ nói: “Nghĩ hay lắm!”

Nhâm Hoài Phong vẫn cười, cảm thấy Tiêu Diên Lễ chọc hắn một chút khí lực cũng không có, mềm oặt, hoàn toàn không nhìn ra bộ dạng lúc ở Tiêu gia nâng kiếm muốn giết hắn, người này làm gì còn khí lực cầm kiếm a.

Tiêu Diên Lễ ma sát khe ngón tay, cảm giác mặt Nhâm Hoài Phong gầy hốc hác đi, cộm tay cực kì.

“Thả ta đi, người ở kinh thành cho tốt, hà tất đến?”

Nhâm Hoài Phong dừng lại, thở dốc một hơi, “Kinh thành lúc này còn không biết chống nổi hay không đây, ta đợi ở kinh thành, còn không bằng đợi ở đây. Vạn nhất bị lão già khốn nạn Thẩm gia kia cùng tiểu hồn đản bắt được thiên đao vạn quả [2], người cũng biết ta đem nữ nhi nhà bọn họ chinh không nhẹ, Hầu phu nhân nhà người bị điên, một nửa là do ta.”

[2] chém nghìn vạn nhát đao, chết không toàn thây

Tiêu Diên Lễ từ trong cổ họng phát ra hai tiếng ý tứ hàm xúc không rõ mà cười, một lát sau, mới chậm rãi nói: “Trên người ta quá nhiều tổn thương, không thể ra ngoài, mình người đi thôi, mặc kệ ta.”

Y nói rất chậm, Nhâm Hoài Phong cũng rất kiên nhẫn nghe.

Mãi đến tận khi y nói xong hồi lâu, Nhâm Hoài Phong cũng không nói gì.

Như là hần đang suy tư, Tiêu Diên Lễ kỳ thực nhìn không rõ lắm, khắp toàn thân y có quá nhiều vết thương, có vết bị nhiễm trùng, lại mất máu quá nhiều, khiến cả người y trong trạng thái sốt cao, ý thức cơ hồ sắp không chống đỡ nổi nữa.

Nhâm Hoài Phong không biểu tình gì, vô cùng bình tĩnh mà trả lời một câu: “Được.”

Tiêu Diên Lễ tựa hồ thả lỏng một chút, chỉ nghe Nhâm Hoài Phong còn nói: “Người thừa nhận người thích ta, ta sẽ đáp ứng người, để người lại mình ta đi, Tiêu Diên Lễ, người có thừa nhận không?”

23. Chương 23

Đứng trước thời khắc sinh tử, mới có thể cực kỳ rõ ràng người bên cạnh này đối mình rốt cuộc mang theo tình cảm thế nào.

Nhưng mà thời khắc sống còn, con người cũng rất dễ sản sinh ảo giác.

Nhâm Hoài Phong và Tiêu Diên Lễ làm vào trầm mặc, thoát nhìn giống như không còn khí lực nói nữa.

Không biết qua bao lâu, đôi môi Tiêu Diên Lễ giật giật, như là muốn nói gì.

Nhâm Hoài Phong bỗng nhiên lên tiếng: “Ta không thể ném người không quản, người nếu như không ra ngoài được, ta cũng chạy không thoát. Sương mù xung quanh có độc, Khi Điều sơn sở dĩ đi có vào mà không có ra, có lẽ nguyên nhân do sương mù này.”

Nhâm Hoài Phong chếch gò má, tránh né ánh mắt Tiêu Diên Lễ, đến cùng vẫn cảm thấy lúng túng.

Tiêu Diên Lễ không tiếp tục nói nữa, Nhâm Hoài Phong cũng không nhiều lời, khoảng chừng hơn nửa ngày, Nhâm Hoài Phong nhận ra Tiêu Diên Lễ có gì không đúng, hần buông người ra xem, hình như đã hôn mê, mất ý thức.

Vào lúc này, dù cho ngủ Nhâm Hoài Phong cũng không yên lòng, hướng chỉ hôn mê.

Ý thức Tiêu Diên Lễ đứt quãng, tỉnh thoảng nghe Nhâm Hoài Phong đang gọi y, nếu y có sức lực thì đáp một tiếng, nhưng cũng chỉ có thể phát ra âm thanh yếu ớt. Bỗng nhiên y cảm giác Nhâm Hoài Phong nhét vào trong miệng y vài thứ, thường thường là chất lỏng ôn nhuận, có lẽ tìm được nguồn nước, hoặc là quả dại trên cây.

Không biết qua bao lâu, y phát hiện ánh sáng chói mắt, gương mí mắt, cảm giác có chút khí lực.

“Đây là đâu?” Y hỏi.

Nhâm Hoài Phong ngược lại nghe được thanh âm của y, lập tức trả lời: “Chúng ta ra ngoài rồi, lát sẽ tới Phong Dương quan, lúc đó có đại phu trị bệnh cho người, ta cũng yên lòng.”

“Ồ.” Tiêu Diên Lễ không tâm tình gì, “Ta ngửi thấy có mùi máu tanh.”

Nhâm Hoài Phong ngơ ngác, “Nào có, sao ta không ngửi thấy?”

Tiêu Diên Lễ nói: “Phong Dương quan rất có thể xảy ra chuyện rồi.”

Nhâm Hoài Phong ừ một tiếng, đi về phía trước hai bước, quả nhiên trong một bụi cây thấy thi thể binh lính.

Thi thể còn ấm, nhưng đã không còn thở, chứng tỏ vừa mới chết không lâu, nếu là một hồi chém giết, nói không chừng còn có người sống.

Nhâm Hoài Phong thả Tiêu Diên Lễ xuống, cẩn thận giấu sau bụi cây.

Sau đó một thân một mình cẩn thận đi ra ngoài, mùi máu tanh rất đậm, hắn nghe có người đang dùng âm thanh ồ ồ hô hấp, hắn chạy qua.

“Làm sao vậy, xảy ra chuyện gì?”

Người kia dùng con ngươi đã không còn linh hoạt nhìn Nhâm Hoài Phong phút chốc, rồi cục trong trí nhớ loang lổ hỗn độn một đời lay ra một bóng người, thần sắc hắn nhất thời hiện ra vẻ hết sức kích động, duỗi tay nắm lấy cánh tay Nhâm Hoài Phong, Nhâm Hoài Phong theo bản năng định rút về sau, cuối cùng nhin được để hắn bắt.

“Tiểu Bá gia, Tà Tướng quân phụng chiếu Cần Vương, Lâm phó cùng người Man cầu kết, Phong Dương quan hiện nay đã bị người Man công phá, tiểu Bá gia đừng đi về phía trước, bị người Man bắt được sẽ giết chết không cần luận tội.” Người binh sĩ kia tốn một hồi sức lực thật lớn, mới đem một câu nói nói đầy đủ.

Nhâm Hoài Phong một bên nghe, một bên đẩy ngón tay của hắn ra, xoa xoa cánh tay.

Chau mày, hỏi: “Tà Tào đâu?”

Người binh sĩ kia chỉ lắc lắc đầu, rót cuộc nói không ra lời, không lâu lắm, người liền không còn khí tức.

Nhâm Hoài Phong quay đầu đi tìm Tiêu Diên Lễ, Tiêu Diên Lễ còn có thể kiên cường chống đỡ, hắn không nói một lời đem Tiêu Diên Lễ hướng trên lưng nhấc lên, hai tay siết cánh tay Tiêu Diên Lễ, chân Tiêu Diên Lễ kéo lê trên đất.

Nhâm Hoài Phong một bước đi một bước nghỉ, hai người dò dẫm tiến lên.

Sau đó bọn họ tìm được một con ngựa, Nhâm Hoài Phong xé áo ngoài, làm một sợi dây dài chắc chắn, đem Tiêu Diên Lễ quấn vào trên lưng của chính mình.

Hai người cưỡi ngựa một đường lao nhanh, nơi bọn họ cần đến là kinh thành.

Nếu như kinh thành bị vây hãm, thì bọn họ cùng chết, nếu như kinh thành còn nằm trong tay Thiên gia, thì bọn họ cùng sống.

Có lẽ trời cao cuối cùng vẫn quan tâm bọn họ, lúc con ngựa này chạy đến sức cùng lực kiệt, người ngồi trên lưng ngựa cũng gần như muốn hôn mê, một đội lính tuần tra ngoài kinh thành phát hiện ra bọn họ.

Thời điểm người bị đưa đến Tuyên Ninh Hầu phủ, sắc mặt Nhâm Hoài Phong tái nhợt không có chút hồng hào, lông mày vẫn cứ nhíu chặt, Tiêu Diên Lễ vẫn cứ quấn vào phía sau Nhâm Hoài Phong, hôn mê bất tỉnh, trên môi dính máu, có lẽ do lục phủ ngũ tạng bị thương nghiêm trọng, hộc máu.

Tiêu lão thái quân và Tiêu Tứ Lang cùng tới cửa tiếp người, thấy gia tướng từ trên xe ngựa khiêng hai người xuống đến, sợi dây vải thắt giữa hai người còn chưa tháo, không khỏi thắc mắc: “Chuyện gì xảy ra, vải kia sao còn không nhanh chóng mở ra, siết bệnh nhân chặt sao có thể tốt?”

Lính tuần tra đi theo có chút khó khăn: “Lão thái quân, không phải chúng ta sơ sót, mà vì vị Nhâm Tam công tử kia không cho chúng ta tới gần.”

Nói liền hướng Tiêu lão thái quân làm mẫu, chỉ cần có người tới gần Tiêu Diên Lễ, Nhâm Hoài Phong liền theo bản năng mà phản kháng, không cho bất luận người nào đem Tiêu Diên Lễ mang đi.

Tình cảnh này khiến người nhìn thấy chưa xót, một người phải coi trọng một người khác đến mức nào, mới có thể tại thời khắc gần như hôn mê, hình thành động tác theo bản năng như vậy.

“Nhưng cột như vậy cũng không phải biện pháp a, lão Tứ, người đi nói cho hắn biết, bọn họ an toàn. Chỉ cần Nhâm Hoài Phong ý thức được điều này, sẽ không căng thẳng không chịu buông lỏng như thế.” Tiêu lão thái quân điểm danh Tiêu Tứ Lang, Tiêu Tứ Lang mặc dù không nói lời nào, dùng vũ lực chế phục Nhâm Hoài Phong cũng thừa sức.

“Nhâm Tam, ta là Tiêu Tứ Lang, thả Nhị ca ta ra, không thì ta sẽ đánh ngươi, nghe không? Các người đã đến kinh thành, đến cửa Tuyên Ninh Hầu phủ rồi, còn có gì không yên lòng? Người muốn cùng ta dây dưa, trở ngại tới việc Nhị ca ta trị thương, lúc đó Nhị ca ta có mệnh hệ gì, chính là tội lỗi của ngươi. Người hối tiếc không kịp, biết không?”

Nói như thế mấy lần, Nhâm Hoài Phong một chút phản ứng cũng không có, Tiêu Tứ Lang thẳng thắn cũng không nói nữa, trực tiếp bắt đầu.

Không ngờ sau đó, Nhâm Hoài Phong không có bất kỳ động tác chống cự nào, hóa ra thực sự nghe được.

Nhâm Hoài Phong và Tiêu Diên Lễ đều được đưa vào Tuyên Ninh Hầu phủ, hai gian phòng, cách nhau một bức tường.

Tiêu lão thái quân mời đại phu tốt nhất trong kinh thành, cùng ngũ y quanh năm ở trong phủ, tới xem bệnh cho hai người Nhâm Tiêu.

Đại phu kiểm tra vết thương của Tiêu Diên Lễ, vọng, văn, vấn, thiết [1] mà chẩn đoán một phen, thần sắc nghiêm túc, Tiêu lão thái quân truy hỏi: “Sao rồi?”

[1] phương pháp y học cổ truyền; vọng: nhìn, quan sát; văn: nghe tiếng, ngửi khí vị; vấn: hỏi; thiết: sờ nắn.

Đại phu trả lời: “Chính như lão thái quân nhìn thấy, vết thương trên người Tuyên Ninh Hầu thực sự quá nhiều quá nghiêm trọng, lại không được trị liệu đúng lúc, bây giờ thương thế tăng lên, thật sự là khó nói.”

Tiêu lão thái quân nhất thời cảm thấy trước mắt tối sầm lại, đại phu còn nói: “Lão phu khó có thể tưởng tượng, Tuyên Ninh Hầu như thế nào mang theo thương thế nặng như vậy, từ Phong Dương quan đuổi về, ý chí Hầu gia tuyệt đối không phải người bình thường có thể so sánh. Huống chi...”

“Huống chi cái gì?”

“Bọn họ tiến vào Khi Diêu sơn.” Đại phu lấy ngân châm từ trên huyệt vị Tiêu Diên Lễ xuống, chỉ thấy ngân châm đen kịt, có kịch độc.

“Đây là độc ở Khi Diêu sơn, bọn họ vậy mà từ Khi Diêu sơn ra, lão phu...” Đại phu không dám tin tưởng, kích động đến gần như rơi lệ, lại tiếp tục tra xét một phen, “Có điều độc Khi Diêu sơn này, khó giải.”

Độc Khi Diêu sơn, tất nhiên khó giải, đây là việc thiên hạ đều biết, mọi người tại sao tiến vào Khi Diêu sơn rồi không ra được, chính là vì Khi Diêu sơn có độc.

Khi Diêu sơn quanh năm bao phủ một mảnh sương mù, tối tăm không thấy ánh mặt trời, dễ lạc đường vòng quanh, hơn nữa sương mù này từng giây từng khắc xâm nhập vào thân thể sơn giả, rất nhiều người

không kiên trì được hai ngày, đều ngã xuống.

Nhâm Hoài Phong và Tiêu Diên Lễ có thể đi ra, đã là kỳ tích, sau khi đi ra còn có thể sống được đến kinh thành, càng là kỳ tích.

Tiêu lão thái quân hiểu rõ điểm này, không thể trách người khác, chỉ có thể trách nhi tử chính mình mệnh không tốt. Nếu lúc trước nàng suy nghĩ kỹ hơn, sẽ không có kết quả ngày hôm nay, kỳ thực nàng dù ít nhiều đoán được, có thể vẫn không ngăn cản, nói tới nói lui, đều là lỗi của mình.

Đại phu theo Tiêu lão thái quân đến căn phòng cách vách xem Nhâm Hoài Phong, ngờ y vậy mà cỏi hết y phục của Nhâm Hoài Phong, chỉ thấy hằn cả người cũng đều là vết thương, mà thương thế so với Tiêu Diên Lễ còn nhiều hơn. Duy nhất khiến người nhìn thấy giật mình, là trên hai cánh tay hằn che kín một đạo lại một đạo vết cắt, đều không có vảy kết, có vẻ còn rất mới, như là mấy canh giờ trước mới vừa thụ.

“Chuyện gì thế này?” Tiêu lão thái quân không hiểu hỏi.

Tiêu Tứ Lang xem qua vết thương, nói: “Những thứ này đều là vết cắt, không giống người khác gây nên, sợ là Nhâm Hoài Phong tự mình làm.”

“Hắn... làm gì?” Tiêu lão thái quân thông minh cực kỳ, rồi lại không dám nghĩ sâu.

Kết hợp với vết máu mới trên môi Tiêu Diên Lễ, chân tướng không khó suy đoán.

Tiêu Tứ Lang nói: “Bọn họ không có đồ ăn, cũng không có nước uống, thương tổn của Nhị ca ta xem qua, thời gian bị thương khá lâu, sợ là trước khi tiến vào Khi Diêu sơn đã bị thương, nếu như Nhâm Hoài Phong không dùng biện pháp này, sợ Nhị ca kiên trì không đến bây giờ.”

“Cách gì?” Tiêu lão thái quân theo bản năng muốn hỏi rõ, bàn tay giấu dưới ống tay áo đã siết chặt.

Tiêu Tứ Lang nói: “Dùng máu cứu người.”

Nhâm Hoài Phong biết Tiêu Diên Lễ không ăn không uống còn bị thương nặng, không tiếp tục kiên trì được, bắt đắc dĩ ở Khi Diêu sơn không có biện pháp khác, chỉ có thể dùng máu của mình đút tới miệng Tiêu Diên Lễ. Chỉ vì hấn mất máu quá nhiều, thân thể càng suy yếu, sắc mặt tái nhợt như một tờ giấy.

Sau khi ra khỏi Khi Diêu sơn, Phong Dương quan không đi được, những nơi khác hấn không tín nhiệm, hơn nữa với chấp niệm lúc trước, hấn nhất định phải mang Tiêu Diên Lễ về, hoảng hoảng hốt hốt thẳng đến kinh thành mà đi. Trên đường tất nhiên cũng dùng cách cũ, có lẽ mấy canh giờ trước, Nhâm Hoài Phong còn đút máu cho Tiêu Diên Lễ một lần.

Tiêu lão thái quân gần như rơi lệ, hốt hoảng mà lưng cúi thấp, nàng không biết tâm tư tình thâm nghĩa

trọng đến tột cùng nào, mới có thể vì một người khác mà không tiếc tất cả như thế.

“Trước kinh thành đồn đại, lão phu còn khịt mũi coi thường, không ngờ Nhâm tiểu Bá gia si tình đến vậy, đúng là hiếm thấy!” Đại phu cảm khái một tiếng, rồi giúp Nhâm Hoài Phong kiểm tra thân thể, bỗng nhiên đi một tiếng, lộ ra thần sắc khó có thể tin.

“Chuyện gì kinh ngạc như thế?” Tiêu Tứ Lang hỏi.

Đại phu cả kinh lắc đầu liên tục: “Chuyện này... Nhâm tiểu Bá gia không phải dùng máu cứu người, mà là dùng máu trị độc!”

Tiêu Tứ Lang không hiểu, “Có ý gì?”

Đại phu nói: “Tuyên Ninh Hầu có lẽ được cứu rồi.”

24. Chương 24

Nói rồi đại phu liền như thế như vậy mà giải thích một phen, hẩn tình thông y thuật, chính là kinh thành đệ nhất đại phu, danh xưng Thần y.

Hẩn nói được là được, nói không được là không được.

Đến cả ngự y bên cạnh cũng phải nhường hẩn ba phần.

“Chỉ là Nhâm Tam công tử, phải chịu tội.” Đại phu thở dài một hơi.

Làm sao chịu tội lại không nói, nhưng tất nhiên tránh không được một trận xoa da nắn cốt, một lúc lâu sau, Nhâm Hoài Phong tỉnh lại một lần, lôi kéo Thần y đại phu nói mấy câu.

Thời điểm đại phu xuất môn, lau hàng nước mắt, hướng Tiêu Tứ Lang canh ở cửa nói: “Thế gian có tình nhân như vậy, Tuyên Ninh Hầu thật may mắn!”

Tiêu Tứ Lang không nói một lời, vào cửa, thấy Nhâm Hoài Phong sắc mặt tái nhợt, mắt công tổn sức mà nhếch miệng gọi hẩn: “Tiêu Tứ Lang!”

Hẩn ghé sát vào, hỏi: “Người muốn nói gì?”

Nhâm Hoài Phong miễn cưỡng cười cười, “Ta mà chết, thỉnh cầu Tiêu Tứ công tử giúp đỡ Nhâm phủ hơn ba trăm miệng ăn, việc này phải phiền Tiêu Tứ công tử.”

“Người nếu thật sự vì Nhị ca ta mà chết, Nhị ca tất sẽ không giận Nhâm gia không để ý, hà tất xin nhờ ta?”

Nhâm Hoài Phong nói: “Người hẳn tâm đem chuyện như thế báo cho người Nhị ca, để hẳn nửa đời sau chịu đựng hổ thẹn cùng dày vò?”

Tiêu Tứ Lang im lặng không lên tiếng.

Cách một phút chốc, đáp lại, “Ta biết rồi.”

“Người thật sự thích Nhị ca ta, nguyện vì y mà chết?” Tiêu Tứ Lang hỏi.

Nhâm Hoài Phong đáp: “Có lẽ không chỉ là thích, là yêu đi. Thích một người lâu, sẽ thành một loại thói quen, thoát khỏi thói quen này, thì ngay cả sống cũng không nổi nữa.”

Tiêu Tứ Lang lắc đầu, “Với năng lực của người, Nhị ca cũng chỉ tranh thủ được một quãng thời gian, Tiêu gia ta không tránh được cảnh chôn thầy chiến trường, sao người không tham sống sợ chết như trước?”

“Bây giờ nói điều đó còn có ý nghĩa gì?”

Tiêu Tứ Lang nói: “Đúng vậy, người đúng là đồ điên!”

Nhâm Hoài Phong nhắm mắt lại, trong đầu hồi tưởng lại thời khắc ở Khi Diêu sơn, đáng tiếc Tiêu Diên Lễ suy yếu sắp chết.

Hắn hỏi: “Tiêu Diên Lễ, người có dám thừa nhận thích ta hay không?”

Tiêu Diên Lễ thật giống cái gì cũng không trả lời, lại như cái gì cũng đều trả lời.

Sau một tháng, Tiêu Diên Lễ có thể chuyển động, được Tiêu Tứ Lang bồi ở trong sân tắm nắng.

Nhâm Hoài Phong sớm bị người Phụng An Bá phủ đón về tu dưỡng, Tiêu Tứ Lang vẫn nhớ đại phu nói câu kia, thân thể Nhâm Tam công tử vốn không tốt, trải qua lần này sợ là phế bỏ, nửa đời sau đến già, sẽ gặp rất nhiều tội.

Tiêu Tứ Lang không nói cho Tiêu Diên Lễ, Tiêu Diên Lễ cũng không hỏi tới.

“Thận Quận Vương bức Vua thoái vị không thành, bị chúng ta giam giữ, song phương ở thế giằng co, sắp đến cửa ải cuối năm, có lẽ có thể an ổn vượt qua một ít thời gian. Còn Thẩm thị, am ni cô ngoài thành trông giữ không nghiêm, để nàng chạy thoát.”

Tiêu Diên Lễ ừ một tiếng.

Tiêu Tứ Lang tiếp tục nói: “Nàng cũng không phải điên thật.”

Tiêu Diên Lễ không lên tiếng, Tiêu Tứ Lang luôn cảm giác người này giống như có chút bi thương, liền nói tới việc cao hứng hơn.

“Tích Thu sắp sinh, ngự y xem qua, mẫu tử đều rất khỏe mạnh. Lúc trước ta đề cập với ngươi, muốn để đứa bé này làm con nuôi ngươi, Tích Thu cũng biết, nàng không phản đối.”

Tiêu Diên Lễ nhàn nhạt hỏi: “Không phản đối, chính là đồng ý?”

Tiêu Tứ Lang nói: “Đều là hậu bối Tiêu gia chúng ta, có chuyện gì sao?”

Tiêu Diên Lễ lắc đầu.

Xa xa đi tới một bóng người, chưa tới gần đã mở miệng: “Con trai nhà ta nhiều như vậy, Nhị gia muốn, tùy tiện lấy một đứa đi cũng được.”

Quả nhiên Nhâm Hoài Phong lại tới nữa rồi.

Tiêu Diên Lễ cong cong khóe miệng, “Nói tới thoải mái như vậy?”

Người đến mặc dù có vẻ hơi gầy, nhưng tinh thần rất sung, vẫn là dáng dấp khí khái, như nắng ấm trong ngày đông.

“Đúng vậy, bọn nó từng đưa từng đứa đều làm phản rồi, ước gì đến Tuyên Ninh Hầu phủ ngươi, làm nhi tử Tiêu Hầu gia ngươi đây. Ta nghĩ, nếu mấy tiểu tử thúí đó đến cha cũng không nhận, thẳng thần đuối khỏi nhà, Nhị gia nếu không ghét bỏ liền thu lưu bọn họ, bất quá làm vậy quá âm ỉ, quấy rầy các người thanh tịnh.”

Tiêu Diên Lễ cười nói: “Ngươi làm cha cũng quá tùy tính. Tứ đệ, ngươi đừng học theo hần.”

Nhâm Hoài Phong chen vào tách Tiêu Tứ Lang ra, ghé vào bên cạnh Tiêu Diên Lễ, “Tiêu Tứ công tử, nhi tử bảo bối của ngươi thì tự mình coi giữ đi, Nhị ca ngươi phải làm cha nhi tử của ta, hiểu không? Ngươi giả mù xem náo nhiệt gì chứ!”

Tiêu Tứ Lang một mặt khó giải thích được, cả giận nói: “Nhâm Hoài Phong, người đừng đắc thắng!”

Nhâm Hoài Phong hừ nói: “Dù sao đi nữa, nhi tử người cũng không nhiều như ta.”

“Người...” Tiêu Tứ Lang bị người oán một câu như thế, nở nụ cười, “Ta hiện tại chỉ có một, không sánh được người, nhưng ta sau này còn có thể sinh thêm, người sao, người có thể à?”

Nhâm Hoài Phong há mồm: “Làm sao không thể? Ta với Nhị ca người sinh a!”

Vừa nói, toàn trường yên tĩnh.

Tiêu Tứ Lang nhìn Nhâm Hoài Phong, lại nhìn Tiêu Diên Lễ, Nhâm Hoài Phong nói lời này cũng thực giả tạo, lén nhìn Tiêu Diên Lễ.

Tiêu Diên Lễ nhẹ nhàng nói một câu: “Nhâm Tam, người càng ngày càng không đầu óc, hai nam nhân không sinh được hài tử.”

Lời này có ý gì, thừa nhận?

Không đợi Nhâm Hoài Phong vui mừng, Tiêu Tứ Lang liền húc đầu một câu: “Nhâm Hoài Phong, người thực không biết xấu hổ!”

Nhâm Hoài Phong trừng mắt Tiêu Tứ Lang một cái, “Ai ai ai, người muốn đánh ta sao? Muốn phạm thượng sao?”

Tiêu Tứ Lang nói: “Phạm vào cái gì? Bàn luận tước vị cấp bậc, người thấy ta phải hành lễ!”

“Nhưng ta là Nhị tẩu người!”

“Không biết xấu hổ!”

Hai người đánh lộn, huyên náo không yên, Tiêu Diên Lễ rốt cục lên tiếng ngăn lại: “Hai người đừng làm rộn, còn ra thể thống gì?”

Tiêu Tứ Lang tức giận nói: “Nhị ca, người xem tiểu tử thú này, quá kiêu ngạo, quẫn quẫn!”

Tiêu Diên Lễ nói: “Hắn không thuộc quyền quản lý của ta.”

Nhâm Hoài Phong đắc ý le lưỡi, “Khà khà, nhìn thấy không? Tức phụ chính mình chính mình đau, cái này gọi là bao che khuyết điểm!”

Tiêu Diên Lễ giơ tay xoa xoa huyết thái dương, “Nhâm Tam, người đừng ở chỗ này nói càn nói bậy, mau về đi.”

“Sao, ta vừa mới đến, người đã đuổi ta đi?” Nhâm Hoài Phong đặc biệt không vui, “Ta từ hôm nay, muốn ở nhà người.”

“Ồ Tuyên Ninh Hầu phủ?” Tiêu Diên Lễ cảm thấy đầu càng đau.

“Đúng vậy, với người ở cùng nhau.”

“Không được.” Tiêu Diên Lễ trực tiếp cự tuyệt, “Hồi Phụng An Bá phủ người ở đi.”

Nhâm Hoài Phong không cao hứng, oan ức.

“Vậy tối hôm nay ta ngủ với người.”

Mặt Tiêu Diên Lễ tối sầm lại, “Không được.”

“Chỉ ngủ cùng phòng.”

“Không được.”

Tiêu Tứ Lang cảm thấy trước mặt hai người này, bây giờ không có vị trí của mình, càng không muốn xem, nhanh chóng chạy về tư viện tìm vợ.

Nhâm Hoài Phong vẫn cứ sống chết không đi, nhất định phải ở lại.

Nếu muốn ở lại, Tuyên Ninh Hầu phủ cũng không có đạo lý đuổi người, nhưng an bài một gian phòng khách.

Đến buổi tối, Trư Mao đến tìm người, Nhâm Hoài Phong đang bên bàn cùng người nhà họ Tiêu ăn cơm, vung tay lên, nói: “Trở về đem đồ ta thường dùng đến, chuyển tới phòng đầu trong viện Nhị gia, ta ở Tuyên Ninh Hầu phủ.”

Trư Mao một mặt nhăn nhó: “Tam gia, sao... sao có chuyện này?”

Nhâm Hoài Phong tức hấn không hiểu chuyện, “Theo ta nói mà làm.”

Trư Mao liếc mắt nhìn Tiêu Diên Lễ, thấy vị này cũng không từ chối, liền đáp lại: “Vâng.”

Buổi tối Nhâm Hoài Phong vụng trộm bò từ phòng khách đến phòng Tiêu Diên Lễ, gõ cửa sổ, Tiêu Diên Lễ đứng dậy mở cửa sổ, nhìn thấy khuôn mặt kia lộ ra hàm răng lớn trắng bóc tươi cười, cảm giác đầu liền đau.

“Nhị gia, ta sợ ngủ một mình.”

Tiêu Diên Lễ mặt không đổi sắc hỏi hấn: “Vậy thì hỏi Phụng An Bá phủ người ngủ.”

“Không!” Nói liền dùng cả tay chân mà bò lên bệ cửa sổ.

Tiêu Diên Lễ không thể nhịn được nữa: “Không biết đi cửa chính, cũng không phải làm tặc.”

Nhâm Hoài Phong vỗ đầu một cái, “Ta khờ thật!”

Hào hứng chuyển sang góc tường, đẩy cửa ra, liền nhào tới.

“Cửa cũng không đóng.”

“Ta sắp chết rét.” Nhâm Hoài Phong vén chăn lên, chui tọt lên giường.

Tiêu Diên Lễ đi đóng cửa, đúng lúc thấy gã sai vặt trong phủ đốt đèn lồng tuần tra đi ngang qua, đột nhiên cảm thấy đầu bắt đầu vô cùng đau đớn.

Có thể tưởng tượng được, sáng mai trong phủ sẽ truyền ra cái gì.

Y một đời anh danh, đều bị Nhâm Tam tiểu tử này phá hủy.

Ngày sau không biết truyền ra lời đồn ra sao, cũng được, truyền liền truyền đi.

Tiêu Diên Lễ cẩn thận đóng cửa lại, đóng cả cửa sổ, thấy Nhâm Hoài Phong từ trong chăn lộ ra cái đầu, gân cổ họng gọi y: “Nhị gia, ta chờ người đã lâu, mau tới đi ngủ a, Nhị gia!”

Tiêu Diên Lễ đến mí mắt đều đau, “Học nói lung ta lung tung ở đâu đó, nói chuyện bình thường!”

Nhâm Hoài Phong hơi dịch vào bên trong, bên giường lộ ra nửa khối, “Nhị gia, đêm đã khuya, mau tới giường ngủ.”

Tiêu Diên Lễ tựa như cười mà không phải cười, “Vừa nãy ai còn ở bên ngoài lác lư, không chê màn đêm thăm thẳm “

Nói thì nói như thế, người lại động.

Đứng ở trước giường cởi áo ngoài, ánh mắt Nhâm Hoài Phong chăm chú nhìn, Tiêu Diên Lễ thấy vẻ mặt này của hắn, giơ tay vỗ đầu hắn, “Nhìn cái gì?”

Nhâm Hoài Phong nuốt nước miếng một cái, “Nhị gia quá đẹp.”

Tiêu Diên Lễ không có gì để nói, chuyển sang đề tài khác: “Người đến áo ngoài còn chưa thoát, đã lên giường nằm?”

Nhâm Hoài Phong không chớp mắt nhìn chằm chằm Tiêu Diên Lễ, “Ta không mặc.”

“Không mặc?” Tiêu Diên Lễ cau mày.

“Không phải, ta... ta không mặc áo ngoài, lúc xuất môn quên mất, sợ người không cho ta vào cửa, ta sẽ ở trước mặt người đòi cái đáng thương...” Nhâm Hoài Phong cẩn thận giải thích một phen.

Tiêu Diên Lễ sờ trán Nhâm Hoài Phong thăm dò, hoàn toàn lạnh lẽo.

“Đêm này trời lạnh, đông chết người cũng đáng đời.”

Quay đầu rót một chén trà nóng, đưa cho Nhâm Hoài Phong.

Nhâm Hoài Phong dốc một hơi uống cạn.

“Còn muốn?”

Nhâm Hoài Phong lắc đầu một cái, “Không cần, Nhị gia mau lên đây cùng ta chung một ổ chăn, ta liền không lạnh.”

Tiêu Diên Lễ cười, tắt đèn, nằm bên người Nhâm Hoài Phong.

Nhâm Hoài Phong nhất thời cứng cả người, động cũng không dám động.

Một lát sau, Nhâm Hoài Phong hỏi: “Nhị gia, người ngủ chưa?”

Tiêu Diên Lễ trả lời: “Chưa.”

Nhâm Hoài Phong lại hỏi: “Nhị gia, người đắp kín chăn chưa?”

Tiêu Diên Lễ trả lời: “Đắp kín.”

“Nhị gia, chân người lạnh không?”

“Không lạnh.”

“Nhị gia...”

Tiêu Diên Lễ đưa tay che cả khuôn mặt Nhâm Hoài Phong, “Đừng hỏi, ngủ.”

Nhâm Hoài Phong từ trong lỗ mũi phát ra một đạo khí thanh, “Ừm.”

Một lát sau, Nhâm Hoài Phong nhỏ giọng ủy khuất nói: “Nhị gia, ta ngủ không được.”

Tiêu Diên Lễ hỏi: “Làm sao vậy?”

Nhâm Hoài Phong nói: “Tim rầm rầm nhảy, cảm giác muốn nhảy ra ngoài, Nhị gia, nếu không hai ta đừng ngủ.”

Tiêu Diên Lễ trầm mặc một hồi, “Hơn nửa đêm không ngủ làm gì, mau ngủ đi.”

Nhâm Hoài Phong lật người, khổ não nói: “Nhị gia, ta thật ngủ không được, người nói nằm cùng người trên một cái giường, ta có thể ngủ sao? Nếu người và Đông Tích Thu nằm cùng một...”

“Nói hươu nói vượn cái gì? Ta đối với Đông Tích Thu không tâm tư!”

Nhâm Hoài Phong hỏi: “Vậy người đối với ta có tâm tư sao?”

Tiêu Diên Lễ không trả lời, Nhâm Hoài Phong cũng không truy hỏi, hắn nói tiếp: “Ngược lại ta mỗi ngày

tối ngủ đều nằm mơ thấy người, hiện tại thật nằm cùng người, phải để ta từ từ, cảm giác giống như nằm mơ vậy.”

“Nhị gia, ta nghĩ hôn nhẹ người, có được không?” Nhâm Hoài Phong nhìn mặt Tiêu Diên Lễ.

Hắn kỳ thực nhìn không rõ lắm, chỉ có thể nhìn thấy một đường viền.

“Nghĩ kỹ xem, có được không?”

Nhâm Hoài Phong nghe tim mình nhảy lên tận cổ, chậm rãi cúi đầu, hắn cảm nhận được hô hấp của Tiêu Diên Lễ.

Hô hấp của người là sẽ không lừa người.

“Người hôn đến mắt ta rồi!” Tiêu Diên Lễ suýt đem Nhâm Hoài Phong đá xuống giường.

Nhâm Hoài Phong, chết rồi, xuất sư bất lợi!

Dời xuống dưới, chỉ nghe Tiêu Diên Lễ nói: “Đó là cảm.”

Rốt cục đối mặt với hai mảnh đôi môi ôn nhuận, Nhâm Hoài Phong nội tâm tràn đầy vui mừng, đựng một cái lại rụt trở về, rất giống một tiểu hài tử ngây thơ.

Tiêu Diên Lễ nói: “Nhâm Tam công tử không phải kinh thành đệ nhất ăn chơi sao?”

Nhâm Hoài Phong giải thích: “Đây còn không phải vì yêu người!”

25. Chương 25

Không dám có thêm động tác, Nhâm Hoài Phong rút trở lại bên cạnh, hai người yên lặng một lúc, Tiêu Diên Lễ nói: “Ngủ đi.”

Nhâm Hoài Phong ừ một tiếng, hắn không muốn bỏ qua cơ hội tốt như vậy, muốn cùng Tiêu Diên Lễ ngủ một giấc.

Nhưng sao có thể mở miệng đây, đừng nói Tiêu Diên Lễ chưa bao giờ cùng nam tử tiếp xúc thân mật, lễ giáo và gia phong trong gia tộc lớn, cũng làm cho Tiêu Diên Lễ không quá dễ dàng tiếp thu cùng nam tử

phát sinh quan hệ thân mật.

Cái hôn vừa nãy kia xem như là trộm được, thừa dịp Tiêu Diên Lễ không phản ứng lại, nếu phản ứng lại, không chừng đem mình nhấn giữ.

Dù sao Tiêu Diên Lễ người này thoát nhìn hết như cá tính lãnh đạm.

Chính vì Tiêu Diên Lễ như vậy, mới khiến Nhâm Hoài Phong lần đầu tiên nhìn thấy liền bị hấp dẫn.

Tiền đà ngày nhớ đêm mong, cho đến không có cách nào tự kiềm chế.

Nhâm Hoài Phong nghĩ đi nghĩ lại cho tới lúc ngủ mất, chờ sáng sớm hôm sau tỉnh lại, bên cạnh ổ chăn đã nguội, người kia không biết đi nơi nào.

Nhâm Hoài Phong có chút hối hận, hiếm có cơ hội cùng giường, mình mạnh hơn, sao không đem Tiêu Diên Lễ ngủ a.

Làm sao ngủ đây, làm sao... Nhâm Hoài Phong khổ não nhéo đầu hai phát, quyết tâm tối hôm nay nhất định phải đem Tiêu Diên Lễ ngủ, bằng không hẳn chính là thiên hạ đệ nhất ngu!

“Nhâm Tam công tử, người đã tỉnh chưa? Nô tỳ tiến vào hầu hạ người rửa mặt được không?” Bất thành linh ngoài cửa vang lên âm thanh tỳ nữ.

Nhâm Hoài Phong sợ hết hồn, tỳ nữ kia hiểu ý mà bổ sung một câu: “Nô tỳ là thiếp thân tỳ nữ của Nhị gia, tên là Thu Hòa, kính xin Nhâm Tam công tử để nô tỳ đi vào hầu hạ người.”

“Được, người vào đi.” Nhâm Hoài Phong từ trên giường bò lên, một nữ tử tướng mạo uyển ước bưng nước rửa mặt nóng hổi vào, vắt khăn đưa cho hắn.

Nhâm Hoài Phong có chút không quen, qua loa hai ba lần, chuẩn bị ném vào trong chậu, Thu Hòa lại đưa tay tới đón.

“Cái kia, Thu Hòa cô nương, người giúp ta đi phòng ta, lấy y phục của ta tới.” Nhâm Hoài Phong tối hôm qua chỉ mặc áo sơ mi liền đến leo cửa sổ, bây giờ không có y phục mặc.

Thu Hòa đáp vâng một tiếng, đang chuẩn bị ra ngoài, chợt nhớ tới: “Nhâm Tam công tử, nô tỳ vừa nãy nhìn thấy, Xuân Hương tiến vào phòng công tử thu dọn, cầm y phục của công tử đi giặt.”

Nhâm Hoài Phong cảm giác như bị sét đánh, chết trân tại chỗ.

“Nô tỳ tìm kiện y phục của Nhị gia cho người mặc.” Thu Hòa kiến nghị.

Nhâm Hoài Phong lúc này thật cao hứng, “Vây phiền Thu Hòa cô nương.”

Nghĩ mình đang mặc y phục của Tiêu Diên Lễ, Nhâm Hoài Phong trong lòng cảm thấy sáng khoái, bước đi như lướt, mang theo gió.

Ra sân bị Tiêu Tứ Lang nhìn thấy, Tiêu Tứ Lang nhìn chăm chăm Nhâm Hoài Phong một hai giây, khi Nhâm Hoài Phong chưa phát hiện, liền thu hồi loại ánh mắt xét kỹ này.

“Nhìn bộ dạng người thật ngốc!” Tiêu Tứ Lang độc miệng nói.

Nhâm Hoài Phong liếc mắt Tiêu Tứ Lang một cái, không cùng Tiêu Tứ Lang tính toán.

“Nhị ca người đâu?”

Tiêu Tứ Lang nói: “Giờ này chắc đang ở phòng khách cùng mẫu thân.”

Nhâm Hoài Phong nhảy nhảy nhót nhót chạy về phía trước, hận không thể cả người đều bay lên.

Tiêu Tứ Lang nhìn mông hấn, nhìn chăm chăm một lúc, bị Nhâm Hoài Phong phát hiện: “Người làm gì? Người không phải thằng nam sắt thép sao?”

Tiêu Tứ Lang cau mày, nghe không hiểu Nhâm Hoài Phong nói, “Cái gì thằng nam sắt thép?”

Nhâm Hoài Phong không giải thích, chỉ nói: “Người sao đột nhiên nhìn chăm chăm ta? Ánh mắt lén lén lút lút!”

Tiêu Tứ Lang nhất thời hiểu rõ ý của hấn, hừ lạnh một tiếng: “Người cho rằng người là ai, Đại lão gia ngũ đại tam thô [1], ai thèm coi trọng người?”

[1] Ngũ đại: hai bàn tay lớn, hai bàn chân lớn, đầu lớn; Tam thô: bắp chân thô, eo thô, cổ thô; (năm lớn ba thô: chỉ những người vóc dáng tráng kiện, cao to)

Nhâm Hoài Phong trôi chảy đáp một câu: “Nhị ca người.”

“Hừ, người đừng đắc ý! Còn chưa tiến vào cửa Tiêu gia môn, đã thật coi mình là nữ chủ nhân?”

Nhâm Hoài Phong nói: “Ta không có ý định tiến vào cửa Tiêu gia người, ta quyết định thú Nhị ca người về Nhâm gia ta, làm chính thất phu nhân của ta, khà khà, ai nghĩ hần sẽ làm Nhâm lão bà đệ Tam a?”

Tiêu Tứ Lang chưa từng thấy người không biết xấu hổ như vậy, nhất thời tức giận đến không phản đối.

Nhâm Hoài Phong còn không quên mục đích ban đầu, tra, “Nói, người vừa nãy nhìn chăm chăm ta làm gì, nín một bụng ý nghĩ xấu, chắc chắn không phải chuyện tốt!”

Tiêu Tứ Lang suy nghĩ một chút, vẫn là nói: “Người ngày hôm nay còn có thể rời giường, không phải nói...”

“Ta làm sao không thể rời giường?” Nhâm Hoài Phong không nghe xong một nửa.

“Người không phải ngủ cùng Nhị ca ta? Sức chiến đấu Nhị ca ta chỉ như thế? Không đúng!” Tiêu Tứ Lang nói.

Nhâm Hoài Phong hơi đỏ mặt, “Nhìn người cũng ra dáng, hóa ra là loại hạ lưu lưu manh, ta coi như ngủ với Nhị ca người, dựa vào cái gì là hần ngủ ta a, ta ngủ hần không được?”

Tiêu Tứ Lang cười hì hì, lắc đầu một cái: “Nhị ca ta sao có khả năng tình nguyện dưới người?”

Nhâm Hoài Phong cả giận: “Hừ, chính là ta ngủ hần, mặc kệ có tin hay không!”

Hai người tiến vào phòng khách, không tiếp tục cãi vã.

Tiêu Diên Lễ hầu bên người Tiêu lão thái quân, trước mặt đặt một đĩa điểm tâm, y đang cầm một khối tại ăn, ngón tay như bạch ngọc, vừa nhìn đã thấy là tay đánh đàn, nhìn đến tim Nhâm Hoài Phong nhảy rầm rầm.

Lông mày kia mắt kia mũi kia môi kia, toàn bộ đều là bộ dáng Nhâm Hoài Phong yêu.

Nhâm Hoài Phong càng thêm hối hận, tối hôm qua sao lại chỉ dựa vào một Tiêu Diên Lễ một chút, cái gì cũng không làm.

Quá thiệt thòi!

“Nhâm gia Tam tiểu tử đến, đến ngồi.” Tiêu lão thái quân đối Nhâm Hoài Phong vẫn rất nhiệt tình.

Nhâm Hoài Phong ngồi bên cạnh Tiêu Diên Lễ, cũng lấy đĩa điểm tâm kia đến ăn. Cảm giác vô cùng ngọt, rất ăn ngon, quả nhiên ăn đồ Tiêu Diên Lễ ăn không giống bình thường.

Tiêu Diên Lễ tại một khắc Nhâm Hoài Phong vào cửa kia, ánh mắt khẽ nhìn lướt qua, nhận ra bộ y phục kia là của mình, đặc biệt hai ngày trước còn mặc qua một lần.

Nghĩ đến phần lớn người trong phủ đều nhận ra, Tiêu Diên Lễ trong lòng thở dài.

Bây giờ có nói tới hôm qua bọn họ trong sạch, phỏng chừng không một ai tin đi.

“Ta hoài nghi Thẩm Thuần đang làm ngụy trang, hiện tại đánh tới là thời điểm nhóm ta không phòng bị, huống chi kinh thành hư không, dù chúng ta có Thận Quận Vương trong tay, nhưng khó có thể đảm bảo Thẩm Thuần sẽ quan tâm tính mạng thân sinh phụ của hần.”

Tiêu Tứ Lang đột nhiên mở miệng nói.

Tiêu Diên Lễ tiếp một câu: “Hần muốn làm Hoàng Đế, tất nhiên bận tâm đến danh tiếng, Thẩm Thuần không ngu như vậy.”

Nhâm Hoài Phong ăn điểm tâm, cà lăm không rõ mà nói: “Sách sử đều do Hoàng Đế sai người viết, Hoàng Đế muốn viết cái gì thì viết cái đó, còn sợ thanh danh không tốt?”

Tiêu Diên Lễ liếc mắt nhìn Nhâm Hoài Phong một cái, Nhâm Hoài Phong đang ngậm nửa khối điểm tâm trong miệng, vừa ăn nhồm nhoàm vừa nói.

Nhưng hần lúc thường ở nhà tùy tiện quen rồi, cũng không quá chú ý hình tượng.

Tiêu Diên Lễ nhìn sang, hần nhất thời kinh ngạc, nuốt toàn bộ điểm tâm trong miệng xuống cổ họng, tắc nghẹn.

Khó chịu đòi mạng.

Tiêu Diên Lễ một bên thay hần rót nước, một bên giúp hần vỗ lưng.

“Coi như là thích, cũng phải ăn từ từ.”

Tiêu lão thái quân cũng nói: “Hoài Phong nếu như thích, ta sai trù phòng làm thêm chút.”

Nhâm Hoài Phong vất vả ngừng lại, uống hết mấy ngụm nước, ngượng ngùng nói: “Các người tiếp tục, các người tiếp tục đàm luận.”

“Về mặt binh lực mà nói, người của chúng ta khẳng định không đủ, quân Tây Bắc Tiêu gia có mười vạn,

Phong Dương quan bên kia về đây chỉ có bốn mươi ngàn, cấm quân kinh thành hai mươi ngàn, tổng cộng mười sáu vạn nhân mã. Mà Gia Lâm quan trú đóng hai mươi vạn binh mã, hơn nữa còn liên hiệp với đám người Man kia, chúng ta phải nghĩ chiêu hiểm, mới có thể chiến thắng.”

Hai huynh đệ Tiêu gia trầm mặc, Nhâm Hoài Phong chen miệng nói: “Hai mươi vạn Gia Lâm quan kia, họ Thẩm hấn cũng không thể mang toàn bộ đi, Gia Lâm quan không coi không thủ? Không chờ hấn đánh tới kinh thành, đã bị người Bắc Địch theo phía sau xông thu thập.”

Tiêu Tứ Lang liếc mắt nhìn Tiêu Diên Lễ một cái, “Người cùng Nhị ca bị bệnh chút thời gian có chỗ không biết, Thẩm Thuần cầu kết người Bắc Địch.”

“Có ý gì, người Bắc Địch sẽ nghe lệnh Thẩm Thuần?” Nhâm Hoài Phong vội hỏi.

Tiêu Diên Lễ cũng nói: “Bắc Địch Thủ lĩnh Thác Bạt Hồng, tính tình hung hăng ngông cuồng, hấn sẽ không mặc cho Thẩm Thuần bài bố, trừ phi Thẩm Thuần đồng ý dùng điều kiện phong phú đánh đổi với hấn.”

Tiêu Tứ Lang nói: “Một người phụ nữ, cùng một nửa giang sơn.”

Nhâm Hoài Phong có chút ngạc nhiên: “Một nửa giang sơn, họ Thẩm hấn thật hào phóng! Tuy rằng đủ mê hoặc người, nhưng dù sao cũng là nói suông, người Bắc Địch sẽ tin? Xem ra do tác dụng của nữ nhân kia, nữ nhân nào lại có thể làm cho họ Thẩm và người Bắc Địch cấp tốc thành lập quan hệ hợp tác? Mỹ nữ giống nhau, cũng không làm được oa...”

Đột nhiên Nhâm Hoài Phong không nói, hấn liếc nhìn Tiêu Diên Lễ, có chút lúng túng.

Tiêu Diên Lễ trên mặt không biểu tình gì, chỉ hỏi: “Thẩm thị chạy đến Gia Lâm quan?”

Tiêu Tứ Lang gật đầu, “Có lẽ Thẩm Thuần dự mưu tới đón, bằng không không thể chạy nhanh như vậy.”

“Thiên gia có ý gì?” Tiêu Diên Lễ hỏi.

Những này qua y không vào triều, tất cả Tiêu Tứ Lang làm chủ, thành người đáng tin nhất trước mặt Thiên gia, tin tức trong triều đình tất nhiên hấn rõ ràng nhất.

“Sau khi Thái tử đăng cơ, mấy lần triệu đại thần nghị sự, trước mắt thảo luận ra một biện pháp hơi khả thi, chỉ là cần phải có người làm môi. Binh hành hiểm chiêu, mới có thể lấy yếu thắng mạnh, chỉ muốn giết Thẩm Thuần, còn thuận phục vây cánh Thẩm gia, cùng thu phục biên quan, dù thêm ba năm năm năm, cũng không phải việc khó gì.”

Tiêu Diên Lễ gật đầu, “Là kế hoạch gì?”

“Trước mắt vẫn là mô hình, khó nói, chỉ là mỗi này tất nhiên một đi không trở lại, phải tinh thông binh thuật, có thể mê hoặc Thẩm Thuần chút thời gian, cho nên ứng cử viên phi thường trọng yếu... Nhị ca, ta dự định ta đi.”

“Không được!” Tiêu lão thái quân vẫn luôn trầm mặc kiên quyết phủ quyết, “Người đừng quên, Tích Thu còn mang thai hài tử, người muốn nhi tử của người sinh ra liền không có phụ thân, Tích Thu nửa đời sau trở thành quả phụ? Người nhẫn tâm sao?”

Tiêu Tứ Lang trầm mặc, hẳn yêu Đông Tích Thu tha thiết, nơi nào sẽ nhẫn tâm? Nhưng gia quốc thiên hạ, không có quốc, từ đâu tới gia?

Yên lặng nửa ngày, Tiêu Tứ Lang nói: “Trước mắt vẫn còn đang thảo luận, dù sao biện pháp này cũng chỉ chắc chắn một nửa, vẫn cần hoàn thiện thêm mới được. Còn thời cơ, cũng phải căn cứ tình huống mà xác định, mẫu thân không cần quá lo lắng.”

Mấy người không bàn luận quốc sự nữa, các phu nhân cũng tới, cùng nhau tùy ý hàn huyên tán gẫu, sau đó bọn hạ nhân bưng bữa sáng tới, hầu hạ ăn, người một nhà giải tán ai đi đường nấy, việc mình mình làm.

Tiêu Diên Lễ đi thư phòng, Nhâm Hoài Phong cũng đi cùng.

Vừa vào cửa, Nhâm Hoài Phong liền đóng cửa, Tiêu Diên Lễ ngồi ở sau án thư mặt, gương mặt hỏi hấn: “Đóng cửa làm chi?”

Nhâm Hoài Phong chạy qua, vúi một bên án thư, nói với Tiêu Diên Lễ: “Nhị gia, người chắc chắn phát giác, ta ăn điểm tâm nhìn người rất nhiều lần, càng nhìn người càng thích, chỗ nào cũng thích, hận không thể coi người là bảo bối nhốt lại.”

Tiêu Diên Lễ hơi câu môi, khóe mắt mang theo nét cười, không rõ ràng, nhưng Nhâm Hoài Phong nhìn ra.

“Nhâm Tam công tử cuối cùng cũng coi như không phụ danh tiếng tay ăn chơi, nói được vào lời chót lưỡi đầu môi.”

Nhâm Hoài Phong nói: “Những câu này, ta chỉ nói qua một mình người, chỉ một mình người nắm giữ lòng ta.”

Tiêu Diên Lễ cúi đầu đọc sách, Nhâm Hoài Phong dịch tới gần, nhìn mặt Tiêu Diên Lễ, nhìn chăm chăm không chớp mắt, than thở: “Người làm sao nhìn đẹp mắt như vậy?”

Tiêu Diên Lễ hỏi: “Người cứ như vậy yêu thích túi da của ta?”

Nhâm Hoài Phong đáp: “Người dạng gì ta đều yêu thích, trong mắt người tình hóa Tây Thi, ta cảm thấy

người giờ nào khắc nào cũng khiêu khích trái tim của ta, ở trong lòng ta rầm rầm nhảy lên, trước đây chưa từng có.”

“Xong đời, ta muốn xong!” Nhâm Hoài Phong ngửa mặt về phía sau, ngã trên mặt đất, nhìn trần nhà.

“Đứng lên, trên đất lạnh.” Tiêu Diên Lễ nhìn bộ dáng Nhâm Hoài Phong ngã chổng vó lên trời, cảm thấy buồn cười.

Nhâm Hoài Phong nghe lời mà bò dậy, xoa cằm nhìn Tiêu Diên Lễ, Tiêu Diên Lễ không để ý tới hắn.

Nhâm Hoài Phong nhìn một phút chốc, bỗng nhiên nói: “Tiêu Diên Lễ, đưa tay cho ta nhìn.”

“Làm gì?” Tiêu Diên Lễ duỗi tay trái, Nhâm Hoài Phong chộp vào trong tay, “Ta vừa ở phòng khách, nhìn đến người cầm miếng điểm tâm trong tay ăn, ta liền nghĩ, tay người này sao lại nhìn đẹp như vậy. Sau đó người quay đầu nhìn lại ta, ta ngay cả tim đập cũng sẽ ngừng, ngậm nửa khối bánh ngọt trong miệng suýt đem mình nghẹn chết.”

“Tiền đồ người thật lớn.” Tiêu Diên Lễ trở tay đánh, Nhâm Hoài Phong không phản kháng, Tiêu Diên Lễ cũng liền không đánh.

“Nhị gia, hỏi người một việc.”

“Người hỏi.” Tiêu Diên Lễ một tay mài mực.

“Ừm...” Nhâm Hoài Phong nghĩ làm sao mở miệng, Tiêu Diên Lễ lẳng lặng mà mài mực.

Nửa ngày Nhâm Hoài Phong khép nép lên tiếng: “Ta muốn hỏi người, người cùng tước phụ trước của người lên giường có lâu không?”

26. Chương 26

Tiêu Diên Lễ không nghe rõ, động tác mài mực dừng lại.

Ngước mắt nhìn Nhâm Hoài Phong, Nhâm Hoài Phong có chút ngượng ngùng, nhưng lời cũng đã nói ra khỏi miệng, vậy thì quyết tâm.

Nhâm Hoài Phong hỏi tiếp: “Cái kia... Ý của ta, ta là muốn hỏi một chút, trước người cùng tước phụ người, bao lâu... ừm một lần?”

Tiêu Diên Lễ không lên tiếng.

Nhâm Hoài Phong một mặt tươi cười ghé vào trước mắt Tiêu Diên Lễ, cười hì hì, thật giống không có ý tứ gì khác.

Đối diện không quá hai giây đồng hồ, Nhâm Hoài Phong lúng túng, có chút không chịu nổi.

Hắn rút trở về, “Ta... Ta dĩ nhiên không phải bất kính với tẩu tẩu, ta chỉ cảm thấy, người giống như người, thoát nhìn thật giống vĩnh viễn cũng sẽ không động tình.”

“Người mới vừa nói gì, tẩu tẩu?” Tiêu Diên Lễ để ý trọng điểm không giống người bình thường cho lắm.

Nhâm Hoài Phong sửng sốt một chút, “Vậy ta có thể gọi gì?”

“Chẳng lẽ ta còn gọi tỷ tỷ? Ta hẳn lớn hơn nàng đi, ta năm nay hai mươi sáu rồi!”

Tiêu Diên Lễ nói: “Tuổi các người tương đương.”

Nhâm Hoài Phong im lặng chốc lát, nói: “Ta cũng không biết người nào như người.”

Không lý do gì mà có chút phiền muộn, Nhâm Hoài Phong luồn vào giữa những ngón tay Tiêu Diên Lễ, cùng y mười ngón liên kết.

Từ một bên án thư bước qua, trực tiếp mò tới trong lồng ngực Tiêu Diên Lễ, ngồi trên đùi của y.

“Ta không nặng đi?”

“Hơi.” Tiêu Diên Lễ nói.

“Nếu không người ngồi trên đùi ta?”

Tiêu Diên Lễ lạnh lùng từ chối: “Không cần.”

Nhâm Hoài Phong cười hì hì, “Ta lần đầu tiên ngồi trên đùi người khác.”

“Kia bao nhiêu người ngồi qua đùi của người?” Tiêu Diên Lễ nhàn nhạt hỏi một câu.

Nhâm Hoài Phong sững sốt, cá nhân hấn mà nói, hấn là trong sạch.

Nhưng nếu như là nguyên thân, hậu viện nhiều thị thiếp như vậy, nhi tử nữ nhi gộp lại hơn ba mươi, dù thế nào cũng không thuần khiết được.

Không biết tại sao từ đáy lòng bay lên một luồng tự ti, Nhâm Hoài Phong nói: “Ta từ nay về sau, trong lòng chỉ có một mình người.”

Hấn nghiêng mặt, hôn Tiêu Diên Lễ.

Môi răng gần gũi, hấn dường như nghe thấy Tiêu Diên Lễ thở dài một tiếng.

Hấn đầu tiên tính thăm dò mà hôn môi, cảm giác hai mảnh ôn nhuận, tâm lý liền mềm nhũn.

Hấn có thể nghe hôn môi lẫn nhau phát ra tiếng nước, vừa ngưng lại cảm thấy nội tâm tràn đầy thỏa mãn.

Hấn dò đầu lưỡi vào, Tiêu Diên Lễ cũng không từ chối.

Cọ xát dây dưa một hồi, Nhâm Hoài Phong thở dốc nói: “Tiêu Diên Lễ, ta nghĩ chết trong ngực người.”

Tiêu Diên Lễ cũng thở hổn hển, “Đến lúc này còn muốn chết?”

Nhâm Hoài Phong hơi ngạc nhiên, lộ ra một tia cười xấu xa, “Muốn a, muốn người giết chết ta, người làm gì?”

Tiêu Diên Lễ không chớp mắt nhìn chăm chăm Nhâm Hoài Phong, Nhâm Hoài Phong cũng không chớp mắt nhìn chăm chăm Tiêu Diên Lễ.

Như là thú hoang lặng im trước khi chém giết.

Ánh mắt Nhâm Hoài Phong, thuận theo đôi mắt Tiêu Diên Lễ, đi xuống, lướt qua hai má, đôi môi, trên môi còn có dấu ấn chút nước trao đổi óng ánh.

Sau đó là cằm, cổ, hầu kết.

Hấn nhìn thấy hầu kết Tiêu Diên Lễ giật giật, Nhâm Hoài Phong cúi thấp đầu, đến gần...

“Oành!” Cửa bị người mạnh mẽ đẩy ra.

Nhâm Hoài Phong kinh ngạc, quay đầu về phía cửa, thấy Tiêu Tứ Lang trợn mắt há mồm đứng ở đó.

Nhìn lại mình một chút, khóa ngồi trên đùi Tiêu Diên Lễ, ôm cổ Tiêu Diên Lễ, tay Tiêu Diên Lễ ôm lấy hông mình.

Thời gian phẳng phất dừng lại, sau đó Tiêu Tứ Lang xoay thân lại, “Thực sự xin lỗi, ta cái gì cũng không thấy.”

Nhâm Hoài Phong từ trên người Tiêu Diên Lễ nhảy xuống, sửa sang lại y phục, “Không có chuyện gì, y phục còn chưa thoát đây, người có thể thấy cái gì?”

Tiêu Diên Lễ ngồi ngay ngắn lại, xoa xoa mi tâm, mở miệng: “Lão Tứ, người đóng cửa lại.”

Tiêu Tứ Lang theo lời đóng cửa lại, xoay người thấy hai người đã rời ra, thở phào nhẹ nhõm.

Nhâm Hoài Phong ngồi ở một góc án thư, tùy ý thưởng thức giá bút ngọc của Tiêu Diên Lễ, hần đột nhiên nhớ tới cái gì, cầm giá bút ngọc hỏi Tiêu Diên Lễ: “Ồi chào, đồ chơi này sao quen mắt thế này, là cái ta đưa cho người đi.”

Tiêu Diên Lễ gật đầu, “Ừ.”

Nhâm Hoài Phong có vẻ hơi cao hứng, “Hóa ra người không vứt, ta tưởng những thứ ta đưa cho người đều ném.”

“Đồ vật quý báu như vậy, ném đáng tiếc.” Tiêu Diên Lễ nhàn nhạt nói một câu, liền nhìn về phía Tiêu Tứ Lang, “Người tới có chuyện gì?”

Tiêu Tứ Lang sửa sang lại tâm tư, từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại, “Nhị ca, ta chiếm được mật thám mật báo, Thẩm Thuần đang điều binh về kinh thành.”

Thần sắc Tiêu Diên Lễ nhất thời ngưng trọng mấy phần, “Xem ra không ít kẻ gian, xem chừng đã muốn đánh, qua năm nay có lẽ không dễ.”

Nhâm Hoài Phong suy tư.

Tiêu Tứ Lang nói: “Ta thấy kế hoạch mỗi nhữ bắt buộc phải làm, chỉ là bên mẫu thân có chút khó khăn, ta muốn cùng Nhị ca thương lượng, nên khuyên bảo mẫu thân thế nào.”

Tiêu Diên Lễ lắc đầu, “Ta cũng không tán thành ý nghĩ của ngươi.”

“Vì sao?” Tiêu tứ lang không rõ.

Dưới cái nhìn của hắn, Nhị ca Tiêu Diên Lễ hẳn là cùng hắn đứng chung một chỗ, gia quốc thiên hạ, nam chí ở đây, huống chi là nam nhân Tiêu gia?

Thế nhưng Tiêu Tứ Lang liếc mắt nhìn Nhâm Hoài Phong, bỗng nhiên không còn vững tin như vậy.

Tiêu Diên Lễ nói: “Ngươi còn có Nhị ca, ngươi đi làm chi?”

Tiêu Tứ Lang nghe không hiểu, “Nhị ca, ý của ngươi là...”

Nhâm Hoài Phong thường thức vật trong tay dừng một chút, đến cùng không nói gì.

Buổi trưa, Trư Mao thật nghe Nhâm Hoài Phong nói, đem đồ hắn thường dùng gói thành hai hòm, đường hoàng đưa đến Tiêu gia.

Nhâm Hoài Phong chỉ huy hắn chuyển vào trong phòng Tiêu Diên Lễ, Tiêu Diên Lễ cũng không nói gì.

“Nếu không, ta mang cả Trư Mao điều lại đây hầu hạ?” Nhâm Hoài Phong đưa ra kiến nghị với Tiêu Diên Lễ, “Ngươi xem, hầu hạ ngươi đều là đại khuê nữ lưu thủy hoàng hoa [1], ta cảm thấy sau này hai ta phụ sinh hoạt không quá thích hợp, cho nên để Trư Mao đến ở cùng chúng ta, ngươi thấy thế nào?”

[1] cúc vàng trên nước, đại khái xinh đẹp

Tiêu Diên Lễ chưa nói được hay không, mà hỏi: “Thu Hòa nơi nào đắc tội ngươi?”

Nhâm Hoài Phong nói: “Nàng không đắc tội ta, ta cũng không phải nhìn nàng không vừa mắt, ta chỉ là thấy, sau này hai ta lúc ngủ, cũng không thể để một đại cô nương đến hầu hạ, hơn nữa ta cũng không quen nữ hài tử hầu hạ người...”

Câu cuối cùng là nhỏ giọng lắm lắm, nhưng Tiêu Diên Lễ nghe thấy, khẽ cười một tiếng: “Ngươi không quen nữ hài tử hầu hạ người?”

Nhâm Hoài Phong nghe lời này, liền giận: “Khỏi nói chuyện kia được không? Ta đã thay đổi triệt để, một lần nữa làm người rồi! Hơn nữa, ta hiện tại chỉ cảm thấy hứng thú với một mình ngươi, Nhị gia, nếu không hai ta ban ngày tuyên dâm luôn?”

Tiêu Diên Lễ không để ý tới Nhâm Hoài Phong, Nhâm Hoài Phong mặc nhiên y chấp nhận, dặn dò Trư Mao ở lại Tuyên Ninh Hầu phủ.

Nhưng đến cùng cũng không đuổi Thu Hòa, thậm chí ngay cả động cũng không dám động, hấn sợ a!

Đến tối, Nhâm Hoài Phong vô cùng tự giác chạy hướng Tiêu Diên Lễ, Trư Mao kinh ngạc sững sờ.

“Tam gia, người cùng Tuyên Ninh Hầu từ lúc nào quan hệ... gần như thế rồi?” Nói xong làm một cái thủ thế.

Nhâm Hoài Phong cười nói: “Đêm qua.”

Trư Mao vẫn cảm thấy ngạc nhiên, “Tuyên Ninh Hầu hấn... hấn đáp ứng người?”

Nhâm Hoài Phong vô cùng thần bí mà cười cười, nói: “Ngược lại ta đêm nay phải đem hấn ngủ.”

Trư Mao oa một tiếng, giơ ngón tay cái lên, “Tam gia, có chí hướng!”

Nhâm Hoài Phong không quần bộ dáng tác quái của hấn, sắc đẹp trước mặt, gần trong gang tấc, còn có thể ngồi trong lòng mà vẫn không loạn? Hấn cũng không phải Liễu Hạ Huệ!

Tiêu Diên Lễ ở trong thư phòng viết sổ con, ngày đông lạnh, trong phòng đốt chậu than, ấm áp dễ chịu.

Biết Nhâm Hoài Phong vào phòng, hấn đến gần, Tiêu Diên Lễ bỗng nhiên buông bút xuống, khép lại sổ con.

“Cái này viết xong?” Nhâm Hoài Phong chớp mắt một cái.

Tiêu Diên Lễ cất sổ con, đứng lên, “Ngày mai thượng triều, người đi không?”

Theo lý thuyết thượng triều Nhâm Hoài Phong thân là Phụng An Bá Thế tử có thể đi, có điều Nhâm Hoài Phong không muốn đứng ở đó ngủ gà ngủ gật, lần nào cũng lười biếng không đi.

Nhưng bây giờ Tiêu Diên Lễ hỏi hấn có đi không, hấn liền gật đầu: “Đi.”

Tiêu Diên Lễ ừ một tiếng, quay đầu hướng bên gian trong đi.

Tiêu Diên Lễ hầu như đều ngủ đêm tại thư phòng, phòng ngủ không thường đi, đặc biệt sau khi Thẩm thị

vào cửa, y chưa từng trở lại ngủ.

Nhâm Hoài Phong đi theo phía sau môn y, lén lút nhìn bóng lưng Tiêu Diên Lễ.

Thân hình Tiêu Diên Lễ vô cùng tốt, phẳng, rắn chắc, đường nét ưu mỹ.

Nhâm Hoài Phong cảm thấy ánh mắt hèn mọn của mình liền nóng rực, hận không thể nhào tới đem Tiêu Diên Lễ ăn.

Đột nhiên Tiêu Diên Lễ đứng lại, Nhâm Hoài Phong suýt đụng vào, sờ sờ mũi, lộ ra nụ cười ngu ngốc.

Tiêu Diên Lễ hơi nhíu mày, “Người làm gì?”

“Không làm gì.”

Nhâm Hoài Phong cũng không biết nói cái gì, Tiêu Diên Lễ ngồi ở mép giường, nhìn hắn: “Trước người làm vài câu thơ kia coi như có chỗ thích hợp.”

Nhâm Hoài Phong không nghĩ tới Tiêu Diên Lễ đột nhiên nói đến vấn đề này, những câu thơ kia, bất quá đều là hắn lôi từ chỗ khác ra, ngoại trừ câu cuối cùng, gió xuân mười dặm không bằng người, chỉ cầu một người Tiêu Diên Lễ, không khỏi cũng quá vè.

Nhưng... Tiêu Diên Lễ đột nhiên nói tới cái này là có ý gì?

Nhâm Hoài Phong nghi ngờ nhìn Tiêu Diên Lễ, Tiêu Diên Lễ trong mắt phẳng phát mang theo ý cười, cứ như vậy lẳng lẳng nhìn hắn, bộ dáng rất chăm chú rất chân thành.

Nhâm Hoài Phong không dám suy nghĩ nhiều, “Nhị gia, người nhìn ta như vậy, ta... ta không chịu được.”

Theo bản năng đến gần, tư thái hai người là Tiêu Diên Lễ ngồi, Nhâm Hoài Phong đứng.

Nhưng Nhâm Hoài Phong vẫn cứ cảm thấy Tiêu Diên Lễ là ở trên cao nhìn xuống, ánh mắt Tiêu Diên Lễ từ trên mặt Nhâm Hoài Phong, dời xuống, xẹt qua ngực, bụng, xuống chút nữa.

Nhâm Hoài Phong không chịu nổi, nhào tới, quán tính khiến hai người ngã xuống trên giường.

Nhâm Hoài Phong chống đỡ hai tay, đem Tiêu Diên Lễ đặt dưới thân, hơi thở của hắn trở nên hỗn loạn, hắn hỏi Tiêu Diên Lễ: “Nhị gia, người muốn thử một chút cùng nam nhân lên giường là cảm giác gì sao?”

Hầu kết Tiêu Diên Lễ trượt xuống, Nhâm Hoài Phong tiếp tục nói: “Ta bảo đảm ta sẽ dẫn người vui sướng không gì sánh kịp, là ba mươi năm qua người chưa từng thể nghiệm qua, người có muốn thử một chút hay không?”

Tiêu Diên Lễ đưa tay ôm đầu Nhâm Hoài Phong trối lại, “Nói nhảm gì đó.”

Nhâm Hoài Phong cười cười, “Ta biết Nhị gia sẽ không tình nguyện dưới người, không bằng liền mời nhị gia, giết chết ta đi!”

*

Ngày thượng triều, nửa đêm trời còn chưa sáng đã nên ra ngoài

Nhâm Hoài Phong ở trong ổ chăn, chỉ ngủ không tới hai canh giờ, đã bị Tiêu Diên Lễ đánh thức.

“Sớm như vậy, lên giường cái gì?” Nhâm Hoài Phong tức giận nói.

Tiêu Diên Lễ đang mặc y phục, không để hạ nhân tiến vào hầu hạ, dáng dấp hai người lần này, thực sự không thể để cho người ngoài nhìn thấy.

“Đau...” Nhâm Hoài Phong không muốn nhúc nhích.

Tiêu Diên Lễ hỏi: “Chỗ nào đau?”

“Khắp toàn thân đều đau, nhị gia quá mạnh, nếu không phải ta lúc thường rèn luyện thân thể, chỉ sợ không khiêng được.”

Nhâm Hoài Phong đưa tay ôm lấy cổ Tiêu Diên Lễ, Tiêu Diên Lễ không thể không khom lưng tới gần Nhâm Hoài Phong.

Nhâm Hoài Phong không nói lời nào liền ngậm vào môi Tiêu Diên Lễ, ôn hòa hôn một lát, hai người tách ra, Nhâm Hoài Phong nói: “Nhị gia, lại tới một lần nữa rồi rời giường.”

Tiêu Diên Lễ mới vừa mặc y phục liền bị bối, bất đắc dĩ nói: “Cẩn thận đến muộn.”

Nhâm Hoài Phong nói: “Nhị gia mau mau XXX ta.”

Hai người chỉ còn dư lại thở dốc.

Editor có lời muốn nói:

Cầu xôi thịt chi tiết a~ (´)

27. Chương 27

Thời điểm Nhâm Hoài Phong và Tiêu Diên Lễ ra cửa, Tiêu Tứ Lang đã đứng ở cửa chờ khá lâu.

Thấy hai người, Tiêu Tứ Lang tức giận nói: “Trễ chút nữa, ta sẽ xông vào phòng Nhị ca tóm hai người ra.”

Nhâm Hoài Phong tâm tình tốt, không tính toán với Tiêu Tứ Lang, Tiêu Diên Lễ cũng không trả lời.

Trong triều đình, đã từng là Thái tử chán nản, bây giờ là Đế Vương hăng hái, ngồi trên long ỷ, xanh vàng rực rỡ, trang nghiêm nghiêm túc.

Không thể tránh khỏi, chuyện Thẩm gia phản loạn bị lộ ra, nhiều đại thần nghị luận sôi nổi.

Tiêu Tứ Lang đưa ra kế hoạch mờ mờ, trong triều đình một mảnh tĩnh lặng, Hoàng Đế nói: “Trẫm cho là Tiêu khanh nói rất có lý, chỉ có điều người này tuyển...”

Mắt thấy các đại thần vừa nãy nước bọt tung tóe từng người từng người cảm thanh, Hoàng Đế tức giận không thôi.

Nhưng nhớ tới chuyện chịu chết một đi không trở lại, bọn họ người nào người nấy đều sợ chết, cũng không phải sự tình đặc biệt gì không thể tha thứ.

Không phải vạn bất đắc dĩ, không ai nguyện ý đưa ra đề nghị như vậy, cũng không ai tán thành đề nghị như vậy.

Tất cả nguyên bản nằm trong dự liệu, Tiêu Tứ Lang đột nhiên nói: “Thần nguyện ý vì quốc phân ưu!”

Hoàng Đế mừng rỡ, lại lắc đầu: “Tiêu khanh tuyệt đối không thể, người phải theo kế hoạch lĩnh tinh binh làm bộ ngựa bắt ve sấu, chim sẻ rình sau lưng.”

Vừa dứt lời, Tiêu Diên Lễ tiến lên nửa bước, trong tay trình sổ con.

Đột nhiên một đạo thanh âm không quá quen thuộc vang lên: “Đã như vậy, không bằng để thần thử một

chút xem.”

Người nói chuyện tuổi trẻ kia, cà lơ phất phơ, đứng không đứng cùng, ngồi không ngồi cùng. Chưa từng đến thượng triều, cả ngày ở nhà ăn no chờ chết, tay ăn chơi số một số hai trong kinh thành, đến phụ thân hắn cũng bị hắn chọc tức chết.

Ấy vậy mà bây giờ đứng trong triều đình chờ lệnh, đi chịu chết.

Phảng phất bắt đầu từ giờ khắc Nhâm Hoài Phong nói ra khỏi miệng, hết thấy đều giống như trò cười.

Nhưng Nhâm Hoài Phong vẫn kiên định đứng dậy, cung kính mà đối Hoàng Đế hành lễ: “Hoàng Thượng, thần cho là thần có thể đi.”

“Người... Người được không?” Hoàng Đế thấy rõ người nói chuyện, càng hiện ra chần chừ.

Đến đi chịu chết, cũng bị hoài nghi năng lực chính mình.

Nhâm Hoài Phong không khỏi cảm thấy buồn cười, “Thần có thể! Thần thuở nhỏ thụ tiên phụ giáo huấn, mặc dù không nắm chắc đánh thắng trận, nhưng giữ hắn mười ngày nửa tháng là có thể, thời điểm đó Tiêu Tứ công tử có thể đến dành thời gian!”

Hắn nhìn Tiêu Tứ Lang, Tiêu Tứ Lang trong mắt vẫn mang theo khiếp sợ.

“Phụng An Bá phủ xuất thân võ tướng, cha ta huynh ta đều mang binh đánh giặc, Hoài Phong không dám lạc hậu nửa phần, mong rằng hoàng thượng ban cho ta cơ hội này.”

Hoàng Đế nhớ tới lão Bá gia đến, có chút thương cảm.

“Nhâm Thế tử, ngươi có biết, ngươi chuyển này không có viện quân, không có trợ lực, độc thân mạo hiểm, mà Trẫm chỉ có thể cho ngươi ba ngàn binh mã Long Hồ doanh, ba ngàn người này cùng ngươi đồng sinh cộng tử, Trẫm...” Hoàng Đế lại có chút nghẹn lời, hắn đến cùng vẫn là người có tình nghĩa, không thể đối với tính mạng thờ ơ không động lòng.

Nhâm Hoài Phong dập đầu cúi đầu, “Thần hiểu rõ, thần nguyện ý đi, vì quân phân ưu.”

Hoàng đế tán thưởng gật đầu, đang muốn ban hạ thánh chỉ, ban thưởng phong Nhâm Hoài Phong.

Tiêu Diên Lễ bỗng nhiên cất cao giọng nói: “Hoàng Thượng, thần cho là thần đi càng thích hợp.”

“Tuyên Ninh Hầu...” Hoàng đế không hề nghĩ rằng còn có người tự nguyện xin đi giết giặc, nhìn kỹ càng hóa ra là Tiêu Diên Lễ.

So với Nhâm Hoài Phong mà nói, Tiêu Diên Lễ hành quân đánh trận, năng lực của y trên triều không ai không phục, nếu như y cùng Tiêu Tứ Lang phối hợp, chắc chắn có thể đánh ra trận thắng đẹp đẽ, chỉ cần là người bình thường, giữa hai người tất nhiên sẽ chọn Tiêu Diên Lễ.

Nhưng Hoàng Đế vẫn còn do dự.

Tiêu gia ba đời chết trận hơn mười người, trước mắt vẫn chưa sinh tiểu bối, dòng dõi càng đơn bạc, nếu để Tiêu Diên Lễ đi chấp hành kế hoạch mỗi nhữ, vậy sao xứng với Tiêu gia, sao xứng với Tiêu lão thái quân tuổi già, Hoàng Đế dĩ nhiên không muốn chịu càng nhiều lương tâm khiếm trách.

Tiêu Diên Lễ cũng nhìn ra, y nói: “Hoàng Thượng, Nhâm Thế tử ngoan liệt mọi người đều biết, thần cho là hấn đi sẽ làm hỏng kế hoạch, kính xin Hoàng Thượng thay đổi quyết định.”

Tiêu Diên Lễ nói chuyện không chút khách khí, vô cùng trắng ra.

Nhâm Hoài Phong cười nói: “Tuyên Ninh Hầu trước đó vài ngày mới bị thương, thân thể còn chưa dưỡng tốt, vẫn đừng nên quá vất vả. Huống chi Tiêu gia dòng dõi đơn bạc, lão thái quân tuổi tác đã cao, Ngũ tiểu thư thể yếu nhiều bệnh, còn cần nhị vị công tử chăm sóc mới phải. Còn Hoài Phong, bất quá là một người mẹ goá con cô, không hề lo lắng về sau, nếu như Hoài Phong chết trận nơi sa trường, cha ta dưới hoàng tuyền cũng có thể cảm thấy an ủi, kính xin Hoàng Thượng tác thành, kính xin Tuyên Ninh Hầu tác thành!”

Nhâm Hoài Phong hướng Hoàng Đế chấp tay hành lễ, lại hướng Tiêu Diên Lễ chấp tay chào, trên mặt hấn vẫn là nét cười cà lơ phớt phơ, phẳng phất lần này đi là du sơn ngoạn thủy.

Nhâm Hoài Phong tiếp tục nói: “Người xưa nói, bất hiếu có tam, vô hậu vi đại [1], Tuyên Ninh Hầu nếu cảm thấy so với Hoài Phong thích hợp hơn, trước tiên liền sinh nhi tử đi. Không có, vậy thì ở một bên đợi đi thôi.”

[1] Tội bất hiếu có ba: không con nối dõi là tội lớn nhất

Mọi người nghe vậy, thiện ý mà cười cười, lời nói này của Nhâm Hoài Phong làm cho không người nào có thể phản bác.

Hoàng Đế lúc này có phán đoán, “Nhâm Thế tử nói, Trẫm chuẩn.”

“Hoàng Thượng...” Tiêu Diên Lễ còn chưa nói ra, Nhâm Hoài Phong giành trước.

“Thần khấu tạ thánh ân!” Nhâm Hoài Phong bái thủ.

Tái ngẩng đầu lên, hướng Hoàng Đế đưa ra một yêu cầu: “Thần mong trước khi đi, cầu Hoàng Thượng một đạo ân chỉ.”

Hoàng Đế tất nhiên không thể không đáp ứng, “Nhâm Thế tử mời nói.”

Nhâm Hoài Phong như là chuẩn bị đã lâu, nói thẳng ra miệng: “Thần hi vọng Hoàng Thượng vì thần tứ hôn.”

“Tứ hôn?” Hoàng Đế kinh ngạc, nếu giờ khắc này kết hôn cùng Nhâm Hoài Phong, sau này chẳng phải muốn thủ tiết?

Việc làm người khác khó chịu như vậy, Hoàng Đế thực sự không muốn làm.

Nhâm Hoài Phong gật đầu, “Thần chỉ cầu một đạo kết hôn chỉ, vọng Hoàng Thượng vì thần tứ hôn. Nếu như thần sống sót trở về, để thần cùng hấn trở thành phu thê danh chính ngôn thuận, nếu như thần... không thể trở về, thần hi vọng hấn có thể cùng người yêu bạc đầu giai lão, không cần vì đạo kết hôn chỉ này trời buột.”

Hoàng Đế nghe Nhâm Hoài Phong trình bày tỉ mỉ, không cảm thấy quá khó khăn, chỉ hỏi: “Nhâm Thế tử chọn trúng người phương nào?”

Nhâm Hoài Phong quay đầu lại, nhìn phía Tiêu Diên Lễ.

“Thần tâm duyệt Tuyên Ninh Hầu đã lâu, cầu Hoàng Thượng ân điển!”

Tiếng nói vừa dứt, triều chính vì đó chấn động, đồn đại trên phố không giả, nhưng đồn đại khó đến được nơi thanh nhã, không ai coi chuyện này là chuyện to tát mà đem ra nói. Mà hiện nay Nhâm Hoài Phong lại trước thần tử cả triều cầu hôn chỉ, giống như đem đồ vật trên phố phường không đủ tư cách bày ở chính kinh, thật sự là... Thế tục bất dung!

Mọi người châu đầu ghé tai, nghị luận sôi nổi.

Nhâm Hoài Phong cái gì cũng không nghe thấy, tiếp tục nói: “Thần hi vọng Hoàng Thượng giải trừ hôn ước giữa Tuyên Ninh Hầu và Thừa Ninh Quận chúa, thần nếu không thể sống sót trở về, kính xin Hoàng Thượng thay Tuyên Ninh Hầu chọn một hôn nhân thật tốt, Hoài Phong nguyện Hầu gia đời này trôi chảy, bình an vui vẻ.”

Mọi người đều biết, Nhâm Hoài Phong mang theo ba ngàn người đi đánh giặc, không về được.

Không nói đến thời khắc sống chết, Tiêu Tứ Lang mang binh không phá được mười mấy vạn đại quân của Thẩm Thuần, càng không nói đến chém giết Thẩm Thuần? Nhâm Hoài Phong không thể trở về, hấn chỉ

cần đi, cũng chỉ có thể chết trận sa trường!

Hoàng Đế nhớ đến đây, hỏi Tiêu Diên Lễ: “Tuyên Ninh Hầu, Nhâm Thế tử thỉnh cầu, người có nguyện ý hay không?”

Tiêu Diên Lễ nhìn Nhâm Hoài Phong, Nhâm Hoài Phong không nhìn y, không dám nhìn y, không dám nhìn thẳng con mắt của y.

“Tuyên Ninh Hầu...” Hoàng Đế nhắc nhở lần nữa.

Tiêu Diên Lễ cung kính nói: “Thần tuân ý chỉ Hoàng Thượng, không có dị nghị.”

Thời gian không lâu, Nhâm Hoài Phong sau ba ngày xuất phát, sau khi thượng triều, hần không đồng hành cùng Tiêu Diên Lễ nữa, trực tiếp trở về Phụng An Bá phủ.

Tiêu Diên Lễ trở lại Tuyên Ninh Hầu phủ, đợi hần nửa ngày, nghe nói Nhâm Hoài Phong trở về phủ mình, liền đi theo.

Cửa lớn Phụng An Bá phủ đóng chặt, Tiêu Diên Lễ gõ cửa cầu kiến, Trư Mao đi ra, nói: “Tuyên Ninh Hầu, Tam gia nhà ta không tiếp khách.”

“Vì sao?” Tiêu Diên Lễ hỏi.

Trư Mao nói: “Tam gia nhà ta nói, hần không dám gặp người, kính xin Tuyên Ninh hầu trở về.”

Tiêu Diên Lễ lạnh lùng nói: “Hần có gì không dám? Đến chết còn không sợ, còn không dám gặp ta?”

Trư Mao ngăn Tiêu Diên Lễ không nhúc nhích, “Tuyên Ninh Hầu đừng gây khó dễ cho tiểu nhân.”

“Người tránh ra!” Tiêu Diên Lễ cả giận nói.

Trư Mao không nhúc nhích như trước.

“Tiểu nhân hầu hạ Tam gia nhiều năm, bên người Tam gia không có ta, có lẽ sẽ không quen. Tiểu nhân sau ba ngày cũng theo quân xuất phát, ngày sau Phụng An Bá phủ Tuyên Ninh Hầu muốn tới thì tới, muốn đi thì đi. Nhưng lúc này, Tam gia nói không gặp, tiểu nhân không dám để người vào.”

Tiêu Diên Lễ kích động muốn giết hần cũng có, đến cùng nhịn được.

“Người đi nói cho hần biết, nếu như hần hôm nay không gặp ta, ngày sau cũng đừng tới gặp ta!”

Trư Mao bình tĩnh mà trả lời: “Tam gia nói, không có sau đó.”

Tiêu Diên Lễ ăn bẻ môn canh, mặc dù y ý vào võ công lộn vòng qua tường viện Phụng An Bá phủ, vẫn không thể nào nhìn thấy Nhâm Hoài Phong, đến cái bóng của Nhâm Hoài Phong cũng không tìm được.

Nhâm Hoài Phong nói không gặp y, liền không gặp y.

Chưa từng có một khắc giống như bây giờ, Tiêu Diên Lễ cực kỳ rõ ràng hiểu được, muốn gặp một người khó thể nào.

Y cúi đầu ủ rũ trở về Tiêu gia, Tiêu Tứ Lang đứng ở cửa chờ y.

“Nhìn thấy hần không?”

Tiêu Diên Lễ khẽ lắc đầu một cái, “Không có.”

Tiêu Tứ Lang nói: “Hần quyết tâm, lá gan còn rất lớn!”

“Đi về nghỉ ngơi đi.” Tiêu Diên Lễ cái gì cũng không muốn nói, tiến vào thư phòng, không trở ra.

Sau ba ngày Nhâm Hoài Phong đi, Tiêu Diên Lễ bị bệnh.

Tiêu Tứ Lang trước khi đi tới gặp Tiêu Diên Lễ, Tiêu Diên Lễ nhìn đại phu uống thuốc, tích cực tiếp thu trị liệu, không hề có bộ dáng chán chường.

Tiêu Tứ Lang cũng không biết nói gì cho phải, hần thấy họa vạ của Tiêu Diên Lễ, có chút xuất thần.

“Nhị ca ở trong lòng ta, cho tới nay đều là huynh trưởng tốt, ta từng dùng người làm gương, muốn được xuất sắc như người. Nhưng sau đó ta cảm thấy, tính tình của người ta không học được, người như vậy quá khổ, ta nghĩ muốn tiêu sái qua ngày, cho nên không dùng Nhị ca làm gương nữa.”

Tiêu Tứ Lang cười khổ một cái, “Nhưng nhiều năm như vậy, Nhị ca người vẫn làm cho ta cảm thấy kiêu ngạo, người không giống Đại ca. Đại ca là tướng quân anh dũng thiện chiến, hần biết đánh nhau, cũng am hiểu đánh trận. Nhưng Nhị ca người bất đồng, người so với Đại ca càng giống trụ cột hơn, phụ thân qua đời nhiều năm như vậy, người giống như cây định hải thần châm, ổn định toàn bộ Tiêu gia.”

“Nhị ca, ta phải cảm ơn người, nếu không có người, ta không thể trải qua tiêu sái như vậy.”

Tiêu Tứ Lang dừng một chút, thấy Tiêu Diên Lễ không có ý mở miệng, ánh mắt hẩn liếc nhìn họa vại, “Nhị ca, người để ta xem họa, ta đã xem. Ta sợ Nhị ca sau này, cũng sẽ chỉ vẽ một người kia.”

Tiêu Diên Lễ rất cục cựa có chút phản ứng, lắc đầu, “Không biết.”

“Đốt đi.” Tiêu Diên Lễ nói vô cùng thoải mái.

Tiêu Tứ Lang hỏi: “Hắn biết người viết sổ con đúng không?”

“Nếu như lâm thời hắn không đề xuất ra, người đi chính là người, so với việc này, ta tình nguyện hắn đi. Tứ đệ có tư tâm, hi vọng Nhị ca sống tốt.”

Tiêu Diên Lễ ừ một tiếng, Tiêu Tứ Lang không còn gì để nói, muốn chạy, Tiêu Diên Lễ nói: “Người sớm chút đi cứu hắn.”

Tiêu Tứ Lang đáp lại, “Được.”

Có thể cả hai đều biết, chờ Tiêu Tứ Lang tìm tới Nhâm Hoài Phong, Nhâm Hoài Phong chỉ sợ đã trở thành một bộ thi thể, hoặc là hài cốt không còn.

Sau mười ngày, Tiêu Tứ Lang tranh thủ trở về kinh thành một chuyến, cùng Tiêu Diên Lễ và cùng mấy vị tướng quân thương lượng chiến thuật.

Gã sai vật phòng gác cổng giống như diên chạy vào, “Nhị gia, Tứ gia...”

Tiêu Diên Lễ trách mắng: “Hoảng loạn cái gì? Lui ra!”

Gã sai vật sợ hãi lùi về sau, người theo sát phía sau vội vã vọt vào.

Vô cùng gây chú ý xuất hiện, vậy mà là Trư Mao.

Trư Mao gấp rút chạy về, xông thẳng tới phía Tiêu Diên Lễ.

Tiêu Diên Lễ ngồi trên ghế, lập tức đứng lên.

“Tuyên Ninh Hầu, Tam gia nhà ta có phong thư muốn ta giao cho người.”

Trư Mao trình lên một khối vải rách, Tiêu Diên Lễ tiếp nhận, hắn liền như mất toàn bộ sức lực ngã trên

mặt đất.

Tiêu Tứ Lang vội vã đỡ hấn, “Làm sao thành bộ dáng này? Nhâm Tam tiểu tử kia đâu?”

Trư Mao co quắp trên mặt đất, gã sai vặt ôm đầu hấn, chỉ thấy hấn mất công tốn sức mà lắc lắc đầu: “Thời điểm ta rời đi, Tam gia đã bị Thảm Thuần bao vây, đây là huyết thư Tam gia trước khi chết viết xuống, sai ta nhất định phải giao tới tay Tuyên Ninh Hầu.”

“Người nói cái gì?” Tiêu Tứ Lang chất vấn.

Tiêu Diên Lễ không để ý tới Trư Mao, vội vã mở tấm vải rách, chỉ thấy mặt trên có một hàng chữ.

“Gió xuân mười dặm không bằng người.”

Thân hình Tiêu Diên Lễ lão đảo, dường như lập tức mất hồn.

Trư Mao nói: “Tam gia ngực trúng một mũi tên, kiên cường chống đỡ không ngã xuống, mũi tên cũng không rút ra, hấn sai ta bẻ mũi tên đi, nói là không có thời gian. Cứ như vậy chịu đựng hai ngày, chúng ta thực sự không chịu đựng nổi, Tam gia sai ta đi, khi đó hấn đẩy người máu tươi, xé một khối vải trắng trên người, dùng máu qua loa viết vài chữ. Hấn lệnh ta nhất định phải giao tới tay Tuyên Ninh Hầu, nói đây là di ngôn của hấn.”

Trư Mao nói đã khóc lên, mặt đầy nước mắt.

“Ta biết Tam gia hấn không sống nổi, Tam gia hấn... hấn...”

Tiêu Diên Lễ siết chặt tấm vải trắng, thân hình lay động mà đi ra ngoài, đi tới cửa, y dựa vào tường, dùng một chút, lại tiếp tục đi ra ngoài.

Mọi người nhìn bóng lưng y dần dần biến mất trước mắt. Đột nhiên, bên ngoài truyền đến âm vang.

Bọn họ chạy ra ngoài, nhìn thấy Tiêu Diên Lễ ngã trên mặt đất.

Editor có điều muốn nói:

Thực sự không muốn làm nốt chương cuối vì không thích cái kết của tác giả chút nào~

() Σ(' ')

Thà BE~ Thà BE~ Thà BE~

28. Chương 28

Nửa tháng sau, Tiêu Tứ Lang kì binh tập kích chém giết Thảm Thuần, phản đảng Thảm Thuần liên tục bại lui, chạy trốn chết.

Tiêu Tứ Lang tự tay cắt đầu Thảm Thuần, treo lơ lửng trên cửa thành bảy ngày thị uy.

Kể phản loạn, kết cục như vậy!

Trong kinh thành còn đồn đại Phụng An Bá phủ Thế tử phong lưu, lời đồn này bắt đầu từ ngày thứ hai Trư Mao trở về, chậm rãi lưu truyền đến mức mọi người đều biết. Tiêu Tứ Lang âm thầm điều tra, không có ai đứng sau sai khiến, thật do người từ tiền tuyến truyền về.

Bọn họ nói, Nhâm Hoài Phong bị Thảm Thuần tù binh, Thảm Thuần hận hấn thấu xương.

Đóng đinh trên cửa thành, dùng thiết khoan thật dài đâm tiến vào trong thân thể, đầy đủ mười hai cây đinh, Nhâm Hoài Phong mới mất hết máu mà chết.

Không ai biết sự tình thực giả ra sao, Tiêu Tứ Lang sau khi đánh hạ thành trì, cũng từng ở đó nghe mọi người đàm luận, hấn đứng ở cửa thành một canh giờ, tưởng tượng cảnh Nhâm Hoài Phong như thế nào bị đóng đinh chết ở đó.

Hấn không dám nghĩ, trong lòng còn mang theo một tia ước ao, có lẽ đồn đại đều là giả, có lẽ Nhâm Hoài Phong đào thoát.

Nhưng hấn phái người đi tìm hơn nửa tháng, cũng không tìm được cái bóng của Nhâm Hoài Phong, cho dù là thi thể.

Hấn hỏi Thảm Thuần, Thảm Thuần ngậm miệng không nói, hỏi nhiều Thảm Thuần liền trả lời: “Tiêu Tứ công tử, người chưa thấy mảnh đất đen dưới cửa thành sao, tất cả đều là bị máu tươi ngấm.”

Tiêu Tứ Lang tức điên, tàn nhẫn mà cắt đầu Thảm Thuần, để hấn cũng ở trên cửa thành hưởng thụ chút quang vinh khác biệt này.

Trở lại kinh thành, Tiêu Tứ Lang không dám nhiều lời cùng Tiêu Diên Lễ, nhưng hấn biết, Tiêu Diên Lễ trong lòng hiểu rõ. Chỉ là vị Nhị ca này của hấn từ trước đến giờ không thích mở miệng thổ lộ tiếng lòng, Tiêu Tứ Lang không nói một chữ, Tiêu lão thái quân lệnh bọn hạ nhân Tuyên Ninh Hầu phủ hành sự cẩn

thận.

Người ở ngoài nhìn vào, Tiêu Diên Lễ vẫn là Tuyên Ninh Hầu thận trọng tự tin nghiêm cẩn khắc chế, bình thường ăn cơm, bình thường làm việc, thậm chí còn có người thay Tiêu Diên Lễ vui mừng, nếu như Nhâm Hoài Phong sống sót trở về, Tiêu Diên Lễ chẳng phải phải đáp ứng đạo kết hôn chỉ kia, cùng Nhâm Hoài Phong bái đường thành thân?

Hai nam nhân, vi phạm cương thường luân lý, sao có thể?

May mà hiện tại Nhâm Hoài Phong chết trận sa trường, Tiêu Diên Lễ không cần ủy khúc cầu toàn.

Nhưng Tiêu Diên Lễ nghĩ thế nào, người khác cũng không biết, tâm tư người này quá nặng, đoán không ra, cũng không chịu nói.

Một năm sau, quốc gia từ từ yên ổn, Tiêu Tứ Lang và Tiêu Diên Lễ hoàn toàn thu phục biên cảnh Gia Lâm quan và Phong Dương quan, khải hoàn hồi triều.

Lại là một lần thượng triều.

Hoàng Đế đột nhiên muốn vì Tiêu Diên Lễ tứ hôn, nói là tâm nguyện duy nhất của Nhâm Hoài Phong trước khi xuất chinh, hấn tất nhiên phải giúp Tiêu Diên Lễ tìm người thích hợp.

Tiêu Diên Lễ cự tuyệt, y nói: “Thần trong lòng đã có người, kính xin Hoàng Thượng không cần tứ hôn.”

Hoàng Đế truy hỏi: “Tâm Tuyên Ninh Hầu thuộc về người phương nào, Trẫm đích thân giúp người làm mai mối.”

Tiêu Diên Lễ chậm rãi nói: “Hắn đã chết, Hoàng Thượng không thể làm người làm mai.”

Hoàng Đế lúng túng không truy hỏi nữa, chỉ nói: “Tuyên Ninh Hầu nén bi thương, trên đời còn có nhiều nữ tử tốt, đừng quá chìm đắm trong đau buồn.”

“Thần tự có chừng mực.”

Ngày đó trở lại Tuyên Ninh Hầu phủ, Tiêu Diên Lễ quỳ gối trước mặt Tiêu lão thái quân, Tiêu lão thái quân giật mình nói: “Diên Lễ, ngươi làm gì vậy?”

Tiêu Diên Lễ nói: “Mẫu thân, nhi tử đời này đã không thể tái thú thê sinh tử, mong rằng mẫu thân tha thứ cho nhi tử.”

Tiêu lão thái quân ngửa mặt lau nước mắt, thở dài nói: “Mẫu thân không buộc ngươi, cõi đời này không ai buộc ngươi. Chỉ là ngươi mới ba mươi tuổi, còn hơn nửa đời người không nên làm quá như vậy?”

Tiêu Diên Lễ nhắm mắt lại, phảng phất nhớ tới dáng vẻ của người kia.

“Ta cũng sợ, qua mấy năm nữa sẽ quên mất bộ dạng hắc, một năm này tới nay ta luôn luôn vẽ, muốn đem bộ dạng hắc vẽ ra, vĩnh viễn ghi nhớ lại.”

Tiêu lão thái quân hỏi: “Nếu như sau này ngươi quên mất hắc, có phải có thể...”

Tiêu Diên Lễ không để Tiêu lão thái quân nói xong, hắc cười khỏ một tiếng, “Có lúc ký ức mơ hồ, phần cảm tình kia ngược lại càng khắc sâu, mẫu thân, ta thật không làm được.”

“Ta cảm thấy bản thân như mắc bệnh, không tốt lên được, tất cả đều là dẫn vật lăn qua lộn lại, ta nghĩ mơ thấy hắc, rồi lại mơ không gặp hắc, hai ngày trước Tứ Lang còn nói với ta, mơ thấy hắc ở trên đường đường hoàng bắt nạt nữ nhân. Nhưng ta, ta tại sao không còn được gặp lại hắc đây...”

Tiêu Diên Lễ cúi thấp đầu, khiến người không thấy rõ thần sắc của y, Tiêu lão thái quân đưa tay ôm lấy Tiêu Diên Lễ, vào đúng lúc này, nàng mới phát hiện Tiêu Diên Lễ gầy hốc hác, y phục trở nên trống rỗng.

Tiêu lão thái quân không nhận được lệ như suối trào, nhi tử đỉnh thiên lập địa này, Tiêu gia gia chủ phong quang vô hạn này, yêu không thể cầu, giờ khắc này chỉ như một con chim đau thương, ngọt ngào khóc rưng rức, không tiếng động mà khóc rống.

Quãng đời còn lại y có thể sống bao lâu, muốn nhớ người kia bao lâu, niệm người kia bao lâu, yêu người kia bao lâu.

Chỉ là y yêu, người kia vĩnh viễn sẽ không biết.

Nửa cuộc đời cô tịch, nhớ mãi không quên.

*

Mười năm sau, Tiêu Diên Lễ ngẫu nhiên đi tới nơi Nhâm Hoài Phong chết, cửa thành đã trùng kiến, dưới đáy tường thành là cỏ nhỏ xanh um tươi tốt, sinh trưởng vô cùng tươi tốt.

Tiêu Diên Lễ dừng chân nhìn phút chốc, quan chức đi theo nịnh hót hỏi y: “Hầu gia nhìn gì vậy?”

Tiêu Diên Lễ không trả lời.

Xem cổ nhân.

Chính văn hoàn

Editor có điều muốn nói:

Vì mộ không thích chiếc phiên ngoại kết cục nên sẽ tách riêng ra Q('Q)

Chiếc cảm xúc này xin hãy dừng ở đây!!! • • ^

29. Chương 29: Phiên Ngoại

Tại góc tường kia, một tên khát cái quần áo lam lũ, rồi bù, co quắp ngồi dưới đất, mấy hài tử nhỏ tới chọc ghẹo hắn, cười hắn là kẻ đại ngu si.

Hắn cũng chỉ cười hì hì, không tức giận.

Hắn dường như không đứng lên nổi, người khác ném cho hắn nửa cái bánh bao, hắn phải bò về sau nhặt ăn.

Bộ dáng thực sự đáng thương.

Tiêu Diên Lễ đột nhiên chú ý tới, bước gần đến.

Quan chức đi theo muốn chỉ trích khát cái rồi đi, nhưng Tiêu Diên Lễ không cho, y đến gần, hỏi tên khát cái kia: “Người tên gì?”

Tên khát cái kia không ngẩng đầu, rụt rè mà thối lui.

Tiêu Diên Lễ đột nhiên nắm lấy tay tên khát cái, nhìn thấy lòng bàn tay hắn có một đạo vết sẹo kỳ quái, như là xuyên thấu qua bàn tay.

Này kéo một cái, lộ ra hơn nửa cái cánh tay khát cái, mặt trên trải rộng vết thương, vết thương cũ năm xưa, một vết lại một vết.

Tiêu Diên Lễ chấn động mạnh, bắt được mặt khát cái, khát cái muốn lui về phía sau, nhưng Tiêu Diên Lễ không cho.

Y cơ hồ dùng động tác ôn nhu nhất đời này, chậm rãi vén mái tóc rối bời của khát cái qua một bên, nếu như nhìn kỹ, có thể thấy ngón tay của y run rẩy.

Khát cái cúi thấp đầu, lại không trở ngại Tiêu Diên Lễ thấy rõ mặt hắn.

Đó là khuôn mặt cỡ nào quen biết, đó là khuôn mặt cỡ nào quen biết.

Tiêu Diên Lễ cơ hồ muốn lệ nóng doanh tròng, nghẹn ngào mà kêu một tiếng, cũng không biết là nói cái gì.

Sau đó đem khát cái chặt chẽ ôm vào trong lòng, nửa ngày, khát cái không giãy giụa, tùy ý Tiêu Diên Lễ ôm.

Mười năm, nhận được trời cao chăm sóc, y rốt cục lần thứ hai gặp được hắn.

Tác giả có lời muốn nói:

Muốn viết cho bọn họ phiên ngoại ngọt ngào ~ còn có xe ~

Editor: Đây là chiếc phiên ngoại ngọt ngào ư? Đối trá a!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuyen-thanh-phao-hoi-nam-xung>